

Edebiyat Defteri

ODABAŞI -Yazıları-

OluŐturulma Tarihi:
19 Kasım 2023 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

KÖPEK SESLERİ

Gecenin en sessiz ağlamaklı vaktinde, uzaklardan gelen köpek sesleri...
Gecenin içinde, hüzünlü çaresiz bir yalvarışın son sesleri gibi geliyor kulağıma.
Tanımadığı insanlara kendinin değil, sahibinin nefreti yüzünden saldıran, hırlayan köpekler...
Sessiz sinsiliğinin nedeni bilinmeyen köpekler...
Cinsini, büyüklüğünü, bilmediğimiz köpekler...
Birde insanlardan daha şefkatli, gözleriyle konuşan köpekler...
Ayarsız gecelere, sesleriyle ayar çeken köpekler...
Birde benim sadece seslerini duyduğum, hiç göremediğim köpekler...
Birde bir de aklımın erdiği günden beri duyduğum değişmeyen köpek sesleri...
Öyle bir sesle havlıyorlar ki; korktukları için mi, birilerini korumak için mi? Yoksa kendilerini korumak için mi? Belli değil. Öyle sesleri beş on dakikada kesilecek cinsten değil. Durmadan havlıyorlar. Karanlığın içinde görmedikleri bir hayale dönük yüzleriyle, belirli bir ses tonuyla durmadan bağıyorlar. Dikkatlice dinliyorum. Köpeklerin seslerinde bir sertlik ve hırlama yok. Yumuşak bir tavırla, havlıyor köpekler. 'Hav' sözcüğünün yüklendiği, çözemediğim bir anlam var. Ben çözemiyorum bu anlamı. Sadece dinliyorum. Bu köpekler bir başka canlıya karşı güç gösterisi yapmıyorlar. Güçlerini ispatlamak gibi bir dertleri yok. Galiba havlamıyorlar, ağlıyorlar. Evet, köpekler geceleri insanlar derin uykularında uyurken, bir şeylere ağlıyorlar. Gecenin içinde, cümle mahlûkat uykudayken ortaya yayılan köpek sesleri, bir havlamanın değil, bir ağlamanın sesleri...
Gelip benim kulağımda yankılanan bu sesler, uyumayan ben gibi kaç kişinin yüreğinde, yerini bulup derin yaralar açabilir acaba?
Benden başka kimler vardır, köpek seslerini bu kadar hüzünlü algılayan? Kuzu sesine türkü yakan kaç ozan, köpek seslerini dinleyip yüreğinde fırtınalar koparabilir?
Köpekler havlıyor, gecenin bilmem kaçında.
Birçok insan uykusunun bilmem kaçında.
Ben uykusuzluğun bilmem kaçında.
Bir köpek ağlıyor. Ben dinliyorum.
Köpeklerinde gözyaşları var mı acaba?
Bir köpek havlıyor dışarıda. Hava soğuk. Yağmurla kar yağıyor karmakarışık. Bora yapıyor hava. Yıldızların firar ettiği gecenin orta yerinde, bir köpek havlıyor. Birçok köpek ağlıyor.
Belki de, dünyanın bilmem neresinde çatısız, ekmezsiz çocuklara ağlıyordur. Belki de yavrusundan koparılmış bir anneye ağıt yakıyordur. Ne bileyim yaşlı biçare, bir isimsiz insana inliyordur.
Köpek deyip te küçümsemeyin.
Yediği bir lokma ekmeğin hakkını ödüyordur, belki.
Yavrusunu öldüren birisini şikâyet ediyordur, yaratana.
Köpekleşen insanların haline bakıp, köpeklikten kurtulmak için yalvarıyordur Allah'a.
Hüzünlü köpek seslerinin içindeyim bu gece. Köpeklerin içinde gece, ağlıyor belki de ince ince. Belki diye diye, met cezirler yaşıyorum kendi içimde. Köpekler, bir köpek, gece ve ben.
Uykuyla işim yok. Yumuşak yastıkla, yatakla yorganla işim yok.
Sevdiğim bir şarkıyı aklıma bile getirmedim.
Klasik müzik, Vivaldi ya da Mozart'ta ilgimi çekmiyor.
Rodrigo kendi çalıp dinlesin.
Pencere önünde, gözlerim karanlığın en derin yerinde...
Dışarı da köpek sesleri...
Bana gelen hüzün...
Bilmediğim ilk defa keşfettiğim bir bestenin, beni ağlatan nağmeleri...
Ne olacak canım!
Köpek sesleri işte!
Köpek sesleri...

Şuayipodabasi...

7.12.2017/KEPEZ/ÇANAKKALE

EKMEK İLE KATIK

Küçüklüğümden hatırlarım. Ekmek yemekte, sorun yoktu. Ancak ekmekle yenilen katık adı verilen yiyecekleri tüketmemizde sorun vardı.

Anam, "Tabaktaki peyniri bi azımda yimeyin! Katık yapın" derdi bize. Bir zeytini beş defa ısırp katık yapan insanları bilirim ben.

Çobanlık yapardık. Torbamıza yarım köy ekmeği koyarlardı. Yanında da katık olarak, peynir bir baş soğan sarımsak olurdu.

Aslında katık, insanın boğazına takılan yavan ekmeği yutabilmek için uydurulmuş doyulmaz bir lezzettir. Siz fırından aldığı ekmeğin ucunu koparıp yiyerek fantezi yapan tuzu kuruların "çok tatlı" sözlerine inanmayın. Hele 'ekmeksiz soğansız hayatın hiç tadı yok' diyenlere hiç inanmayın.

Nasıl günümüzde yırtık pantolon modası var. Tuza ekmeğin banmakta moda olacak bir gün. Olacakta kapalı kapılar ardında, tıka basa pastırma olduktan sonra, meydanlarda tuza ekmeğin basılacak. Fakirlerde 'bunlar bizden' diye sevinecekler. Nasıl bazı politikacılar, fakir evlerinde kahvaltılık edip boy boy fotoğraf paylaşıyorlar. Aynı öyle.

Ekmekleyecekler bizi, kısacası.

Fakirliğin doruk lokmasında ekmeğin vardır. Dini ritüel olarak ta ekmeğin nimettir. Baş üstünde tutulur.

Hep ucuzdur ekmeğin. Katık pahalıdır. "Bir lokma bir hırka, bir zeytin bir hurma" sözleri kocaman bir kandırmacıdır. Bize ekmekten başka bir yiyeceği layık görmeyenlerin uydurduğu güzel yalan.

Bir zamanlar bir moda vardı. Bol bol "Simit sarayları" dolup taşıyordu. Susama sarılmış ekmeğin çayı yiyenler, kendilerini Topkapı Sarayında sanıyorlardı. Sonraları isim değişikliği oldu filan. Simit Dünyası gibi. Siz hiç et sarayı gördünüz mü? Ben görmedim.

Ekmek, biliyorsunuz başta buğday olmak üzere, bitkilerin tohumlarından yapılır. Endüstriyel bir iştir. Günümüzde doğal ekmeğin bulmak mümkün değil. Katkılı ekmeğin var artık. Nohutlu patatesli, tahinli şu bu. Birde kimyasal katkı ekmeğin var ki, insanları hastalık edecek kalitede. Ekmek kar gibi olsun, gerisi fasa fiso.

Köylerde bile doğal şartlarda üretilmiş ekmeğin bulamazsınız.

Hikâyeler bile yazmıştı, Oktay Akbal. "Önce Ekmeğin Bozuldu" diye. Hem de 1946 yılında. Şimdi bozulmadık hiçbir şey kalmadı.

*

Lokantaya girip bir tas çorbayla iki ekmeğin yiyenler bizim memlekette var. Ekmek ana yemek, çorba katık.

Unutmadan pişen bir yemeğe yağ tuz eklemeye de bizde yemeğin katıklama denir. Bazıları lezzetli olan yemek için, "yemek iyi katıklanmış, yağı bol ev sahibi acıcık zengin galiba" gibi sözleri yabana atmayın.

Dünyada birinci olduğumuz tek alan ekmeğin tüketimi. Ülkemizde kişi baş tüketilen ekmeğin miktarı 159 kiloymuş.

İkinci sırada Almanya'yımış. Yıllık 90 kilo ekmeğin tüketen Almanya'da bence bu oranı arttıran yine Türkler. Almanya'ya işçi olarak gidenler. Bizim bu rekorumuzu egale edecek başka bir ülke çıkacağını zannetmem. Bu oran bazen 150 ile 200 kilo arasında değişebiliyormuş. Katık meselesi yani.

Yine ekmeği en çok mıncıklayan ve çöpe atıp israf edenlerde bizleriz.

En az ekmeğin tüketen ülkeler İngiltere ile İspanya imiş. Yıllım 40 kiloya yakın. Boşuna dememişler et yiyenler ot yiyenleri sömürür diye.

Orta Asya'da Türklerdeki ekmeğin kültürü çok zengindir. Anadolu'da birçok ilimizde farklı şekillerde yapılan ekmeğin bu duruma en iyi örnektir.

*

Ekmeğimize çeşitli besinleri katık edip beslenip gidiyoruz işte.

Ekmeksiz olmuyor kardeşim!

Kızarmış ekmeğin, zeytinyağını katık ister. Ekmeksiz kavurma yenir mi? Ekmek olmadan kahvaltılık nasıl yapılır? Çorbaya ekmeğin doğramadan içen dedem, ninemle kesin kapışır valla! Onun için ekmeksiz olmaz.

Yavan ekmeğin, yavan ekmeğin.

Makarna, bulgur ve pirinç pilavının yanında ekmeksiz olmaz be ya! Bulgur pilavını bile katık edeceksin.

Ekmeksiz olmaz arkadaş! Birini evlendirecekleri zaman, "bi ekmeğin va mı?" diye soruyorlar. "Eline ekmeğini almayan, katığı boş verin yanına eş bulup evlenemiyor bile. Ekmeğin bir ölçü. Geçinebilme ölçüsü hemde.

Ekmek önemli.

Önce ekmeğin, sonra katık.

Fakirin ekmeğini 'umut' oluyormuş

Ye Memet ye! diyorlar ya!

"Fakirin umudu ekmeğin" aslında.

Ekmek olmasa fakir aç. Katığı boş verin.

O yüzdende ekmeğin yiyenleri, et yiyenler hep tepeliyor.

Yalan dersiniz şöyle sorayım.

Siz ot yiyen bir eşeğin, et yiyen aslanı tepelediğini gördünüz mü? Bakın İngilizlere, ot yiyenleri ne hale getirmişler.

Onun için Memet'in işi zor.

Ekmeğini yavanlıktan kurtarmak için katık lazım.

Asgari ücret ekmeğin mi yoksa katık mı alıyor? Belli değil.

Ancak insanlar bir şeyler yemekte. Günümüzde 'ekmek' yediğimize de emin değilim. Ekmek görünümlü bir şeyler geçiyor boğazımızdan.
'Katık' işi zor iş.

Şuayipodabasi...

12.12.2017/kepez/Çanakkale

ASLAN “MEEEEEE” DEDİ

Hayvan hikâyelerini, hep La Fonten denilen masalcıdan öğrendik.

“Orhan Veli Kanık” tarafından Türkçeleştirmiş, bir şiir tadındaki hikâyeler bize ulaşmıştı, okul kitaplarında.

Çok sevmiştik çocukluğumuzda, bu hikâyeleri.

“Karga ile Tilki.”

“Aslan ile Fare.”

”Leylek ile Tilki.”

Daha birçok hikâye.

Bu La Fonten isimli amca iyi derlemiş masalları. Ya da kafasından güzel uydurmuş.

Bütün Dünya’da haklı bir şöhrete ulaşmış. (Jean de La Fontaine. Fransız şair ve yazar. Fabl yazarı. Hayvan hikâyeleri.)

Bizim Keloğlan.

Nasrettin Hoca.

İncili Çavuş.

Ne bileyim Dede Korkut hikâyeleri hiçte aşağı değil, La Fonten masallarından. Bence daha da iyi, bizim masallarımız.

Neyse uzatmayalım.

Babamdan iki hayvan hikâyesi dinledim.

La Fonten’in bildiğine emin değilim, bu hikâyeleri..

Babam dedi ki;

“Ben bu hikâyeleri 50 yıl önce bir kitapta okumuştum.”

Olabilir. Ancak ben hiçbir kitapta görmedim, okumadım.

Size de anlatayım.

“Gulanızı bana verin” aha başlıyorum.

Kimileri yanlış anlamasın.”Kulağınızı bana verin dediğimde, kulağınızı istemiyorum. Dinleyin demek istiyorum da...

Yine yanlış oldu. Yazımı dikkatli okuyun.

*

Eskiden, çooook eskiden aslanın sesi nasılmış?

Bileniniz var mı?

“Kuzu sesi” gibiymiş.

Aslan şimdiki kuzular gibi melermiş.

“Meeeeeee! Meeeeeee!”

Bu yanık ve duygusal sesi duyanlar, doğru aslanın yanına giderlermiş.

Aslanda yanına yaklaşan hayvanları yattığı yerden iki pençeyle halledermiş. Hiç zahmete katlanmadan tavşanları, keklükleri, ceylanları, geyikleri... Küt küt midesine indirirmiş.

Bir tavşan bakmış ki, kuzu sesli bir canavar, bütün hayvanların neslini yattığı yerden kurutacak.

“Bu aslanın sesini değiştirecek bir şey yapmalıyım” demiş.

Başlamış düşünmeye. Koca kulaklarını, aşağı yukarı oynatırken bulmuş çaresini.

Birkaç ay içinde bir plan yapmış ve uygulamaya koymuş.

Aslanın yanına varmış. Aslana kafa tutmuş ve kaçmış. Çok kızan aslan tavşanın peşine düşmüş. Bir kayanın dibine oturan tavşan, aslanın yanına gelmesini beklemiş. Tam yanına gelince, kayanın başındaki tavşanlar içleri arı dolu ağaç kütüklerini aslanın tepesine boşaltmışlar. Tepesine dökülen arıların ısırmasıyla, aslan öyle bir ses çıkarmış ki sormayın.

“Meeeeeee!” sesi gitmiş, yerine korkunç bir kükreme sesi gelmiş. Tavşanlar öyle bir kaçmışlar ki. Bir hafta yerin altından çıkamamış tavşanlar. Diğer hayvanlarda kaçışmışlar.

Her tarafı şişen aslan, zor atmış kendisini suyun içine. Durmadan da çirkin çirkin kükremiş.

Çıkmış sudan dışarı. Bir yere yatmış. Başlamış bağırma. Sesine koşup gelen hayvanları yiyecek.

Bağırırken, bütün hayvanlar deliklere girip saklanmışlar.

Aslan bir türlü “meeee” diyememiş. Hep çirkin çirkin kükremiş. Böylece artık yanına kimsenin gelmediğini gören aslan, hayatın zor olduğunu anlamış. Avlanması gerektiğine inanmış. Hiçbir hayvanın kolay lokma olmadığını öğrenmiş.

Tavşana da bir kahramanlık kalmış.

Tavşan deyip geçmeyin.

Her hayvanın kendine göre bir akli vardır.

Hayat öyle, “armut piş ağzıma düş” değildir.

Hayat, emek ister.

*

Çooook eski zamanlarda, tilkinin kürkü kirpiye aitmiş.

Tilkinin kürkü de kirpinin ki gibi dikenliymiş.

Tilki bir gün bir düğüne gidecekti. Dikenli kürkü yüzünden itibar görmeyeceğini bildiğinden kirpiye gitmiş.

Demiş ki.

“Kirpi kardeş bir düğüne gideceğim. Azıcık havam olsun. Bir yerlere gitmiyorsan iki günlüğüne kürklerinizi deyişelim.

Valla kira yerine sana, iki keklik ile besili üç horoz veririm” demiş.

Kirpi keklik ve horozların adını duyunca dayanamamış.

Uzun kuyruklu, kınalı kürkünü vermiş tilkiye.

Tilki düğüne gitmiş. Havasından fiyakasından bütün bayan tilkileri kandırmış.

Bakmış bu kürk çok güzel. Bir daha kirpinin yanına uğramamış. Emaneti yerine ulaştırmamış. Yani “emanete ihanet” etmiş.

Söz verdiği horozları ve keklikleri de götürmemiş.

Kirpi tongaya gelmiş. Sırtında dikenli bir giysiyle utancından kimi görse yumulup yumulup gizlenmiş. Kendini kimselere göstermemiş.

Tilkinin, kurnazlığı yanında sözünde durmaz, hilekâr birisi olduğu da tescillenmiş.

Tilkiler ne zaman bir kirpi görseler kaçarlarmış. Şimdi bile kirpiler tilkinin peşine düştüğünde, tilki arkasına bakmadan kaçarmış.

Kürk meselesi.

Tilkinin kürkü iyi.

Kirpi dikenlerle ne yaparsa yapsın.

Tilki bu kürkü kaptıktan sonra, bazı zorlukların peşinde olduğunu anlamış. Anlamışta, katlanmayı da öğrenmiş.

Derler ya;

“Tilkinin dönüp dolaşıp gideceği yer kürkçü dükkânıdır.”

Allah var. Kirpinin böyle bir derdi yok.

Eeeee! Nede olsa değerli şeyleri taşıyanların hayatı risklidir.

Tilkilere de fazla güvenmeyi öğrendim ben.

Hele insan kılığındaki tilkilere, asla!

Kurnazlık farklı şeydir, hilekârlık ve sözünde durmama başka şey.

“Kafasının içinde dokuz tilkiyi, kuyruklarını birbirine değdirmeden dolaştıranlarla asla arkadaş olmayın.” Deme hakkım yok.

Herkesin tilkileri tanıma konusunda, mutlaka bir beceri ve tecrübesi vardır.

*

Özentimiz olduğundan, kendi masallarımızı okumadan, başköşeye koysak ta başka kültürlerin masallarını. Bizim masallarımızı okumamız gerekmez mi ilk önce? Türk Masalları kadar hayal âlemi değişik ve geniş masallar bulamazsınız.

Masalların sonunda sadece bizde elma dağıtılır.

Gökten düşen “üç elmadan” birisi sizin olsun.

Şuayipodabasi...

07.02.2011/Kepez/Çanakkale

ALLAH TARAF TUTAR MI?

Çanakkale Savaşları'nda, ortaya atılan safsatalarla ilgili yazdığım bir yazıma, bir arkadaş aşağıdaki yorumu yazmış. 'Allah taraf tutmaz' deyip dinden çıktığının farkında değilsin sanırım kardeşim. Allah taraf tutmasaydı, Kâbe'yi Ebu Celil'den neden korudu? Sana kalsa Bedir Savaşı'nda da 5000 melek savaşmamıştır. Yanlış düşünüyorsun kardeşim, yapma.

Arkadaşın görüşüne göre; "Allah taraf tutmaz" diyerek ben dinden çıkmışım.
O zaman inşallah, Allah beni, yeniden ıslah eder.

*

"Bedir Savaşı'nda meleklerin savaştığı hadislerde belirtilmiştir." der bazı kaynaklar. (Bazı hadislerin doğruluğu bile tartışılıyor günümüzde.)

Allah, Kâbe'yi de korumuştur, Ebu Cehil'den. (Korumak yerine Kâbe'yi, Ebu Cehil'i yaratmasaydı!)
Olabilir.

Kaynaklarda belirtilmişse, doğrudur.(Yorumlama, düşünme, söyleme.)

Ya! Ebu Cehil' den korumadıkları ne olacak?

Allah taraf tutsaydı, Uhud Savaşı'nda okçuların yanılmasını önlerdi. Demek ki, okçular derslerini iyi çalışmamışlar.(Akıl yürütme)

*

Hakemler taraf tutar.

Siyasi partiler taraflıdır hep.

Zenginler zenginlere yaslanır.

Müslüman, Müslümanın tarafında yer alır.

Köpek köpeği çıkarı için kollar.

Hristiyan, Hristiyan'ın tarafındadır her zaman.

Yahudi, Yahudi'yi kollar haklı haksız gözetmeden.

Hacı hacıyı, Mekke'de bulur.

İnsanlar arasında, taraf tutma vardır.

Analar babalar bile, 'bütün evlatlarımız aynı, hepsini eşit derecede seviyoruz' diye yalan söyleyebilirler.

Öğretmen, çalışkan öğrencisinin tarafını tutar mesela.

Allah'ın taraf olmaya ihtiyacı yoktur ki!

Allah'ın taraf tutmaya ihtiyacı yoktur!

"O" bütün insanlar için, "Rahman ve Rahimdir."

Haz. Muhammet bile "Veda Hutbesinde, Ey Müslümanlar" demiyor. "Ey insanlar" diye, bütün insanlara sesleniyor.

*

Eğer ki Allah taraf tutsaydı. İnsanlara gönderilen bütün peygamberler yüzde yüz başarılı olurdu.

Ya da Hz. Muhammed, bütün Dünyadaki insanları İslam'ın bir çatısı altında toplardı. Dünya'daki Müslüman sayısı, Dünya nüfusunun dörtte biri.

Eğer Allah taraf tutsaydı, ne Ebu Cehil ne de Yezit olurdu.

Ne Hz Hamza ne de Hz. Ali öldürülürdü. Ne de Haz. Muhammed'in torunları öldürülürdü.

*

Eğer Allah taraf tutsaydı. Dünyanın en zengin ülkeleri, Müslüman olan ülkeler olurdu.

Sen çalışma, zenginlik bekle! Allah Müslümanların tarafını tutar diye yan gelip yat. Nerde öyle, "Armut piş, ağzıma düş." Allah taraf tutsaydı eğer, Afganistan en zengin ülke olurdu. Bangladeş'te öyle.

Bakin diğer Müslüman ülkelere.

Filistinlilerin vatani ne oldu?

Allah taraf tutup da, Filistinlilerin topraklarını, İsraililere mi verdi? Allah o zaman İsrailileri, daha çok seviyor.

*

Allah taraf tutmuyor kardeşim! Aklımın erdiği kadar anladığım şu. Aklımın ve bilimin ışığında bakıyorum, olaylara. Dünya'da olup bitenleri yorumluyorum. Akıl süzgecinden geçiriyorum. Bazı olaylar durumu ortaya koyuyor.

Japonya'da deprem oluyor. Hem de 9 şiddetinde. Ölen insan sayısı on kişiyi geçmiyor, binalar yıkılmıyor.

Bizim ülkemizde, Van'da 7.2 şiddetinde bir depremde 600 kişiden fazla insan öldü. Her yer enkaz, bir tek bina yok yıkılmayan.

Allah kitapsız Japonları koruyor, taraf tutuyor.

Bizim Vanlıları tutmuyor, korumuyor Allah!???

Öyle mi?

Japonlar doğru ev yapıyor, yıkılmıyor evleri.

Bizim evler taş toprak yığıntısı. İlkel sahte evler, ortalık toz duman. Ölenlerin feryadı arşa çıkıyor. "Her şey Takdiri İlahi" diyenler, kandırıyorlar insanları.

"Takdiri ilahi" öyle mi?

Doğru bina yap kardeşim! Yap ta, senin evlerinde yıkılmasın, insanlar ölmesin!

*
Bakın Dünya'ya.

İcatlara buluşlara bir bakın.

Allah taraf tutsaydı. Bütün buluşları, Müslümanların yapması gerekirdi.

Birkaç örnek verelim.

Yahudi bilim adamları neleri gerçekleştirmişler, bir bakalım.

Tarlaya hıyar ekiyoruz. Aynı boydaki hıyarlara bakıp sırtıyoruz. Birde, "Allahın kerametine bak. Hepsi aynı boyda ne güzel hıyarlar diyoruz." Tamam, Allahın bir lütfü bize her şey. "Hıyara" bile standart getirenler İsraililer. Çalışıyor adamlar, yani Yahudiler. Hem Yahudilere küfür ediyoruz, hem de domatesine bayılıyorz.

Ne yaman çelişki!

Allah Yahudilerin tarafını tutmuş, tutuyor demek ki!

Allah'ın ihtiyacı var sanki Yahudilere.

*

Albert EİNSTEİN; bir Yahudi bilim adamı. Allah taraf tutup, O'nu akıllı yapmış.

Sigmund FREUD; bir Yahudi.

İnsanın yararına olan birçok buluş var. Bu buluşlar, o buluşu gerçekleştiren bilim adamının içinde bulunduğu milletin kullanması için yapılmış buluşlar değildir. Bütün insanlar içindir. Hangi diniden olursa olsun, fark etmez.

O zaman Allah taraf tutmaz.

Diyaliz makinesini, Müslüman olmayan bir bilim adamı bulmuştur.

Bir Müslüman, ben diyaliz makinesine bağlanmam, gâvur icadıdır diyebilir mi?

Kuduz aşısı olmama gibi bir lüksünüz var mı? Louis Pasteur, Müslüman değildir, bir Yahudi'dir de!

Eğer Allah taraf tutsaydı, bütün buluşları Müslüman bilim adamlarına bulduruverirdi, gayri Müslimler aval aval bakarlardı.

Müslüman âlimlerin, ellerinden kaçırdıkları birçok buluşları vardır. Belki Müslümanların buluşlarını çalanlar olmuştur. Sonrada, ben buldum diyenlerde vardır. Bu durumda taraf tutma diyebilir miyiz?

İlk kâğıt fabrikasını, Âlim İbni Fazıl kurmuş. Kâğıtla ilgili her çeşit parasal kaynağı elimizden kaptırmışız.

İlk diferansiyel kitabını Âlim Sabit Bin Kurra yazmış. Müslümanların bir tek bile, otomobil üreten fabrikası yok.

Yıldızların yer ve açıklıklarını ölçen ve ilk cetveli geliştiren Âlim Cabir bin Eflah olmuş. Cetveli kaptırmışız elimizden.

İlk uçağı yapan Âlim Ebu Firas'mış. Var mı Müslümanlardan uçak üreten bir millet?

Tıp ilminin Sultanı İbni Sina'dır ve ilk tableti yapmıştır. Bizler yabancıların yaptığı hapları yutuyoruz iyileşmek için. Bir tek Türkçe isimli ilaç bulamazsınız.

Yer çekimini ilk bulan Âlim Razi'ymiş. Isaac Newton, olarak biliyor bütün Dünya.

Havanı topunu ilk bulan, hepimizin tanıdığı İstanbul Fatih, Âlim Fatih Sultan Mehmet. Bilmeyenlere duyurulur.

Bizler havanda su dövüyoruz durmadan, elin oğlu füze ile işi hallediyor şimdi. Müslümanlara buldurmuş Allah, buluşları kapıvermiş gayri Müslimler.

Şimdi Allah taraf mı tuttu?

Bizler, "buldum buldum" diye bağırıp sevinirken, elin oğlu kulağıyla duyup kapıvermiş her şeyimizi. Geliştirmiş, kullanılır hale getirmiş, tekrar bize satıyorlar. Öyle değil mi?

"İlk biz bulmuştuk" sözünden başka, bir şey yok elimizde.

*

Şimdi bilişim çağındayız.

Sınırlar kalktı gitti.

Para olukları bilişimde.

Apple Computer'in kurucusu Steve Jobs, Microsoft'un kurucusu ve üst yöneticisi Bill Gates. Çalışmalarıyla kazandılar her şeyi. Allahın torpiliyle değil.

Birçok ülkeden zengin, adamlar. Müslüman Arapların petrolü biter, onların parası bitmez.

Müslümanlar dururken, bu icatları niye Müslüman olmayanlara verdi?

Allah taraf mı tuttu şimdi?

*

Alın size internette gezinen bir araştırma sonucu.

"Dünyada yalnızca 14 milyon Yahudi var, Kuzey ve Güney Amerika da yedi milyon, Asya da beş milyon, Avrupa da iki milyon ve Afrika da 100 bin kişi. Tek bir Yahudi'ye 100 Müslüman düşmektedir. Buna rağmen Yahudiler tüm Müslümanların toplamından yüz kez daha güçlüdürler. Nedenini hiç merak ettiniz mi?"

Bazıları; siz kendinizi "Allah taraf tutar" diye kandırmaya devam edin.

"Allah Müslümanları tutar sadece" diye de kandırın kendinizi.

Sonrada yan gelip yatın. Allah sizin tarafınızı tutacak diye bekleyin.

Sadece Müslüman olmadığı için, bir buluş yapana nefretinizi kusun, gidip diyaliz aletine bağlanın ya da kuduz aşısı olun.

Ben her zaman Allah'ın taraf tutmadığını iddia edeceğim.

"Allah taraf tutmaz" kardeşim!

Allah'ın, "taraf olmaya" ihtiyacı yoktur.

Kâinatı, canlı cansız bütün varlıkları, Allah yaratmıştır.

Allah çalışanı sever.

Çalışan kazanır.

"Ben Müslümanım, Allah benim tarafımı tutar" sözüne saplanır kalırsan, yaşadığın her kötü şeyi kadere bile

yoramazsın.

“Kadere inanıyorsan” yıldırımın düştüğü yerde insanları; “Müslüman/Müslüman olmayan” diye ayırmadığını da bilirsin.

Kâğıt fabrikası kurmak yetmiyor, kitabı başka yerden aldıktan sonra.

İlk hâpı yapıp, başkasını bize hap yutturması güzel bir şey değil.

Hâpı yutmuşuz!

“Allah taraf tutar” deyip deyip yatıyoruz.

Aklıma ne geldi bakın.

Bazı arabaların ardında yazıyor.

“Çalış senin de olur”

Vallahı, ders alınacak söz.

“Çalışmazsan n.. olur!”

Bekle, Allah taraf tutacak diye.

“Armut piş, ağzıma düş!”

Bekle düşer, Müslümansın ya Allah armudu ağzına kadar bırakır. İnşallah yutmak içinde yardım istemezsin.

Ah! Ah!

Şuayipodabasi...

07.03.2012/Kepez/Çanakkale

ÖNCE Mİ İNSANIZ YOKSA SONRA MI?

Küçük kız annesine, "ilk insan nasıl dünyaya geldi" diye sormuş.

Annesi:

"Allah, Âdem ile Havva'yı yarattı, çocukları oldu ve insanoğlu yeryüzüne yayıldı." Diye anlatmış.

Birkaç gün sonra küçük kız, aynı soruyu babasına sormuş.

Babası:

"Milyonlarca yıl önce maymunlar vardı, maymunlar evrim geçirdi, biz insanlar olduk, kısacası biz maymundan türedik" demiş.

Farklı iki cevapla kafası karışan kız, gidip durumu annesine anlatmış.

"Anne sen insanları Allah yarattı, diyorsun. Babam biz maymundan türedik" diyor. "Karıştırıyorum anne. Hangisi doğru?"

Anne;

"Karıştıracak bir şey yok kızım" demiş.

"Ben sana kendi ailemin geçmişini anlattım. Babanda kendi ailesinin geçmişini anlatmış!"

*

Bakıyorum da televizyonlarda, "yaratılışçılar" ile "evrimciler" birbirlerini yiyecekler.

Kur'an-ı Kerim'de birçok ayette, insanın yaratılışı ile ilgili açıklamalar vardır ve açıktır.

"Allah nezdinde İsa'nın durumu Âdem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı. Sonra ona ol dedi ve oda oluverdi" diye yazar. Başka bir ayetteyse, "Biz kendilerini yapışkan cıvık bir çamurdan yarattık."

"And olsun, biz insanı süzme bir çamurdan yarattık." (Müminün Suresi,12)

Kısacası inancımıza göre, "insan topraktan" yaratılmıştır.

"Allah, Âdem uykuda iken Havva'yı onun aşağıdaki iki eğe kemiğinden yarattı."

Şimdi, insanın yaratılışı böyle.

İlk insan, Âdem Peygamber, ikinci insanda Havva.

Bir erkek, bir dişi.

İnsanlığın babası, Hz. Âdem.

İnsanlığın annesi, Hz. Havva.

İslam inancına göre durum böyle.

*

Dünyada, yaşadığı coğrafyanın özelliklerine uyum sağlamış insan ırkları vardır.

1-Sarı İrk: Amerikan Yerlileri, Çinliler, Japonlar, Koreliler, Eskimolar...

2-Beyaz İrk: Avrupalılar. (Almanlar, Fransızlar, İngilizler vb...)

3-Siyah İrk: Afrika'da ve Amerika'da yaşayan zenciler.

İrkları birbirinden ayıran gözle görünen belirgin özelliklere aldanmayın. "Genler" önemli, bilimsel olarak.

"Genetik Bilimi" insanların çok kökenli olduğunu ileri süren "ırkçı" teorileri ortadan kaldırmaktadır. Genetik bilimi, insanın tek kökenli olduğunu ortaya koymaktadır.

İnsanların, "değişik ırklara veya renklere ayrılması" hiç önemli değildir. Bütün insanların "Genetik Yapıları" aynıdır.

Bütün insanlar, Hz. Âdem'den gelmektedir.

Bütün insanlar, Âdem'in çocuklarıdır.

Bu güne kadar Dünya'da en çok insanlar, "inanç(Din)/milliyet(ırk)" çatışmaları sonucunda çıkan savaşlarda ölmüş.

Ölümden başka elde edilen hiçbir şey yok. Ölen insanda anlamsızdır.

Dünya'da; insanları ırk olarak ayırmak, "şu ırk adi, bu ırk üstün" diye kirli politikalar üretmek en önemli "insan öldürmek için uygulanan çatışma tekniklerinin" başında geliyor. İnsanların savaşması kavga etmesi, birilerinin cebinin dolması demek. Silah sat, ilaç sat, sat ta sat...

Tarih boyunca:

Zenciler, "Pis Zenci" olmadı mı? "Köpek" muamelesi görmediler mi? "Köle olarak" alınıp satılmadılar mı? Elleri ayaklarına prangalar vurulup, "kürek mahkûmu" yapılmadılar mı?

Amerika'da, Kızılderililer, "bir bufalodan daha değersiz" olmadılar mı? Kendilerini üstün ırk gören Almanlar, diğer ırktan insanları sabun yapmadı mı? Bilhassa, "Yahudilerin neslini" tüketmek için çalışmadılar mı? "Nasyonal Sosyalizm" nedir ki?

İsrail oğulları, Yahudiliğin doğuştan geldiğini iddia ederek, "üstün ırk" olduklarını iddia etmiyorlar mı? "Siyonizm" boşuna mı çıkmış?

Fransızlar, Afrika'da güçsüzleri yok edip, kendilerini üstün ilan etmediler mi?

İngilizler, bütün dünya insanlığının üstünde görmüyorlar mı kendilerini? Kendilerinden başka hangi ırktan insanlara yaşama hakkı tanıdılar/tanıyorlar? Bakın tarihe görürsünüz her şeyi.

Yunanistan'ın bir "Megalo İdea" ya da hala "Helenizm" hayali yok mu?

Kıbrıs'ta, "Enosis" ideali, pusuda yatmıyor mu?

Türkler, büyük "Turan" peşinde koşmuyorlar mı? "Kızılelma" peşinde olanlar yok mu?

Neredeyse her devleti oluşturan milletin, "inanca veya ırka dayalı" bir ideali var.

Daha neler neler...

Biz ülkemizde bile gizli kapaklı, kendi aramızda konuşurken insanlığımızla, inancımızla bağdaşmayan sözler söylemiyor muyuz?

"En iyi kürt, ölü kürttür." Kentlerde duvarlara yazmışlar.

İnternette, mail olarak dolaşılıyor.

"Her tutuğun kürdü sallandırıcaksın"

"Ben olsam, Kürtlerin kökünü kazırım"

Bu konuşmalar, düşüncesizce dillendiriliyor. Düşmanlıklar körükleniyor. İşin başındaki kişiye laf atan yok. Sokaklarda yoksul halklar birbirini boğazlıyor. Birileri yine kazanıyor.

"Evine Yörük, bahçene erik sokma."

"Bir Yörük kuyuya düşmüş. Bütün yılanlar kuyudan kaçmış."

Yörüklerde böyle aşağılanıyor.

"Çerkezler at çalmak için, aleviler saz çalmak için" yaratılmıştır.

Alevilere, çeşitli iftiralar atılmıyor mu? Din mezhep çatışmaları körükleniyor. Aynı inancın insanları birbirini boğazlarken "Alalhuekber" diye bağırıp birlikte ölüyorlar. Hangi cennet ya da cehenneme gidiyorlar? Kandırılmak bu kadar açık.

Televizyonlarda umulmadık sunucular beklenmedik hatalar yapmadılar mı?

"Onun sülalesi, zaten Çingen"

"Yunan dölü müdür nedir?"

"Allahın Pomağı"

"Mum söndü yapıyor bunlar!"

"İnanca ve etnik kimliğe" saldırılar hiç bitmiyor. Sürekli yangını körükleyenler, odun taşıyanlar var.

Aynı vatanda yaşadığımız insanlara verip verdiğimiz gibi, diğer uluslara da verip veriyoruz.

Hepimiz Müslüman'ız. "İnancımız bile, birbirimizi birbirine bağlamak" için yeterli kalmıyor.

"Âdem'in çocukları," çirkinleşmek ve birbirlerini boğazlamak için her şeyi yapıyorlar.

Âdem'in bazı çocukları da petrolün içinde, "zevkusefa" ile gününü gün ederken, diğer kardeşlerini ve akrabalarını hiç görmüyorlar. Kafalarını çölün kumundan hiç dışarı çıkarmıyorlar.

Bize okulda; "Üstün ırk yoktur. Bütün insanlar eşittir. Irkları oluşturan yöneten kabiliyetli ve kabiliyetsiz bireyler vardır" diye öğretmişlerdi.

Tarih boyunca, "Pis Zenci ve Adi Köpek" diye hor görülen zencilerin başarısına diğer ırklardan insanlar ulaşamıyor nedense.

Bir zenci, "Jamaikalı Usain Bolt" 100 metreyi 9.68 saniyede koşarak "Dünya rekoru" kırmış.

4x4 yarışlarında, beyazlar daha zencilerin elinden birinciliği hiç alamadılar.

Bizim adımıza da, bir zenci koşuyor galiba. Adı Hewan'dı, Elvan yaptık.

Demek ki, üstün ırklar yok, "kabiliyetlerini ortaya koyan çalışkan" insanlar var.

Zenciler çok çalışıyor, başarılı oluyorlar. Üstün ırk olsaydı, "kendini üstün sayanlar" çalışmadan her alanda başarılı olurlardı.

Çalışmadan, başarı gelmiyor. Öyle, "armut piş, ağzıma düş" yok.

Bakin insanlık tarihine, yeni buluşlar armağan eden insanların hayat hikâyelerinin gözden geçirin. Her ırktan başarılı insan bulabilirsiniz.

Louis Pasteur, kuduz aşısını Fransızlar için bulmadı.

Pusulayı bulan Çinliler, diğer uluslara kullanma yasağı getirmediler.

Daha kimler, kimler... Örnekler çok.

Üstünlük yok.

Başarıyı ortaya çıkaran çalışkan insanlar var.

*

Katır övünüyor.

"Benim annem söyle bir İngiliz kırsağıydı. Böyle bir Arap kırsağıydı"

Bunu duyan, gariban bir at kızmış.

"Konuşup durma. Senin baban bir eşektir. Sende 'Eşekoğlu eşeksin'"

*

Çok konuşmaya gerek yok.

Kendimize, "yaldızlı kimlikler" aramamıza da gerek yok.

Hepimiz insanız. Sadece insan!

İnsan olduğumuzu bilelim yeter.

Ben, Dünya'ya bu gözle bakıyorum.

Her şeyinizi yitirebilirsiniz, yeter ki "insanlığınızı" yitirmeyin.

Zira kayıp vicdan depoları, "kaybedilmiş insanlıklarla" dolup taşıyor.

Önce insanız.

Sonra da insanız.

"Kâinatın aynasıyım.

Mademki ben bir insanım.

Hakkın varlık deryasıyım.

Mademki ben bir insanım." diye başlar, Âşık Daimi'nin deyişi.

...

İnsan olarak, doğduk.

İnsan olarak, yaşayalım.
İnsan olarak ayrılalım, şu dünyadan.
İnsanlığımızdan başka, neyimiz kalacak ki geriye?

Şuayipodabasi...
26.08.2009/Yenice/Çanakkale

BİZDEN ADAM OLUR MU?

BİZDEN ADAM OLUR MU?

Bizden adam olur mu?

Olur mu kardeşim?

Bence olmaz. Benim umudum yok.

Yapma hocam, deseniz de, "umudum yok."

Kesin bu kaniya vardım.

Bizden adam olur, diyeniniz varsa,

"Bana çok iyi bir neden gösterin."

"Şu özelliğimizi dolaylı biz adam gibi adamız." Deyinde göreyim.

Beni ikna edebilirsiniz. Amenna.

Azıcık; "bizden adam olur" umudu kalmışsa içimde canlandırırım. Büyütürüm, dağ yaparım.

Nerde?

**

Perşembe günü, yolun ortasında, yoğun bir kalabalıkta bir bayan cep telefonu ile konuşuyor. Karşısındaki kişiye, "falan yere gel, ızgara yeriz, cacık yeriz vb. Hem ben şimdi eve gideceğim. Duşa gireceğim. Şunu yapacağım, bunu yapacağım..." diye bağıyor. Herkes dönüp bakıyor.

Kardeşim özet olarak telefonda; "akşam saat yedide şurada buluşup yemek yiyelim." desene. Bağırmeden konuşsan ne olur? Karşı taraf duymaz mı?

**

Adam arabasını, kaldırıma aykırı gelecek şekilde park ediyor. Geç geçebilirsen.

Esnaf yaya kaldırımlarını ikinci dükkân olarak kullanıyor.

Kimileri ölü hayvan (mundar) ticareti yapıyor. Çevre illerde sucuk olup tekrar bize geliyor belki de (!).

Hala çöpleri çöp kutusunun içine boşaltmayı beceremiyoruz.

Tuvalete bile düzgün girip çıkamıyoruz. Bana temiz bırakılmış genel bir tuvalet gösterecek olan var mı?

Trafik levhalarını kurşunlayan ya da söktüğü levha ile kümesin üstünü örten, evine kapı yapan bizden başka bir millet yoktur.

Köprü korkuluklarını biz keseriz, telefon tellerini biz çalıp, hurdacıya satarız.

Yolun ortasına okkalı bir şekilde tükürebiliyoruz rahatlıkla.

Kullanma tarihi geçmiş etiketleri, yenisi ile değiştirip, gıda maddelerini taze hale getirebiliyoruz. İplikli jeton bizim icadımız.

Sahte kolonya vb... Her şeyin sahtesini yapabiliyoruz.

Bu işler küçük işler gibi görünen büyük işler.

Hadi söyleyin.

Biz adam olur muyuz?

**

Pazaryerinde zeytinyağı satılır. Öte yünden gelir satıcılar. Edremit çukurundan.

Vallahi ben Edremit'te bu işi gördüğünü söyleyenlerin yalancısıyım.

"Kola şişesine ayçiçeği yağını dolduruyorsun. Şişenin üstüne yüz gr zeytinyağı"

Pazarda bağıra bağıra satıyorsun." Halis Zeytinyaaaağggggıııııııı"

**

Otobüste yolculuk yapıyorsunuz. Bir dinlenme tesisinde mola verildiğinde meyve alacaksınız, dikkatli olun. Kaşla göz arası poşetin altına çürük meyve, üstüne de iki sağlam meyve koyup elinize tutuştururlar. Normal fiyatı iki lira olan bir malı, bu tesislerde dört liraya alırsınız. Adam bir de; "Allah bereket versin, demez mi?!"

Geçip giden müşterisiniz ya, otobüste poşeti açınca gerçek anlaşılır. Anlaşılır da geri dönemezsiniz. Yediğiniz kazığı bırakın, aldatılmayı ömür boyu unutamazsınız. Dinlenme tesislerinde sertifikalı aptal yaparlar insanları.

**

Araba vapurlarına binersiniz. Vapurda şöyle denize baka baka bir çay içeyim, dersiniz. İskelede yirmibeş kuruş olan çay, bir lira olmuştur(!). Bu vapurun suyu, şekeri, çayı, bardağı farklı mı? Vapura bindi mi sallanma parası ödeyeceksin kardeşim. Adam ederler insanı vapurlarda.

**

Birde "bu mal şu fiyat. Ama sana şu fiyata olur."

Bu ne demek? Kazıklama taktiği demek.

Seni önemli bir kişi olarak gösterip, ters paçadan yakalayıp kazıklayacak adam.

Ne demek; "Sana bu fiyata olur."

İnsan olarak benim kimden fazlalığım var? Benim üstünlüğüm nerede?

Başkasına kaçta satıyorsan, bana da öyle sat kardeşim.

Bence buna "kaypaklık/ikiyüzlülük" derler.

Ahmet'e başka, Mehmet'e başka.

**

Siz herhangi bir bankada; "Köylü Mehmet Efendi'ye" ikramda bulunduğunu gördünüz mü?

Ben görmedim.

Mevduatı kuvvetli biri olsun. Bankaya gelince, müdürün odasında ağırlanır.

Bankada, "Hoş Geldiniz" deme şekli bile farklıdır, böyle zatı muhteremlere..

Her şey adamın cebine göre.

İnsana; insan olduğu için, ne zaman değer vereceğiz?

**

Bazılarını trafik polisi durduramaz. Adam durdurulunca Mercedes'in camından kükrer.

Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Seni oyarım. Kendine yer beğen, diye öküz gibi bağırır.

Polise görevini bile yaptırmazlar. Polis görevini yapmaya kalktı mı? Suçluduuuur.

Topluma, görevlilere saygı yok bizde. Yok kardeşim.

Çıkarımıza uygun düşen işler, yasalara uymasa da bizim dediğimiz gibi olmalı.

Çıkarlarımız yasaların üstündedir. Nasıl adam olacağız?

**

Çalışma hayatımız içinde kişilere unvanları ile hitap ederiz. Müdür Bey, Öğretmen Bey, Mühendis Bey, Doktor Bey...vb.

Mesai bittiğinde herkes bir kahvede, sokakta eşittir. Unvanlar çıkarılıp, insanın kendi kişiliğinde olması gerekirken, "olmaz."

Resmiyeti bırakıp, saygılı olma çerçevesinde samimi bir şekilde, sosyal ilişkiler devam ettirilmez.

Futbol oynarken, müdüre pas verilir. Müdürün gol atması istenir. Müdür gol atarsa, "pası ben verdim" diye öğünür, bazıları. Yağcılarda incek var.

Kâğıt oynuyorlarsa, müdürün üstündeki memur, kâğıdı denk getiremezse işi zordur. Müdürde oyun kalırsa olmaz.

Zor iştir bu "yalakalık." Hihhi...Kikiki....

Her şey adamın etiketine göre.

Tabii ki istisnalar vardır toplumda. Böyle insanlara da değer verilmez. Biz markette alışveriş yapan başbakanı sevmeyiz. Aaaaa olur mu hiç? Koskoca baş....Alışveriş mi yaparmış..!?.

Ah birde "insan olma" vasfımız ile sosyal ilişkilerimizi geliştiresek, geliştirebilirsek...

Nerde...

**

Bir turisti gördüklerinde, yolunacak tavuk gibi görenler bizleriz. Bu Türkçe bilmez. Bizim fiyatları bilmez. Bunlarda para çok. Ver coşkuyu. Ne koparırsan kardır. Türkiye'nin imajı yerle bir.

Avrupa'ya giden Türklerin hile ve düzenbazlıkları hiçte az değildir. Almanya'da çalışanlar izine geldiklerinde, anlatır dururlar yaptıklarını.

**

Artık "Türklerin Özellikler" kitaplarda kaldı.

Kusura bakmayın. Şöyle misafir severiz. Böyle severiz. Doğruluk bizim karakterimizdir. Şöyle hoşgörölüyüz. Şunu yaptık. Bunu yaptık.

"Ne oldu bizim "köklü geleneklerimize?"

Ne yaptık? Ne yaptınız?

Tarihten ders almadık.

Geleceğimizi oluşturamadık.

Şöyle bir nesil yetiştiriyoruz. Böyle bir nesil yetiştiriyoruz.

Geç bu lafları geç. Mal meydanda.

Sorgulamayan, konuşmayan, okumayan, duyarsız bir genç nüfus var elimizde.

Birinin görüşüne karşı bir görüş ortaya attın mı? Küfür ediyorlar adama.

İçlerinde çok iyileri de var. Var da çoğunluk umutsuz.

Adam olacak, çok az insan kalmış.

**

Heyecanlıyız. Onun bunun rüzgârına kapılıp bilmediğimiz denizlere, pusulasız yelken açabiliyoruz. Plan ve programla değil, "karaman okkası" ile iş yapıyoruz.

Popülist sözlerle, dağları yıkıyoruz.

ABD onlarca eyaletlerden oluşuyor. Her eyaletin farklı yasası var. Bir kanun diğer bir eyalette geçerli değil. ABD

dünyada ne kadar ırk ve inanç varsa, her ırktan ve inançtan insanı bünyesinde barındırıyor. Bu insanlar nasıl oluyor da, "birlik ve beraberlik içinde" olabiliyorlar?

ABD'nin de çatlakları vardır mutlaka. Bu çatlakları nasıl kapatıyorlar?

ABD, "Ulusal Bilinci" nasıl oluşturmuş?

ABD, ülküsü nasıl bir şey?

Nasıl dünyanın bir numaralı gücü olmuşlar?

**

Bizler aynı ağacın kolları; değişik meyveler peşindeyiz.

Farklı inanışlara, gelenek ve göreneklere, renklere tahammülümüz yok.

Bizde "milliyetçilik" nasıl bir şey?

Bizim ulusal bilincimiz var mı?

Her konuda "toplumsal bir bilinç" sahip olabildik mi?

Biz neyin peşindeyiz?

**

Bırakalım coşkuyu.
Biz kendi içimizde bile birbirimizle barışık değiliz.
Bizden, adam olur mu?

Şuayipodabasi...
2008/Yenice/Çanakkale

ÖLÜM TOPRAĞI SEVER

Eşek çayırdan otlarken, uzaktan bir karaltı görmüş. Karaltıyı kurta benzetmiş.

“Hadi canım sende, böyle güneşli bir günde...” Olacak iş değil, diye inanmamış.

Yine otlamaya devam etmiş. Eşeğin önünden yine kurda benzeyen bir şey geçmiş. Eşek, kurt muydu? Acaba! diye yine ikilemede kalmış. Kafa ve kuyruk sallayıp, değildir deyip kendini avutmuş. Aradan bir vakit geçmiş. Eşek arkasında bir ses duymuş. Bakınmış, çalıkların arasında bir çift kulak görmüş. Eğrelti otlarının uçları sallanıyor demiş.

Biraz daha vakit geçmiş. Eşeğin kılıcında bir soluk. Birinin nefesi kılıcını bir ısıtıyor, bir soğutuyormuş. Eşek bakmış geriye. Bir kurt. Hala bu kurt değildir, diye söyleniyormuş. Kurt, eşeğin arka baldırlarından kavramış. Eşeği yıkmış. Başlamış yemeğe. Eşek, düşmanın kurt olduğunu anlamış ama eşeklik etmeye devam ediyormuş.

“Kurt değildir, kurt değildir. İnanmıyorum,” diye bağıriyormuş.

Eşek ölmüş gitmiş. Hala ‘kurt değildir’ diye söyleniyormuş.

“Ölümün, bahanesi ve avuntusu olmaz.” Ölümüne suç yüklenemez.

**

Çan’da termik santral kurulacağına inanmadık. Kuruldu. Dev gibi bir baca ile gökyüzünü şenlendiriyor. Çevrecilere kızdık. Utanmaz, vatan hainleri dedik. Yöre insanı hiçbir şeye inanmadı. Köylerden köylülerden bir kişi çıkıp, “Termik Santrale Hayır” demedi.

Toprağın yüzünde ye alan, “hayvanlar, bitkiler, bütün canlılar” bu santralden etkilenir, dediler. İnanan olmadı.

(Şimdilik dev bacadan gözle görülen bir şey çıkmıyor. Ya görmediklerimiz!)

“Endemik bitkiler” yok olur diyorlar zamanla. Kimse inanmıyor.

Kazdağı Köknarı (Andız) v.b ağaçlar ve bitkiler ölür deniliyor. İnanan yok.

Zehir soluruz, solunum yolları hastalıkları artar, kanser oluruz, dediler. Kimse inanmıyor.

Hala inanmıyoruz. Eşek gibi inanmak istemiyoruz.

Andızlar, havanın temizliğini ölçer, “termometreler” gibiymiş.

“Andızlar, oksijeni bol havadar yeri severmiş. Hava kirlendi mi, andızın en uç filizi zehirli gazlardan ve küllerden etkilenip kururmuş. Uç filizi kuruyan andız ölmüş.”

İnanmadığımız, şimdilik görmediğimiz, her kötü çalışmanın sonucunu, biz görmesek bile, çocuklarımız görecek. Bugün değilse bile, yarın mutlaka.

**

Yerin üstünü bitirdik, sıra yerin(toprağın) altında.

“Altın’da “

Her şeyin altını üstüne getirelim. Yakışır bize.

Bir zamanlar Amerika’da oynanan, “Altına Hücum” senaryoları yurdumuzda oynanıyor. Bergama’da, Ovacık’ta bu film çekildi. Köylüler bağırdılar çağırdılar. Dayak yediler. Yörenin zeytinlikleri gitti. Doğal Çevre gitti. Altınlar gitti.

Yeraltı sularına siyanür karıştı. İleride o yöre insanı “zırnık” içecek. Hala inanmıyoruz.

Şimdilerde, “Altına Hücum” filmi pembe dizi olarak çekecek olanlar, plato olarak Çanakkale’yi seçmişler.

Çan Etili’de üslerini kurmuşlar. Kaz Dağları’nın üstünü, gökyüzünü termikle götürüyorlar. Şimdi de “altın” için, Kazdağları’nın altını da siyanürle götürecekler. Artık Kazdağı fotoğrafları ve Truva Efsaneleri ile kendimizi avuturuz.

Çan’da, şimdiden 23 köyün içme suyu şebekesi bozulmuş. Şerbetli Köyü sakinlerine çeşmeleri bırakıp hazır su içmeye başlamışlar.(Gazetelerden)

“Moderen oluyo bizim kölele gali. Şişe suyu içme başladılar. İki kilo süt verip, bir kilo su alma başlala. Biz uyuz geçi gibi suyun durusunu içmez gali. Su satanların gazancı artcağı emme, artsın. Ne olcekmış.”

Çeşmelerde ki suyu içmemekle iş bitse, yüzünüzü ve kılıcınızı da şişe suyu ile yıkayacak değilsiniz ya!

Kendinizi kurtardınız. Beslediğiniz hayvanlara da mı şişe suyu içireceksiniz?

Yeraltı suları, “siyanürle çözümlenme tekniğiyle” altın elde etme işleminde kirlenmezmiş. İşletmeci böyle söylüyor.

Çevreciler öyle demiyor. Siz bunları külahıma anlatın. Türkü ne diyor. “Ölüler altın takmaz.”

Ocak kapatılsa bile yüz sene etkisi gitmezmiş. Havuzlarda biriktirilen siyanür ve ağır metaller, buharlaşma ile havaya da karışmış. Toprağı öldür. Havayı zehirle. Geriye ne kaldı?

Binlerce yıldan beri bu insanlar, “altın” ile mi besleniyor?

Çelişkiye bakın.

Altın karın doyurmuyor. Altın için insanlar birbirini boğazlayıp, öldürebiliyor. Altın bilezik yapmazsanız, oğlunuz bekâr kalabiliyor. Kandırılması mümkün değil, denilen insanlar, “altını” görünce, altına kaçırıveriyorlar.

Dünyaya hükmeden medeniyetler bile hep “altından” güç almışlar.

Mısır firavunları, İnkalar, Mayalar, Aztekler... Güçlerini “altın” ile göstermişler. Günümüzde de hala “altın” peşinde koşuluyor. Sonra da o altınlar başlarına bela olmuş, elinde silah başlarında teneke miğfer olanlar azgın atlarla gelip yok etmişler her şeyi.

Hava, su, toprak ve bitki neymiş. Hayvanlara ne oluyor? Gökyüzü nedir ki? Irmaklar, göller, denizler neyin nesi oluyormuş?

İlle de “altın.”

**

“Altın”, su ve hava kadar değerli değil işte.

“Kazdağları” kadar değerli değil.
Çevre kadar önemli değil. “Hiç” bildiğiniz her şey kadar önemli değil.

**

Bir kemik parçası kadar değerli değil, “altın” denilen sarı şey.
Köpeğe atsan yemez.

Kedi köpek bile “altına” değer vermiyor. İnsanlar öyle mi?

**

Kızılderili Reisi Seattle’nin Washington’daki Amerika Başkanına yazdığı mektuptan;

“Sizler çocuklarınıza ayaklarının altındaki toprakların
bizim büyük babalarımızın külleri olduklarını öğretmelisiniz.
Toprağa kıymet vermeleri için onlara,
toprağın bizim atalarımızın ruhlarıyla dolu olduğunu anlatınız.
Çocuklarınıza, bizim öğrettiğimiz şeyleri öğretiniz.
Toprak bizim annemizdir.
Toprağın başına gelenler onun çocuklarının da başına gelir.

İnsanlar toprağa tükürürlerse,
kendi kendilerinin yüzüne tükürmüş olurlar.
Zira biz biliyoruz ki,
toprak insana değil,
insan toprağa aittir.
Her şey,
bir aileyi birbiriyle birleştiren kan gibi birbirine bağlıdır.
Her şey birbirine bağlıdır.
Toprağın başına gelen oğullarının da başına gelir.”

**

Başınıza gelecek felaketlere hazır olun. Önümüzdeki zamanlarda.
Bize sıra gelmezse, çocuklarımıza gelecek.
Ölüm toprağı sever. Toprak ölürse ne olacak?
Dün Bergama. Bu gün Çan derken...
Yarın derken...
Kara Biga ile Yenice birinci sırada bu gün.
Sıra başkalarına da gelecek.
Sıra, sessizce bize gelince kimse bağırmasın.
Gülme komşuna...

Şuayipodabasi...

BU KUMAŞTAN BİR TAKIM ELBİSE ÇIKAR MI?

Elbiselerin terzilerde dikildiği günlerin birinde, adamın birisi bir takım elbise diktirmeye karar vermiş. Bir kumaş dükkânına girmiş. Beğendiği kumaşı bulup almak istemiş. Kendisine kaç metre kumaştan elbise çıkacağını bilmediği için tezgâhtarın şu kadar metre kumaştan bir takım elbise çıkar sözüne inanmayıp otuz santim daha uzun kumaş almış. Gördüğü ilk terzi dükkânına dalmış. Terzi adamın enini boyunu ölçmüş. Sonrada; “Bu kumaştan bir takım elbise çıkmaz” demiş. Adam şaşırılmış. “Nasıl olur. Tezgâhtar bile çıkar dedi. Bende otuz santim fazla kumaş aldım” dese de terzi ellerini bağlamış, kaşlarını kaldırıp tek kelime söylemiş. “Olmaz!” Adam kumaşı toplamış çıkmış dışarı. Caddenin karşısındaki terzinin kapısını çalmış. Terzi adamın enini boyunu ölçmüş. “Bu kumaştan bir takım elbise çıkar. Hatta birde yelek yapabilirim,” demiş. Adam şaşırda da hiç ses çıkarmamış. Tamam deyip kumaşı bırakmış. On beş gün sonra elbiseyi almaya gitmiş. Terzi kendisine birde yelek dikmiş. Elbiseleri incelerken içeriye bir çocuk girmiş. Terzi, “Git oğlum, dışarıda oyna “dese de, çocuk aynanın karşısına geçip ceketini incelemeye başlamış. Adamın dikkatini çekmiş birden. Çocuğun ceketinin de kendisine dikilen aynı kumaştan yapılmış meğerse. Terziye dönmüş. “Oğlanın ceketi de pek güzel olmuş. Demek aynı kumaştan sende aldın?” deyince. “Hayır ben almadım. Senin kumaştan artınca sevabına çocuğa da bir ceket dikiverdim. Kalan kumaş israf olmasın dedim” diye bir mazeret uydurmuş. Adam şaşkın. “Peki diğer terzi niye bana bu kumaştan bir takım elbise çıkmaz” dedi. Bak sen bir yelek birde ceket diktin,” deyince, terzi ezile büzüle itirafta bulunmak zorunda kalmış. “O terzinin oğlu on yedi yaşında.” Bahane! Şahane!

Şuayipodabasi...

07.03.2017/Kepez/Çanakkale

GABIKLI FASİLLE (Kabuklu Fasulye)

Konserve çıktı, mertlik bozuldu.

Çalışma hayatının içinde yer alan kadınlar, marketlerden aldıkları konservelerle, çabucak kuruveriyorlar sofralarını.

“Fes fut” denilen hazır yemeklerle geçiştiriyor kimisi öğünlerini.

Sabah işe yetişme telaşı ile kahvaltılar simidin halkasına asılı kalıyor.

Günlük, “üç öğün beslenme” zamanının tarihe karıştığını görüyoruz günümüzde.

Her vakit, “ayakta atıştır, mideni yatıştır” durumları geçerli artık.

Hazır gıdalar aldı başını gidiyor.

Nasıl hazırlandıkları belli değil.

İçerikleri karışık.

Çabuk bozulmamaları için yapılan katakulliler.

“İmal ve son kullanım” tarihleri şaibeli.

*

Anamın, nasıl salça yaptığını bilirim ben.

Domates salçası ile büyüdük biz.

Sürerdik ekmeğim üstüne, haydi sokağa. Ekmek diliminin yarısını yedik, yarısını da köpeğe verirdik çaktırmadan.

Bazen de elimizdeki ekmeğin tamamını, “Kör Memedin Köpeği” kapardı.

Ne köpekti ya! Elimizi ısırmadan, büyük bir ustalıklar, kapardı ekmeği. Kimi arkadaşlar çekerdi borazanı.

Anamın salçası, doğal olurdu.

Şimdiki salçaları bozulmasın diye, iyi tılsımlıyorlar. Sarı sıcakta kalsa bile bozulmuyor. Sinekte konmuyor üstlerine.

Daha böyle, birçok “dandik gıda” cirit atıyor piyasada.

Cips denilen gıda bozuntuları şişmanlattı gençleri. Ölçüsü bozuk kızlar, cirit atıyor sokaklarda.

Kola tiryakileri o biçim.

Mideler, genç yaşta iflas ediyor.

*

Yazın sebze bol olur. Bol olunca fiyatı da ucuz oluyor.

Eskiden anamızın yaptığı “sebze kuruları” şimdi yok evlerde.

Pazaryerlerinde de bir tek “bamyaya kurusu” iplere dizili müşteri bekliyor.

Patlıcan kurusu, fasulye kurusu ya da biber kurusu bulmak zor. “Kız kurusu” bulmakta mümkün değil.

Bulsanız da istediğiniz gibi olmuyor.

En iyisi sebzeleri evde kendiniz kurutacaksınız. Nemsiz kuru bir ortamda saklayıp, afiyetle tüketeceksiniz.

Biz evde patlıcan, fasulye ve biber kurutuyoruz.

Patlıcanları, fasulyeleri ve biberleri iplere diziyoruz. Gölgede kurutuyoruz. Patlıcanları, uzun uzun dilimliyoruz.

Fasulyelerin taneli olanlarını seçiyoruz. Acı biberleri de dizip kurutmak güzel oluyor.

Patlıcan kurusu pişirildiğinde; isteğe göre sarımsaklı, sirkeli ve zeytinyağlı bir sosla terbiye ediliyor. Ya da kaymaklı bir şekilde pişiriliyor.

Kabukları ile kurutulan fasulyeye bizde, “gabıklı fasille” derler.

Bayılırım, “Kabuklu Fasulyeye.”

“Bi kere gabıklı fasilli pişirdin mi, ateşten indirmeye 5-10 dakika kala içine sütün üstünden alınan gaymaktan goyuvereceksin. Yerken tabağa aldığın gabıklı fasillenin üstüne de çiğ zitin yağı dökün hafiften.”

Sonra nemi olcek?

“Sizin ellenizi balicekle, benim gözlemi. Valla tabakta biçicikle galmaz.”

Posalı yiyecekleri tüketenlerin mideleri sağlam olur.

Mideni sindirim sistemini korumak istiyorsan, doğal besleneceksin.

Hazır gıdalar, hazır yiyeceklerle beslenme, insanı öbür tarafa daha erken hazırlar, baylar bayanlar.

*

Batı Anadolu’da insanlar, sebze ağırlıklı beslenirler. Doğu ve Güney Doğu Anadolu’da, insanlar et yemedikleri zaman aç kaldık zannediyorlar.

10 yıl Batman’da kaldım. En geçerli yemek, “haşlama koyun eti, bulgur pilavı ve kayısı hoşafı”

Bir arkadaşı, “bizim yemek kültürümüze, patates ve kuru fasulye yeni girdi” dediğinde inanmamıştım.

Yeşil bakla ve yeşil fasulyeyi tanımayan insanlar var.

Et yemeklerinde, Güneydoğu mutfağı tartışılmaz.

Diyarbakır, Antep, Urfa lokantaları çok güzeldir.

Hatay mutfağı başlı başına bir lezzet kaynağıdır.

Adana öyle.

Her taraf, kebab.

Etli ekmek, Konya’da cirit atıyor.

Ekmeğin, her çeşidi ve en güzeli Karadeniz’de.

Yurdumuzun dört bir yanı, her bir köşesi kendine özgü bir lezzet durağı.

Batı Anadolu, ot yer dedim ya.

En batıda yer alan Balıkesir'in Edremit ilçesinde, "insanlar hangi otları yerler?" diye sormayın. "Hani otları yemezler?" diye sorun. Cevap veren olmaz. Zeytin ülkesinde, zeytinyağına dayalı bir beslenme var. Her otu pişiriyorlar, üstüne döküyorlar zeytinyağını. Ye babam ye.

*

Benim yöremde(Yenice ve köylerinde) köyden köye bile, aynı yemeğin pişirilişinde farklılıklar var.

Aslında bu farklılıklar büyük bir zenginlik.

Ben, her yemeği ayırt etmeden yerim.

Ancak; nohut ve bezelye yemeklerinde salça sevmem. Etsiz nohut yemeği hoşuma gitmez. Kuru fasulyeyi de etsiz severim.

Kimileri, bizim sebze yemeklerine "süt ve kaymak" koymamızı yadırgıyor.

"Ben içine süt konulmuş sebze yemeği yemem" diyor.

Tercih meselesi. Alışkanlık. Damak zevki.

Zaten biz süt sevmeyen bir milletiz. "Kola" en zararlı ve de en geçerli içecek.

Balık, süt ürünleri vb... yararlı gıdaları tüketmekte yüzde oranımız hala çok düşük.

*

Bazı kişiler, ekmek arası ne olduğu belirsiz hazır gıdalarla besleniyor.

Yedikleri hamburgerin yanında da bir kola.

Beslendik zannediyorlar.

Yemekhane'deki pırasa yemeğine, peynirli makarnaya burun kıvırıyorlar.

Ben kolalı içecekleri içmem.

Hamburger, tostburger, cartburger, zırtburger... gibi moda yiyecekler beni ilgilendirmez.

Bulgur pilavı ile ayrına hayır demem.

Kuru fasulyeye, nohuda burun kıvırmam.

Mercimek çorbasının önünde eğilirim.

Tarhana çorbasına şapka çıkarırım.

Tirit olsun, doğal olsun.

"Baldırcan Gurusu" ile "Gabıklı Fasille" için, her gün evde bulaşıkları yıkar süpürge yaparım. Camları da promosyon olarak silerim.

Ben; mini etekli somon balığından anlamam. Fransız usulü arpacık soğanı ile de hiç işim olmaz.

Yaşasın! "Gabıklı Fasille" ve onun fanatik işbirlikçileri.

Şuayipodabasi...

05.03.2018/Yenice/Çanakkale

İNSANSIZ ADALET

Anlam
Sen bana
Sen desen de,
demesen de olur.
Ama ben sana sen deyeceğim.
Düşün dur. (Özdemir ASAF)
Ah bir düşünebilsek... Hiç kavga eder miyiz? Konuşmaya gerek duymadan birbirimize girer miyiz? Bir düşünsük; iş bittikten sonra "pişmanım" der miyiz?
**

Anla
Akıllı derler aldır
Deli derler aldırma
Derler'i öngörürsen
Yok bakarlar adama
Derler'i son görürsen
Deli derler adama
Sen derler misin,
ya da Deyen misin, de bana. (Özdemir ASAF)

Yapma oğlum ne derler. Yapma kızım ayıp olur. Bu ayıp. Şu ayıp. Stres. Depresyon. Birçok hayat kayıp. Başkalarına göre değil. Kendinize göre yaşayın, derler... Ederler... Boş verin.
Akıllı deliyi, deli veliyi bir anlasa. Torun dedeyi, dede torunu bir dinlese...
**

Anmak unutmak
İki tür nokta var
Biri önüne ve ardına bakar,
Biri ardına bakmaz,
Ardını noktalar. (Özdemir ASAF)

Ardımıza bıraktığımız unutulmaz bütün olaylardan "ders" alamadığımız için, önümüzü de doğru göremiyoruz. O kadar kolay unutuyoruz ki; adımızı bilebilmek için, soyadımızı hatırlamaya çalışıyoruz. Önümüzde ve arkamızda top gülesi gibi "noktalar." İstersen hareket et. İki nokta arasında preslenirsin.
**

Altıncı gün
Benim söylemek için çırpındığım gecelerde,
Siz yoktunuz. (Özdemir ASAF)

Birbirimize ihtiyacımız olduğu anlarda ve zamanlarda nerelere kayboluruz? Konuşmak için cesaretimiz ve gücümüz var mı? Birbirinize destek olacağınız ve konuşacağınız "duvarlar kadar sabırlı" dostlarınız var mı?
**

Akıl gözü
Seni bulmaktan önce aramak isterim.
Seni sevmekten önce anlamak isterim.
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,
Sana hep hep yeniden başlamak isterim. (Özdemir ASAF)

Yapay ekmek ülserime, yasak sevdalar gönlüme, daralan yollar balkonları genişletmek için. Nerde? Hayatın canlılığı doğan güneşle. Nerede? Yaşamak, akan sular gibi. Nerede? En zor cenderelerden geçip, yeniden başlamak hayata. Nerede? Sevmeler en eskimiş yaşlarda, bir delikanlı gibi. "Yeniden başlamak" istenilen her şeye. Yeniden inatla.
**

An
Gülüş bir yanışım'dır bir öbür kişiye;
Bir'den iki kişiyi döndürür bir kişiye..
Anılarından kale yapıp sığınsa bile,
Yetmez yalnız başına bir ömür bir kişiye. (Özdemir ASAF)

"Gülmek" yalnızca insanlara verilmiş bir sessiz anlatım biçimidir. En zor kilitleri kıran, duvarları yıkan, yürekten gelen bir duygunun ifadesi "gülüş." Her şey unutulmuş, gülüşler asla. Belki de; en büyük aşklar bir gülüşle başlamıştır. Gülün gülebildiğiniz kadar. İnsanlığınızı ve sevginizi çoğaltmak için gülün. Bir kişiyi bin kişi etmek için gülün.
**

Su
Kirli eller daha temiz.
Temiz elli
Kirli gönüllerden.
Ne dersiniz? (Özdemir ASAF)
Ne çekiyorsak, "gönülleri kirli, elleri temiz" insanlardan çekiyoruz. Ekmek üreten, emek üreten, elleri kirlenen insanlar, ellerinizden öperim.

**
Adalet
İnsansız adalet olmaz
Adaletsiz insan olur mu?
Olur, olmaz olur mu!
Ama, olmaz olsun (Özdemir ASAF)

Adalet; insanın ihtiyaç duyduğunda değer bulan bir kavram.
"Beni sokmayan yılan bin yaşasın" diyenler, sıkışınca "adalet" ararlar.
Adaletsiz davrananlara da, bir gün gelir adalet gerekebilir. Kimileri de eşitliği adalet olarak yutturmaya çalışırlar. Eşit davranmak, hiçbir zaman adaletli olmak değildir.
Hiçbir şey Nasrettin Hoca fıkrası kadar, komik ve gerçekçi değildir.
Hoca'nın ineği başkasının tarlasına girerse, hayvandır.
Başkasının ineği, Hoca'nın tarlasına girerse, kara kaplı kitap bilir.
İnsansız adalet olmaz.
Eğer adaletsiz insanlar varsa...
Olmaz olsunlar.
Söylenecek son bir söz varsa;
"Adaletsizlik de olmaz olsun."

**
Denklem
Düşünürken kendimden başkasına inanmam.
İnanırsam ben senden başkasına inanmam.
İnanınca düşünür, yönelir sana doğru;
Seninle ikimizden başkasına inanmam (Özdemir ASAF)

Bu dünyada bütün sosyal denklemler yanlış. Kimse kendisi gibi düşünmüyor. Herkes başkası olma yolunda. İnsanca düşüncelerin içi boşaltılmış. İnançlar ve doğrular çıkarlarla aynı düzlemde yer alıyor. Şarkılar; "başkası olma, kendin ol" dese de palavra. 4=8. İtirazı olan var mı?

**
Çizgi
Kendimi sileceksem,
Bilirim sende varım.
Senin ben yarısıyla seni ben tamamlarım.
Seni sende bütünler,
Sana sende inanır,
Seni sende silerim,
Seni bende yazarım... (Özdemir ASAF)

Bir çizgi üstünde aşk bu kadar güzel anlatılır. Her şeyde inanmak çok önemlidir. Birbirimizi anlamadıktan, birbirimizi tamamlamadıktan sonra, "aynı çember içinde yaşamışız" ne fayda.

**
Anahtar
Konuşmak susmanın kokusudur.
Ya sus git, ya konuş gel, ortalarda kalma.
Yalan korkaklığın tortusudur.
Dürüst kaba ol, eğreti saygılı olma. (Özdemir ASAF)

En çok yalakalardan ve de **lardan çekiyoruz. Yüz kiloluk adamda, karınca beli gibi bel. Balerin gibi eğilme kabiliyeti. Bilmeden, soluk almadan konuşmalar, işkembeden atmalar, sıkmalar. Bilenlerin ise susmaları ve de en önemlisi "susturulmaları." "Dürüstlüğü" müzeye koydular. Bütün camekânlarda, eğriler büğrüler. Eğilme rekoru kırıyorlar.

**
"Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu.
Birinciliği beyaza verdiler." (Özdemir ASAF)
Arı kovanına elini sokup balı alan, arının elini sokup şişirmesi ile kalır. Balı yiyen daha çok itibar görüyor bu dünyada. Siz belki daha çok hak ediyorsunuz bazı şeyleri. Ne yazık ki "yatanlar" kadar önemli değilsiniz. Birinci olanlar belli.

**
Özdemir ASAF; dilimizi en iyi kullanan şairlerimizden birisidir. Bir "dil cambazıdır." "Az sözle, çok şey anlatan" bir şairdir. Yazdığı her dörtlük bir kitap büyüklüğündedir. Adını bildiğiniz şairlerin bilinen şiirlerinin dışında, bilmediğiniz "şairleri ve ozanları da" okumakta yarar var.

Ŗiir tadında olsun, “yaşadığımız ve yaşayacağımız günler.”

şuayipodabasi...

Hzrn-2008/Yenice/Çanakkale

KISTIRMA VE SIKIŖTIRMA

YetmiŖli yılların baŖıydı. YaŖı on birdi çocuğun. İlk defa köyden kasabaya inmiŖti. Ortaokula yazılacaktı. Köyünde görmediklerini görmek ilgisini çekiyordu. 'Aval aval bakmak' tabiri yakıŖıyordu bu çocuğa. Aslında bu meraklı bakıŖların ardında, bir gözlem yatıyordu. O köy hayatı içinde, belleğindeki boşlukları doldurma derdindeydi sadece. Her Ŗeyi dikkatlice inceleyip, beynindeki boş deftere kayıtlar alıyordu.

Boş boş gezinirken, kasabanın tek büfesinde, yiyecek hazırlayan adama takıldı gözü. Çocuk, ilk defa tost yapılıŖını görüyordu. Büfedeki gencin tost yapılıŖını dikkatlice izledi. Bir ekmeği makinada kızartıp arasına malzemeli koyup, sonra makinada bastırarak sıkıŖtırması hoŖuna gitti. O günlerde tüplüydü tost makinaları. Genç adam, iki tostun beraber yapıyordu makinada. Tostun kokusu insanın açlığını arttıracak kadar güzeldi ve etrafa nasılda yayılıyordu. Köyde bir dilim ekmek üzerine sürülen salçalı ekmekten daha güzeldi kesin olarak. Arasına, sucuk peynir konulan bu yiyeceğin adını da bilmiyordu. Genç adama; "kaç para bu sıkıŖtırdıęın ekmekler?" diye sorunca, genç alaycı bir tavırla gülümseyip, ücreti söyledi.

Çocuk, cebini yokladı. Parası vardı. Gence dönüp;

"Sen bana iki sıkıŖtırma yap" dedi.

Genç, bu defa sesli güldü. Çocuk, sadece baktı adamın yüzüne. Tostlar olana kadar, nasıl yapıldıklarını bir saniye bile kaçırmadan izledi. Genç, piŖirme iŖi bitince, tostları bir kâğıtla sarıp verdi.

Çocuk 'sıkıŖtırmaları' aldı eline. Mis gibi kokuyorlardı.

Genç büfe iŖletmecisi, paranın üstünü verirken çocuğa;

"Bana bak! Bu yaptıklarına, 'tost' derler. Bir daha 'sıkıŖtırma' deme, 'tost' de, tamam mı?" dese de çocuk kendiliğinden bulmuŖtu, ilk defa yediği ekmek arasına yiyeceğin adını, 'sıkıŖtırma.'

Köydeki bakkaldan tek tek alırlardı bazı Ŗeyleri. Bir yumurtaya, iki bisküvi ve bir lokum verirdi bakkal amca. İki bisküvi arasına lokumu koyup, 'kıstırma' yaparlardı.

İki bisküvi bir lokum 'kıstırma' olursa, bu tost dedikleri de 'sıkıŖtırma' oluyor iŖte. 'Tost' ne oluyormuŖ öyle!

O günlerde; sıkıŖtırmaların arasında, sıkıŖan sucuklar bayağı kalındı, lezzetliydi hile yoktu. Ŗimdiki sıkıŖtırmaların içinde, sucuk görünümlü farklı Ŗeyler var. Birde sucukları öyle dilimlemişle ki, eline alıp baktığında bir taraftan diğer taraf görünüyor. O kadar ince! BozulmuŖ sıkıŖtırmaların, her Ŗeyi. Ekmekleri bile tip deęiŖtirmiş.

Eski sıkıŖtırmalar iyiydi be! Ŗimdiki sıkıŖtırmalar çok kötü çok!

O çocuğa, "Molla Mısaların Ŗayip" diyorlardı zannedersem.

Ŗuayipodabasi...

04.04.2017/Kepez/Çanakkale

BEDAVA PEYNİR NEREDE BULUNUR?

1992 yılında geldim Yenice'ye.

Nereden geldin sen?

Yeniceli değil misin? Diye sorabilirsiniz.

1969 yılında geldim elbette Yenice'ye.

Ortaokula.

Ortaokulu ve liseyi Yenice'de bitirdim.

Yenice'de çocukluğumu tüketip, bir delikanlı olana kadar Yenice'de evlerin arka taraflarına yapılan tek gözlü derme çatma evlerde kaldık, arkadaşlarımızla.

Salçalı ekmek yedik üç öğün.

Odon çaldık komşunun hayatından (kuraklığından).

Paramız olmadı hiç.

Şöyle dilediğimiz gibi harcayamadık.

Pantolonumuzun kıcındaki yamadan utanmadık. Pantolonumuzun yaması, bize hayat dersi verdi hep. Hep bir şeyleri hatırlattı.

Kaynamış yumurtaları sattık Deveci'ye. Parasıyla sinemaya gittik. Deveci Dayı, kaynamış yumurtaları boşuna salladı, kulağına dayayıp. Çılık çıkarsa almayacak.

Peeehhh! Kaynamış yumurtanın içi sallanır mı?

Sinemaya ışıklar sönmüce girmeye çalıştık. Bazen girdik içeri. Bazen de dededen zor kurtulduk.

Her şeye rağmen çocuktuk.

Masumdu bizim isteklerimiz.

Kimseye kötülüğümüz olmadı.

Çocuktuk biz.

Tek başımızaydık.

Sürü hailinde gezen Yeniceli gençlerden suçumuz olmadan dayaklar yedik. Yeri gelince de dayak attık.

Bizimde elimiz ayağımız vardı. Ellerimizi yumruk yapmayı öğrettiler bize.

Ayaklarımızı da kaçmak için iyi kullandık.

Çocuktuk.

Bizim isteklerimizin ve yaptıklarımızın önemi yoktu.

Bize göre her şey önemliydi.

Büyüklere göre önemsiz.

Yinede izi kaldı o günlerin. O kavgaların.

*

1979 yılında öğretmen oldum. 23 yaşında bir ayrıldım Yenice'den. Konya'ya gittim. Konya'dan Siirt'e. Tam on yıl, Batman Kozluk'un iki köyünde çalıştım. 1992 yılında geldim Yenice'ye. Aradan geçen yıllar, yeni yüzleri salmış sokaklara. Tanıdıklarımız kalmamış. Herkes savrulmuş hayatın rüzgârıyla. Tanımadığım birçok insan.

Çakır Köyü'nde, yedi yıl çalıştım. Çok sevdim Çakır Köyü'nü. Çok iyi öğrencilerim oldu. Her zaman şükranla anacağım insanların yaşadığı bir köydür, Çakır Köyü.

Yenice Cumhuriyet İlköğretim Okulu'na geldim, 1999 yılı sonunda.

Bu defa Davutköyü, Çınarcık'ı tanıdım. Aşağı ve Yukarı Karaaşık Köylerini tanıdım. Torhasan Köyü çocuklarını tanıdım. Torhasan Köyü, çocukluğumdan beri tanıdığım insanların, dostların köyü.

Taban Köyü'nü tanıdım. Çok emek verdim, Taban Köyü çocuklarına. Taban Köyü'nden kızların, üniversiteye gitmesinde katkımlarım olduğuna inanıyorum.

Taban'ın kız öğrencileri çalışkan, erkek öğrencileri yaramazdır. Hepsini çok severim.

Davutköy, Çınarcık ve Torhasan Köylerinde kaliteli öğrencilerim oldu.

Karasuçam Köyü fakirliği kabullendiği için, okulla çok işi yoktur. Yine de bir iki öğrenci köyüne örnek olacak okullarda okudular.

Ben 1999 yılından 2010 yılına gelindiğinde, geriye baktığımda "farklı köylerden aynı sınıfta okuyan" birçok öğrencinin öğretmenim olduğum.

Çok anılarım var.

Çok güzel anılar.

Elimde tek anılarım kalmış.

Birkaç öğrencinin anısını sizinle paylaşayım.

Ancak, olaylara büyük bir insan gözüyle bakmayın. Çocuk olun. Çocuk gözüyle bakın.

Anlatılanların yazılanların ne kadar ciddi olduğunu anlarsınız.

*

Çalıştığım ilköğretim okulunda, Türkçe dersinde verilen kompozisyonlarda öğrencilerin yazdığı ilginç yazılar.

Bu duygular, verilen sözdeki ana temayı kavrayamayan çocukların samimi açıklamalarıdır.

Hepsinde yaptığı işin ardında ciddi olarak durmaktadırlar.

Bu görüşler, onların görüşü.
Ben saygı duyuyorum.
Yıllar sonra kendi yazdıklarına güleceklerini de biliyorum.

Öğretmenin çocuklara verdiği söz; "Bedava peynir fare kapanında bulunur."
Öğrencilerin yazdıklarını okuyalım.
Noktasına, virgülüne dokunmadan yazıyorum.

*

1.Öğrenci.

"Bedava Peynir"

"Peynir hemen hemen her yerde parayla satılır. Fareleri tutmak için kapana peynir korlar. Fare peyniri kapar. Ondan bedava peynir, fare kapanında bulunur.

Babam bizim evde fareler vardı. Fareleri yakalamak için fare kapanı kurdu. Fareler kapana gelmişler ama kapana yakalanmadan peyniri almışlar.

Fareler kapandan peyniri alıp fare kapanına yakalanmadan kaçmışlar. Bu yüzden bedava peynir fare kapanında bulunur derler."

Herkes öğrendi mi şimdi, bedava peynir nerede bulunurmuş?

*

2.öğrenci.

"Fare Kapanı"

"Bir fare tutmak için kapana peynir koyup tutmasını sağlar.

Kapana bedavaya koyarız ve peynir yirken sıkıştı ve ölür. O fare yir sonrada yirken yikişip (iyi ki "y" harfi kullanmış) ölür.

Bu söz farenin sözüdür. Bedava peynir fare kapanında bulunur."

Farenin sözüne kulak verin. Peynir olmayan kapana fare gelir mi? Manyak mı bu fareler? Allah! Allah.

*

En güzeli de bu olsa gerek. 8.sınıf öğrencisi yazmış. Yazan öğrencide gelişim yetersizliği var. Çocuk 5.sınıf öğrencisi gibi. Sempatik ve çok masum görünüşlü. Adı Mesut. Ailesinden kendisine bir yardım yok.

3.öğrenci:

"Akıl İşi"

Yani burada farelere tuzak hazırlanıyor. Ama fareler bunu bedava peynir diye anlar. Hah hah hah! Peynir buldum diye sevinir. Fare kapanını hiç fark etmezler. Ama yakalanınca "ahh!" derler. Keşke bedava diye yemeseydim der ama iş işten geçmiş olur. İnsanlarda bile ucuz olan şeyler iyi olmaz. Yani çeliş kişi var. Bedava şey sizce iyi olabilir mi? Bence olmaz. Kişi içinde olduğun şeyin farkında olmaz. Çünkü herhangi bir şey düşünemez. Sadece içinde olduğu dünyayı düşünebilir. Yani "akıl akıldan üstündür" derim. Ben Biz bile bedava peynir yemiyoruz. Bu yüzden biz tuzağa düşmeyiz. Ben şimdi empati kurarak kendimi fare yerine koyuyorum. Belki bende fare olsaydım. Ben de yerdim. Ve tuzağa düşerdim. Vee ölürdüm. Allah rahmet eylesin. Ruhuna El-Fatiha. Amin. Şu fare Mesut öldü. İyi bilir miydiniz? Kötü bilirdikkk! Bende "öteki tarafta görüşürüz" derim.

O kadar. İtirazı olan var mı?

Valla benim yok.

*

"Ben sana bir yumurta verdim. Sen bana bir yumurta verdin. İkimizde de, yine birer yumurta. Sen bana bir bilgi verdin. Ben sana bir bilgi verdim. İkimizde de iki bilgi. Verdiğimiz bilgiler azalmadı, çoğaldı. Yumurtalar aynı kaldı." Bu Türkçe öğretmeni öğrencilerin kafasını nasılda karıştırmış. "Bilgi paylaştıkça çoğalır" demiş, örnekler vermiş. Birde çocukların yazmasını istemiş. Yazmış çocuklar. Yazmışlarda.

Görelim neler yazmışlar.

Matematikle Türkçe karışmış.

*

Öğrencinin birisi şöyle yazmış.

"Bilgi"

Sende bir yumurta var bendede ama ben sana verirsem sende iki tane olacak ama sen bana verirsen bende hiç kalmaz(vallahı anlamadım) Bende bir bilgi ve yumurta var ama bende bilgileri ve yumurtayı sana versem bana hiçbir şey kalmaz. Sende bir bilgi var ama o bilgilerle ve yumurtayla karşılaştırmak istemiyorum.

Bilgilerimi ve yumurtalarımı kimseye vermek istemiyorum.

Bilgilerimiz olmazsa hiçbir şey olmaz.

"Yumurta ve bilgi karşılaşıncaya iyi olmaz."

*

Şimdi yazacağım daha ilginç. Öğrenci incileri döktürmüş.

"Alma Verme"

İki kişi varmış biri ona veriyormuş biri ona veriyormuş aralarında biri birilerine veriyormuşlar.

Birinde bir bilgi varmış birinde bir bilgi varmış.

O ona söylüyormuş o ona söylüyormuş ve böyle aralarında ortaklaşıyorlar.

Aralarında paylaşma yapıyorlar.

Ve böylece anlaşılıyorlar paylaşıyorlar ve böylece ne güzel oluyor herkes böyle olsa keşke.

Ve böylece iyiliksever olduğunu anlatıyor.

*

Yaa! Anladınız mı?

Verişeceksiniz ki, her şey güzel olsun.

Farelerle peynirler birbirine karışsa da, peynir parayla ya da bedava olsa da, hiçbirisi önemli değil.

Birbirimize bir şeyler verelim. Hesaba ne gerek var.

Sofrada kalan, son lokmayı paylaşabildik mi? Ya da vazgeçebildik mi? Ya da başka bir canlıyla mı paylaştık?

Paylaştık mı?

Paylaştıysak, sorun yok.

Yumurtalarda oğalır.

Bilgilerde oğalır.

Sevgilerde oğalır.

Paylaştıysak her şey çoğalır.

En önemlisi ne biliyor musunuz?

ocuk olmak.

Çocukların elinde, her şey çoğalır.

ocuklardır, Dünya'yı her sabah yeniden kuran.

Yorulan Dünya'yı, her gün ayağa kaldıran çocuklardır.

Bu Dünya'nın ellerinden, çocuklar tutuyor.

Dünya ondan yıkılmıyor.

Yoksa bir fiske ile yıkılır da...

Bizim küçük Mesut tutuyor.

lkemin bütün çocuklarına selam olsun.

anakkale Kepez'den, Yenice'ye selamlar.

şuayipodabasi...

27.05.2010/Kepez/Çanakkale

Not:Yenice Çanakkale'nin bir ilçesidir. N.Bilge CEYLAN'ın filmlerini çektiği ile.

HELÂL GIDA REKLÂMLARI

Çanakkale’de.

Demircioğlu Caddesi üzerinde yürüyorum. Önümde bir levha, kalın bir ok işareti de var, caddenin karşısını işaret ediyor.

“Helâl Gıda Kermesi”

Yazıyı okur okumaz, kafamda olumlu bir tepki oluşmadı. Kızdım ve söylendim. “Ulan biz helâl olmayan gıdalar mı yiyoruz?” Bizi bu günlere getirenlere kızıyorum. Kim getirdi bizi bu günlere, kim düşürdü bu hallere?

622 yılından beri İslâmiyet var. Türkler 751 yılında Talas Savaşı’ndan sonra Müslüman olmuşlar. 1071 yılında Anadolu’ya gelmişiz.

Kalıplaşmış bilgilerle, çocukluğumuzdan itibaren bizlere “helâl ile haramı” öğrettiler. Helâlden uzaklaşmanın haram olduğunu, günah olduğunu biliyoruz. Biliyor muyuz?

Kur’an-ı Kerim’de kesin yargılar var, helal ile haram hakkında. Yaşantımız içinde ne kadar uyguluyoruz bu kuralları. Bir yaşam biçimine dönüştürebildik mi?

Yüzlerce yıl önce doğmuş bir inancın bireyleri olarak, bu gün helâl haram konularını tartışacaksa, bir arpa boyu yol almamışız demektir.

Hâlâ öğrenemedik mi?

Bakın “Helâl” hakkındaki temel ifadeler şöyle.

“Dinen yapılması veya yenip içilmesi yasaklanmayan, serbest bırakılan şey demektir. Allâh ve Rasûl’ünün bir şeyin helâl olduğunu belirtmesi veya işlenmesinde günah olmadığını bildirmesi, o fiilin helâl olduğunu gösterdiği gibi, o fiil veya şeyin yasaklandığına dair bir delil bulunmaması da helâl olduğunu gösterir. Zira eşyada aslanan helal oluşudur. Buna göre bir şey, dinin açık bir hükmüne, yasağına ve ilkesine aykırı olmadıkça helâldir, meşrudur. Helâl kavramının, meşru, caiz, mubah tabirleri ile yakın ilişkisi vardır. Çoğu zaman da eş anlamlı olarak kullanılmaktadır.” (alıntı)

Helâl olan gıda maddelerini sayalım.

İnek, koyun deve ve keçi sütü. Bal. Balık. Sarhoşluk vermeyen bitkiler. Taze veya tabii olarak dondurulmuş meyveler. Yer fıstığı, antep fıstığı, fındık, ceviz gibi kabuklu ve reçineli meyveler. Buğday, arpa, pirinç, çavdar, yulaf gibi taneli gıdalar.

Siğir, deve, koyun, keçi, geyik, tavuk, ördek gibi hayvanların ve av kuşlarının etleri de helâldir. Ancak, belirtilen hayvanların, “İslâmi usule göre kesilmiş olmaları şarttır.”

İslami kurallara göre nasıl kesim yapılacağını bilmiyorsa, buda Müslüman olarak bizim ayıbımızdır. (alıntı)

Birde “Haram” kavramından bahsedelim.

İnancımıza göre yapılması “yasak ve günah” olan şeylerdir. Haram; gayri meşru, meşru olmayan manasına gelen bir Arapça kelimedir. Kuran-ı Kerim ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetine uymayan her şeydir. (alıntı)

Bir tekrar daha yapalım.

“Haram. Dinimizde yapılması kesinlikle yasaklanmış işlerdir.”

(İnsan öldürmek, içki içmek, kumar oynamak, faiz yemek, anne ve babaya karşı gelmek v.b)

Dinimizce haram olan bir şeyi, helal kabul etmek ve savunmak ta kişiyi dinden çıkarır Bu mesele o kadar önemli bir mesele.

Yenilmesi içilmesi haram olanları da sayalım.

Domuz eti. Kan. Et yiyen hayvanların etleri. Ölmüş hayvanın parçaları. İslami usullere göre kesilmemiş, eti helâl hayvanların etleri. Sürüngen ve böceklerin etleri. Şarap, Etil alkol ve İspirto içmek haramdır. (alıntı)

“Ey İnsanlar! Yeryüzünde temiz ve helâl şeylerden yiye, şeytana ayak uydurmayın, zira o, sizin için apaçık bir düşmandır.” (Bakara 168) âyet-i kerimesine dikkat edilirse Cenab-ı Hak bu hususta sadece Müslümanlara değil, bütün insanlara hitab etmektedir. Ayrıca Maide sûresi üçüncü ayetinde de Cenab-ı Zül Celâl hazretleri iman edenlere şöyle buyurmaktadır:

“Leş, kan, domuz eti, Allâh (c.c.)’dan başkası adına kesilenler, boğulmuş, bir yerine vurularak öldürülmüş, düşüp yuvarlanmış, başka bir hayvan tarafından yenmiş olanlar (canları çıkmadan önce kesmemişseniz) ve dikili taşlar üzerinde boğazlananlar haram’dır.” (alıntı)

Benim için işkembeden sıktı demesinler diye, yazımda alıntılar kullandım. Benim yazı da hutbe gibi oldu.

Helâl ile haramı öğrenmek zor bir şey değil.

Değil de!

Günümüzde, bu “Helâl ile Haram” kavramları birbirlerinin içine o kadar fazla girdiler ki. Birçok insan kendisine göre, yeni kavramlar geliştirdi.

Haram, helâl oldu gitti.

Kollar, bacaklar karıştı.

Haram belli değil, helâl belli değil.

*

Yüzde 99’u Müslüman sayılan bir ülkede, birisi bir laf etti zamanında, ortalık toz duman oldu.

“Çiftliklerde, toplu beslenen tavuklar, İslami kurallara göre kesilmiyor.” Dediler. Tavukçular gümlüdi.

Kasapların sattığı etler, İslami kuralara göre kesiliyor mu?

Şüpheli! Müslümanlar birbirlerinden şüphelenir oldular.

Hazır gıdaların içinde, domuz eti ya da yağı var mı?

Kafalar karıştı gitti.

Bazı üreticiler paketlerin üstüne yazmaya başladı. "Tavuklarımız İslami kurallara göre kesilmiştir." "Etlерimiz İslami kurallara kesilip üretilmiştir." "Ürünlerimizde domuz yağı yoktur" gibi.

Toplumda, güven kalmadı vallahi.

Cuma namazında yan yana oturduğumuz, kasaptan bile şüphelenir olduk.

*

Hileli gıda üretiminde de zirve yapan bir ülkeyiz.

Hatırlayın sahte bal ile tereyağı imalatlarını... Hatırlayın, sucukların içinden gelen kişneme seslerini... Kiremitten yapılmış, kırmızıbiberleri bir hatırlayın... Hileli üretilmiş o kadar çok şey var ki.

Zeytin ve zeytinyağındaki katakullileri herkes anlatıyor birbirine.

Birileri, "Helâl Gıda Kermesi" açmış. Açarlar elbette. Ürünlerini de satarlar birilerine. İster istemez, birileri helâl gıda satıyor da, yan taraftaki bakkal haram gıda mı satıyor? Diye de düşünmeden edemiyor insan. Haksız bir rekabet ortamı da oluşmuş böylece, inanç bazında hem de.

"Benim ki helâl, ya senin ki?"

Ben de kendi kendime "başka yerden aldığım her şey haram mı?" Diye düşünmekten alamıyorum kendimi.

Birileri bu işi bulandırıyor gibi geliyor bana. Bu iş para kazanmanın başka bir yolu bence.

Kusura bakmayın, şüpheleniyorum, ben bu işlerden.

Onbeş yıldan daha uzun bir süreden beri bildiğim bir şey var.

Bazıları hazır tavuk kullanılmış pilavları yemiyor. Düğünlerdeki etli yemekleri yemeyenler var. Biz yiyoruz. İman dua ediyor. "Amin" diyoruz, şükrediyoruz. Yemeyenler "has Müslüman" oluyorlar. İmamda dâhil bizler "sahte Müslüman" oluyoruz.

*

Müslüman, Müslümanın dükkânında satılan maldan şüphe duyar mı?

Duyuyoruz.

Bölüündük!

Yüzlerce yıldan beri içinde olduğumuz İslamiyet, bize tarihten gelen bir öğreti sunamamış, bilgelik verememiş.

Vermişte biz almamışız.

Kendimize göre şekillendirdiğimiz yaşantımızla, yeni doğruların peşine düşmüşüz. Hata üstüne hata yapıyoruz.

Yanlışlar doğru olmuş.

Babam bana;

"Oğlum tarla sahibine söylemeden, tarlanın içindeki deli turpları bile alıp yeme demişti."

O günden beri, mecbur kalıpta birisinin tarlasından bir elma alıp yesem, bulurum sahibini helâlleşirim. Anlatırım durumu, "helâl et" derim. Helâl ederse eder, etmezse gocunmadan öderim bedelini. "Allah razı olsun" bile derim.

"Helâl Gıda Kermesleri" ya da "Helâl Gıda Reyonları" beni hiç ilgilendirmiyor. Bu bir ayrışmadır. Hem de İslamiyet'in yaşandığı bir ülkede.

"Helâl Gıda Reklâmı" bunlar. Cepleri doldurmak için.

Bakın İslamiyet'in geçmişine, böyle bir olay böyle bir reklâm göremeyeceksiniz.

*

Helâl Gıda işinden, daha önemli durumlar var ülkemizde.

Hırsızlıklar; depremlerdeki ya da felaketlerdeki talan ve yağma olayları...

Camilerden halı kilim çalmalar...

Okulları soymalar...

Hırsızlıklar...

Siz hiç aç bir insanın bulduğu ekmeği "helal mi haram mı" diye sorguladığını duydunuz mu?

Sosyal yapısı bozulan toplumlarda, inançlarda o oranda zayıflar. "Açlık sofuluğu bozar." Diye boşuna dememişler.

"Aç köpek fırın delermiş" diye bir söz daha var.

Adam cami avlusuna anasını bırakıyor...

Bebekler atılıyor parklara...

Ailesini katledip, intihar ediyor birçok insan...

Kimisi, pazar yerlerinden çürük gıda ayıklıyor...

Ayakkabısı ve elbisesi olmayan bir çocuk soruyor.

"Bakkal Amca, sattığın tavuklar helâl kesim mi?"

Hadi sende be!

Şuayipodabasi

Eskiden yazılmış bir yazı.

20017/Ocak/Kepez/Çanakkale

KİMLİKLERİ DİDİKLEMEK

Etnik kimliklerimizi, didiklemeyi ne kadar çok seviyoruz.

Bu konuyla ilgili konuşurken, çok ta zevk alıyoruz.

Ne kader önemliymiş bu kimlik.

Sanki "etnik bir kimliğimiz olmasa" yaşamamız mümkün değil.

"Türk Milleti" ya da bazılarına göre de "Türk Ulusu" olmak bize yetmiyor.

Zira; "Türk Ulusu" ya da "Türk Milleti" demenin de siyasi bir raconu var.

Aynı siyasi bıyık ve sakal tipleri gibi.

*

Bir adam kamyonu ile yolda gidiyormuş. Trafik polisi durdurmuş. Ehliyet, ruhsat kontrolünden sonra, "aracında ne taşıyorsun?" diye sormuş.

Şoför, "hiçbir şey taşımıyorum, kamyonum boş" demiş.

Polis, kamyonun kasasına baktığında şaşırılmış. Kamyon kasası tıka basa insan dolu. Polis şaşırılmış. Şoföre, "kamyon boş diyorsun, içinde birçok insan var. Niye yalan söylüyorsun?" demiş.

Şoför, büyük bir pişkinlikle;

"Onlar insan değil memur bey."

"İnsan değil mi? Nasıl?"

Onlar "Pomak, Pomak!"

Bunu kim anlatır?

Bir Pomak anlatmaz.

Bir Yörük anlatır. Ya da bir Çerkez anlatır.

*

Bizim köyde bir kuyu vardı. İçi yılan doluydu. Temizleyemiyorduk. Attık içine bit "Yörük" herifini. Bütün yılanlar, kuyudan kaçtılar.

Bu teraneyi kim anlatır?

Bir Yörük mü?

Hayır, bunu da bir Pomak anlatır. Ya da macır (Muhacir) (Balkanlar'dan Anadolu'ya göç ettirilen Türklere denir genellikle) anlatır.

*

Macırlar (Muhacir) ayranı nasıl yaparmış bilir misiniz?

Macırın birisi eline su testisini alır, ahlat ağacına çıkarmış. Ağacın tepesindeki kişi kazanın içindeki yoğurdun üstüne su dökmüş. Biriside aşağıda yoğurdu karıştırmış. Kazanın dibi görünene kadar su dökmeye devam edilirmiş.

Ahlatın tepesinden bakan, kazanın dibini gördüğü zaman, ayran oldu demekmiş.

Kim söylüyor bunu.

Çerkezler, Yörükler, Pomaklar...

Birileri söylüyor.

Herkes, "kendi etnik yapısı içinde olmayan birisine" verip veriyor.

Boşnaklar (poşnak) şöyle olur.

Kürtler şöyledir, böyledir.

Laz Uşağı mu? Varma yanına.

Gürcü müsün? Dur orda.

Arnavut mu? Hadi len!

Yörük müsün?

Çerkez misin?

Çingen misin?

Kürtler tembeldir.

Yörükler inattır.

Çerkezlere güvenme.

Lazlar mı, ayakta uyutur adamı?

Sana ne?

Senden bana ne?

Kime ne benim ne olduğumdan?

Bana ne senin kim olduğumdan?

Benim davranışlarım iyi ya da kötü kimi ilgilendirir?

Bir beni.

Benim hatamı, kimliğime bakıp, bütün Türk Milleti'ne yükleyebilir misin?

Etnik kimliklere, kötü yaftalar yakıştırmak kimi yüceltebilir?

Benim bildiğim, kötü söz sahibini aittir. Söyleyeni yüceltmez. Daha da değerini düşürür.

Olacak iş değil.

İnanmayabilirsiniz?

Üniversite mezunu, birkaç "örümcek kafalı" bunları konuşuyor.

Kendi etnik kimliklerini yüceltmek için, diğer kimlikleri hallaç pamuğu gibi çalıyorlar yere.

Ne kadar yüce bir, "etnik kimlikleri" varmış.

"Tembel ve çalışkan" olma faziletlerinden bahseden muhteremlerin, buğdayı tarlada gördüklerine emin değilim.

Biberi de yaprağından tanıyamazlar. Elleri de hiç nasır bağlamamıştır. Ancak, "çalışkanlığı ve tembelliği" iyi bilirler.

????? çok çalışır.

!!!!!!! tembeldir derken

????? olanları yüceltmeye çalışıyor.

Meğerse kendileri, ????? imiş.

Herkese, ekmeğin tadı aynı.

Domatesin rengi, kimseye farklı değil.

Her, "ana" aynı ağlar.

Her üzülenin gözünden yaşlar akar.

Her gülen insan, aynı güler.

Her "çocuk" aynıdır.

...

Aynı "Dünya'da" yaşıyoruz.

"İstenmeyen ve faydası olmayan" farklılıklar...

Bir ülkeyi değil, Dünya'yı bile darmadağın ediyor.

"Kimlikleri didiklemenin" kime faydası olmuş.

Bilen varsa, bana da söylesin.

Bu Dünya'da, didişmeden, kavga etmeden ve de savaşmadan yaşamak kadar güzel bir şey var mı?

Hadi söyleyin!

Ben;

İnsan kimliğim dışında, başka hiçbir kimliğe sarılmıyorum ve sığınmıyorum.

Ben insanım.

Bu kimlik yeter bana.

Şuayipodabasi...

12.09.2009/Yenice/Çanakkale

*Ben bu yazıyı 12.09.2009 tarihinde yayınladım. Tartışma konusunun tam ortasında bir yazı olduğundan tekrar gündeme aldım. Hoşgörünüze sığınıyorum. Ş.ODABAŞI

SARIŞINLAR MI APTAL BEN Mİ?

Hıyarı ince ince doğruyorlar ya da rendeleyip, yoğurtla karıştırıyorlar. İyice eziyorlar, çırpıyorlar. Ezilmiş hıyarlar, (kibarcası salatalık) ezilmiş yoğurdun içinde. Üstüne dökülen baharatı, zeytinyağını boş verin. Al sana bir cacık. Cacık güzel olur da, zamansız bir anda yerseniz. Birde soğuksa, dolaptan çıkmışsa, cacık sizi de eder bir cacık! Siz de cacık olursunuz.

Üç beş kaşık, soğuk cacık yedim. Üç pazartesi geçti. Hala kendime gelemedim. Ayakta direndim, direndim. En sonunda yıkıldım.

Kuru bir öksürük. Ağrı sızı yok. Yatıyorum öksürük başlıyor. Oturuyorum kesiliyor. Birisi bir tavuk tüyünü boğazımın içine dokundurup dokundurup çekiyor. Öksür babam öksür. Ciğerlerim firar edecek neredeyse.

Bütün karın kaslarım ağrıyor.

Ben tam bir cacık oldum.

*

Televizyon izlemeyen ben, aldım kumanda aletini elime. Dolaşıyorum kanallar arasında.

Ermenistan'da, "Türk Bayrağını" yakmışlar. Sınırı kökten kapattım. Bir fare deliği bile bırakmadım. Bizim farelerin bile geçmesine izin vermem.(Öyle hayal ettim.)

Başka kanala geçtim.

"50 sarışın" diye bir program. Başrollerde M. Ali.

Tam geçeceğim başka kanala. Soru ilgimi çekti.

"Dört yıl kaç haftadır?"

Sarışınlar önlerindeki tabelalara cevapları yazdılar. Yarışmacı delikanlı cevabı verdi.

Bir yıl elli iki hafta. Elli iki çarpı dört, iki yüz sekiz eder. Cevap 208 hafta.

Sıra sarışınlarda. Doğru cevap veren hiç yok. Bu sarışınlar bizimle kafa mı buluyorlar?

Beş yıl ilköğretimde okuyan bütün geri zekâlılarda bunu bilir. Bilen yok.

Tabelalarında, Fenerbahçe, Galatasaray yazanlar bile var. Acayip hesaplar yapanlar. Hele birisi, 52'yi 4 ile çarpıp 2008 bulmuş. Yanlış belli olan, hızlı gidiyor. Birde öpücük atıyor. Çokta pişkinler.

Diğer soru.

"En uzun süre cumhurbaşkanlığı yapan kimdir?"

Yurt dışında doğmuş büyümüş yarışmacı, cevabı veriyor. Cumhuriyetin ilan saatini, Atatürk'ün Cumhurbaşkanı seçildiği tarih ve saati bile söylüyor.

Sarışınlarda; "İsmet İnönü, Süleyman Demirel, A.Necdet Sezer" diyen var. M. Kemal Atatürk yok.

Yarışmacılardan birisi, CHP merkezinde iki yıl sekreterlik yaptığını bile söylüyor. Cevabı yanlış, ne yazık ki.

Yarışmacı başka bir soruya, "görümce" diyor. Sarışınların çoğu "elti" diyerek soruyu biliyor.

Daha önceki bir yarışmada da, sarışınlara "23 Nisan'da ne olmuştur?" diye sorulmuş. Çoğunluğu, "Cumhuriyet Kuruldu" diye cevap vermiş.

Önemli yerlerde çalıştıklarını söyleyen, üniversite mezunu bu sarışınlar; bu soruları gerçekten bilmiyorlar mı? Yoksa yarışmanın kuralı böyle deyip, bilerek mi yanlış cevap veriyorlar?

Yoksa onlar sarışın, biz salak mıyız?

Anlamış değilim.

Sarışınların kafası çalışmaz diyorlar ya. Ben bunu bir mizah olarak algıladım. Sarışın fıkralarına da bayılırım.

Bir sarışını susturmak isterseniz.

"İki kere iki kaç eder?" diye sorun. İki gün düşünür ve hiç konuşmazmış.

Yoksa bu doğru mu?

Diyelim ki; sarışınlar bazı sorulara bilerek yanlış cevap veriyorlar. Bazı sorular bir gösteri programına kurban edilecek kadar önemsiz mi?

"Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ya da Cumhuriyetin kuruluş tarihini bilmemek" bir yarışmada insanı ve seyirciyi incitmez mi?

Bir insanın anasının babasının adını, bilememesi gibi bir şey bu.

"Türk bayrağının rengi nasıldır?" sorusuna "mavi" demek gibi bir şey bu.

Bir eğlence olsa da, çok acı çok!

Bu programdaki sarışınların cevapları, yediğim cacıktan daha çok hasta etti beni.

Vallahi cacık oldum.

Bu sarışınlar ya salak, ya da ben daha salak birisiyim.

İzledim ya bu programı.

Şimdi de acilen, "50 Esmer" diye bir gösteri programı istiyorum.

İzleyip, ya kendimin ya da başkalarını "salaklığını" tescil ettireceğim.

Ah ulan cacık, beni cacık edip yatırdın. Hasta ettin.

Bir program izledim. Daha da hasta oldum.

Ah ulan cacık!

Haşat ettin beni.

Yemeseydim seni, bakmasaydım televizyona.

Cacıııııkkkkk!

Hıyarsız ve yoğurtsuz kalasın.

M. Ali'nin, bir kaç yıl önceki programlarını anlattım size.

En son programında, Çarkıfelek'te M. Ali söylediği bir sözle, benden kötü cacık oldu. Çarkıkelek oldu gitti program.

"Güner Ümit" gibi yok olur gider artık, diyeceğimde, ülkemizin seyirci profiline baktığımda, hiçbir şey olmaz.

Eeee ağzın yamuk olsa da, "doğru konuşmayı" bileceksin, diye öğüt verebilecek kadar sarışın değilim.

Unutmadan;

İnternette dolaşan bazı röportajlar var. Üniversite mezunlarının verdiği cevaplar, kanser eder bir insanı.

"Mısır piramitlerini çalmışlar, Türkiye'ye getirilmiş. Ne düşünüyorsunuz?" Sorusuna, tarih öğretmeni felaket cevap veriyor.

"İsmet İnönü partisinden istifa etmiş. Bilginiz var mı?" sorusuna, cevap veren üniversiteli, İsmet İnönü'nün yaşadığını zannedip cevaplıyor.

"Kıbrıs nerededir?" sorusuna, cevap veren birisi.

"Askerliğimi Kıbrıs'ta yaptım. Karadeniz'in kuzeyindedir" diye cevap veriyor.

Bulmaca programında sorulan bir soru, beş harfli. "Uçan memeli"

Cevap; "hostes"

...

Hele bu evlendirme programları çıktıktan sonra, başları türbanlıları şıllıkları görünce, kimden özür dileyeceğimizde hiç belli değil.

Sarışınlar!

Sizden özür diliyorum.

Şuayipodabasi...

20.12.2016/Kepez/Çanakkale

BİZE JAPONLAR NE ÖĞRETEBİLİR Kİ?

Bir zamanlar internette, bir mail dolaşıyordu. Erkan ALTINSOY isimli bir arkadaş eklemiş bu maili. Büyük bir deprem atlatan, tsunami ile yerle bir olan Japonya'da insanların davranışları nasılmış ve vazgeçemedikleri ahlaki davranışlarını birlikte okuyalım. "Japonya'dan öğrenilmesi gereken 10 şey" şöyleymiş.

Madde 1:Ağırbaşlılık.

Bir felakette, hiçbir dövünme ya da aşırı hareketlerle ıstırap ifade etme görüntüsü yokmuş. Üzüntünün kendisi yüceltilmiş.

*

Bizden öğrenmişler bu davranışı, kesin.

Bizlerde hiç ses etmeyiz. Derelerin içlerine evler yaparız, kontrolsüz ve denetimsiz. Gecekonduların yapımına izin veririz. Sonrada "zabıtayla polisle kapışırız" Bazen de "Nerde bu devlet, nerde bu millet?" diye bağırırız. Yırtınırız. Göğsümüzü döveriz. Severiz biz ciyak ciyak bağırmayı.

Madde 2:Onur

Su ve yiyecek kuyruklarındaki disiplinli hareket ederlermiş. Hiçbir kaba söz ya da sert el kol hareketi yokmuş. Sakinlikleri takdire ve övgüye değermiş.

*

Bakın! Bunu da bizden öğrenmişler.

Bizim sıralara(kuyruklara) tahammülümüz yoktur. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" deyip ön sıraya geçeriz. Ya da ön sıraya geçmek için torpil buluruz. Bizler yiyecekleri yağmalamayı severiz. Bu işin yarını da var. Tek ekmek yetmez, çuvala götürürüz. Başkalarına ekmek su kalmamış. Bana ne! Onlarda uyanık olsunlar. Elimdeki ekmek çuvalını makarnayı alacak olan, alır payını. Sakince basınca küfrü, elimi kaldırıncaya durdururum ortalığı. Kimse bana hareket çekemez. Bana hareket çeken, hareketin Allahını görür. Yamulturum.

Madde 3. Yetenek

Örneğin, inanılmaz mimarlar. Binaları sallandı ama yıkılmadı.

*

Yetenek! Vay vay! Bizden yetenekli kim var?

Japonlar mı? Geç Geç. Biz betonsuz, çamursuz bağlantısız evler yaparız. Yıkılır mı? Yıkılmaz. Niye yıkılmaz? Evin içindeki buzdolabı, gardolap sağlamdır. Tavan askıda kalır. Allahın takdiri. Bizde evler yıkılmaz. Yerle bir olur sadece. Japonlar da çok deprem olur, niye? Adamlar Müslüman değil. Hıristiyan da değil. Sallanırlar. Evleri yıkılmamış. Tosun Hami gelir yıkar. Yetenekliymiş Japonlar. Hadi tosun Hamiyi durdurun da görelim.

Biz daha yetenekliyiz

"Yeteneksizsiniz" programında ispatladık biz kendimizi. Biz deprem olurken pencereden atlama konusunda, Dünya şampiyonuyuz. Övünmek gibi olmasın. Hiç imse, benden/bizden hızlı sıra altına giremez.

Madde 4. Erdem (Bencil olmama)

Japonlar sadece o anda ihtiyaçları olan şeyleri satın alırlarmış., herkes bir şeyler alabilsin diye.

*

Hadi be!

Bizim gibisi bulunmaz.

İstanbul'u sel bastı. Derelerden topladığımız malzemeleri toplayıp, sahiplerine teslim etmedik mi?

Deprem sonucu gönderilen yardımları eşit dağıtmadık mı?

Biz hemen azalan malları el altından mı sattık?

Hemen malları karaborsaya mı düşürdük?

Pahalı bir şey mi sattık?

Biz fazla mal satın aldıysak komşularımıza vermek için almışızdır.

Bizim erdemimize kimse erişemez.

Benim soyadımda "erdem."

Bencilik, bizim lügatimizde yoktur.

Madde 5. Düzen

Hiçbir dükkân yağmalama yokmuş. Yollarda korna çalmak, sollamak yokmuş. Sadece anlayışlı tavırlar varmış.

*

Nerde korna çaldık, kimi yanlış solladık? Yapmayın ya! Bizim anlayışımızı kim yargılayabilir?

Kimin dükkânını yağmaladık? Bir saniye elektrik kesintisinde yağmalanan yer "San Fransisko'dur" İstanbul'u karıştırmayın bu işe.

Madde 6. Fedakârlık

Elli Japon çalışan, deniz suyu pompalamak için nükleer reaktörlerin içinde kaldı. Bunların yaptıklarının karşılığı nasıl

ödenebilir?

*

Bizde fedakâruz. Kaza geçiren birisini hobbili hopbili saniyede yerden kaldırıp arabaya sokarız. Adam omurilik zedelenmesinden ölürse, takdiri ilahi.

Beni bakireler plajına bekçi yapsınlar, para pul istemem.

Bize pişmiş tavuk verdiniz de, yiyip fedakârlık yapmadık mı?

Madde 7. Duyarlılık

Lokantalar fiyatlarında indirim yaptı. Korunmayan bir bankamatığe hiç kimse saldırmadı. Güçlüler zayıflara baktı.

*

Bizde fedakâruz. Ramazan gelince sebze meyve ve et ürünlerine zam yaparız. Bir yere gelen yabancılar varsa, katlanır fiyatlarımız. Turistlere gösterdiğimiz duyarlılık, okyanus ötesinde bile anlatılır.

Biz bankamatikte emeklilere yardım ederiz. Bekleşiriz bankamatiklerin önlerinde. Evlere sağlık hizmeti götürürüz.

Anestezi de uzmanız. Tansiyon ölçüp bedava ilaç bile dağıtırız.

Biz hepimiz güçlüyüz. Ezmek için zayıf bulunmaz bizde.

Ha birde, bankamatikleri iş makinesiyle taşıyoruz.

Madde 8. Eğitim

Yaşlılar ve çocuklar dâhil herkes ne yapacağını tam olarak biliyordu. Aynen de yaptılar.

*

Bizde de herkes işini bilir.

Bizde “gemisini yüzdürene kaptan derler.” Biz biliriz ki; “Lafla peynir gemisi yürümez.” Ancak; “Lafla peynir gemisi yürütmekte üstümüze yoktur.”

Yaşlı yaşlılığını, çocuk çocukluğunu bilsin.

Bizim eğitimimiz iyidir.

Çöpü yere atarız, kutuya değil. Çöpçünün toplayacağını biliriz.

Otobüste bir yaşlıya yer vermek yerine, uyuma numarası yapmayı biliriz.

Eğitimimiz iyidir.

Madde 9. Medya

Bültenlerde kendilerini mükemmel bir şekilde dizginlediler. Aptalca konuşan muhabirler/spikerler yoktu. Sadece sakın bir şekilde yapılan habercilik. En önemlisi de, durumdan faydalanarak kolay yoldan kendine pay çıkarmaya çalışan politikacılar yoktu.

*

Medyayı severim.

Haberciliği en güzel bizim medya yapar.

Asparagasla işimiz olmaz.

Hiçbir medya otomobilin ezdiği kediyi göstermez, bizim medya ölen birisinin parçalanmış cesedini bile gösterir.

Obje-ktiftir. “Acı var mı acı?” diye sormayan spikeri ben ne yapayım?

Spiker dediğin ölüleri bile konuşurmalı.

Sakin yapılan haberler reyting alır mı?

Reyting yoksa haber olmaz.

Bizde durumdan durum ya da açık oturum çıkararak siyasetçi yoktur.(!)

Madde 10. Vicdan

Bir mağazada elektrikler kesildiğinde, insanlar aldıkları şeyleri tekrar raflarına koydular ve sessiz bir şekilde çıktılar. Ülkeleri dev bir afete uğramış durumdaki Japon vatandaşlarından dünyanın alacağı çok dersler var.

*

Vicdan mı?

O ne demek?

Üç çocuğu boğup öldüren...

Camiden halı çalan...

Okulları talan eden...

Hastaneden ameliyat cihazlarını çalan...

Evleri soyanlar...

Devletin kasasını boşaltanlar...

Şirket hırsızları...

Babasını anasını kesenler...

Ninesini doğrayanlar...

...

Birde soyduğumuz mağazalara mektup bırakırız.

“Soydum seni kusura bakma, zengin olunca öderim. Selamlar.”

Vicdan mı?

O ne ya!

*

Bu sayılanlar bize lazım değil ki’!

Bizim Dede Korkut’umuz var.

Mavlana'mız var.

Sadi'miz var.

Hacı Bektaş Veli'miz var.

Yunus Emre'miz var.

Karacaoğlan'ımız var.

Edebalı'miz var.

...

Bilgelerimiz var.

Biz öğrendik öğreneceğimizi.

Bize Japonlar ne öğretebilir ki?

Şuayipodabasi...

BOŞ ŞİŞELER

Sözlükte şişenin tarifi aynen şöyle;

“Camdan yapılmış, ağzı dar uzunca kap.”

Sizi bilmem ama bana göre bu tarif, günümüz “şişelerine” hiç uymuyor.

Ağzı dar, ağzı geniş, uzun-kısa, şişko-zayıf; günümüzde çeşit çeşit şişe var.

Kimi şişelerin ağzı sıkıştırma kapaklı, kimisi vidalı, kimisi mantar, kimisi de plastik tıpalı şişe.

Tirbuşonla açılan şişeler, elle açılan şişeler, kışına yumruk vurularak açılan şişeler, açılmayıp kırılan şişeler...

Bir sürü şişe.

Hepsini açma yöntemi farklı farklı.

Şişelerin ana maddesi kum. Eritiyorlar kumu. Şekil veriyorlar. Renkli-renksiz istedikleri gibi üretiyorlar. Üfleyip üfleyip şişe yapıyorlar.

Cam öyle bir teknolojik ürün ki; en temiz ürünler camdan yapılıyor. (Bizde “Paşabahçe” cam şişe fabrikası vardı. Yok oldu gitti.) Şimdi bir kısım şişe Yunanistan’dan geliyor.

İnsanoğlu şişeyi ve camı keşfettikten sonra üretmeye başlamış.

Antik çağlardan kalan tarihi kalıntıların içinde “gözyaşı şişeleri” vardır.

Sır doludur bu şişeler.

Bu antik eserleri “Çanakkale müzesinde de” görebilirsiniz.

Şişe; “boş insanlar” gibidir. İçine ne koyarsanız kabul eder.

Şarap, yağ, su.

Kezzap, asit, siyanür... Bu iyi, bu kötü diye şikâyet etmez.

Şişe bu her şeyi kabul eder. Yorum yapmaz, eleştirmez.

Bazı şişeler çok değerlidir. İçinde taşıdığı maddeden dolayı canım. Kumdan dolayı değil. İçi boşalan şişeleri atmamak ve de kırmak çok kolaydır. Patlatırsın yere, dağılır gider.

Antik çağlardan kalan “şarap” şişeleri, içi dolu ise 100 bin sterline satılıyor.

Sen şişeye değil, şaraba bak. Şişe dediğin nedir ki. Memleket şişe dolu...

Piknik yerleri, marketler, içecek bayileri, çöplükler, evlerin içi dışı, bahçeler, yollar, arabaların koltuk araları... Ohooo her yer şişe dolu. Boy boy. Ağzı geniş, ağzı dar... Uzun-kısa. Şişman-zayıf. Dolu-boş.

Birde parfüm şişeleri var. Kardeşim şişelere ne tip vermişler. Bilhassa iyi kokmak isteyenler, bu şişelere çok para veriyorlar. İçeri boşalınca atıyorlar. Boş şişeyi ne yapsınlar. Bize kolonyaya şişesi yetiyor. İçi boşalınca atmayıp, tekrar dolduruyoruz. Limon kolonyasına devam. Şişede memnun, Ben de memnun. Yeter ki şişe boş olmasın.

Yalnız teknoloji şişeleri de bozdu. Bazı şişelerin kıcı, içine doğru kıvrık. Kimisi de aşağıdan yukarıya doğru incelidikçe inceliyor. Az malzeme alsın diye. Şişeleri kullanıp milleti katakulliyeye getiriyorlar. Görüntü güzel de, içi boş şişeler.

Birde plastik çıktı. Mertlik bozuldu. Plastikten su ve kola şişeleri üretildi. Ortalık yamuk şişelerle doldu taşı. Artık kimse şişe kırılacak diye dikkat etmiyor.

Adam alıyor plastik su şişesini içiyor, boşalınca eliyle alttan üstten sıkıştırıp atıyor. Ayakları ile eziyor. Şişe şişe olduğuna pişman oluyor, oluyor da kırılmıyor. Eziliyor. Gıki çıkmıyor. Ne olacak, sünepe, korkak vurdumduymaz şişeler.

Köylü kadınlarımız ise kola ve su şişelerini biriktirip içlerine turşu yapıyorlar. Tarhana koyuyorlar. Süt koyuyorlar. Boş bırakmak yok şişeleri... Şişeler fazla mesai yapıyorlar ama olsun. Böyle şişeler her şeye katlanır.

Bizim köylülerin kıvrak zekâsına bayılıyorum. Mini çamaşır makinesini, “ yayık” olarak kullanmayı akıl eden, başka bir millet yoktur bence.

Şişelerin de ne yaptıklarını, ne işe yaradıklarını günümüzde kestirmek artık mümkün değil. Zoptirik şişeler...

Bu şişeler çok bozuldu çooooook...

Su şişesi isen, su şişesi olarak kal, kola ise kola. Şarap ise şarap şişesi olarak kal. Bu ne yanar dönerlik, olmaz ki kardeşim. Bir şişe her kalıba girer mi? Bu kadar yanar dönerlik olmaz ki...

Türk sinemasında Erol Taş, Cüneyt’e saldıracağında, şarap şişesini masaya vurup kırardı. Sonrada şişeyi bir bıçak gibi kullanarak meyhaneyi dağıtırdı. Saldır babam saldır. Şişenin keskin kırıkları, insanın içine ürperti verirdi. Nerde o şişeler, korkulacak şişe kalmadı artık.

Şimdiki şişeler eğiliyor eğiliyor, kırılmıyor, kırılmıyor. Yalaka bu şişeler yalaka!

Şişe dediğin kırılacak kardeşim. Eğilmeyecek. Hem de şangır şungur kırılacak. İşlem tamam olacak. Nedir bu şişelerin hali, süklüm püklüm. Aaahhhhh! Ah!

Şişeye biraksalar her şeyi, şişe nasıl kırılacağını bilir. Kırılır. Başka bir ocakta, bir ustanın elinde “Nazar Boncuğu” olur. Ne yazık ki kırılmıyorlar. Şişe yuvarlana yuvarlana berbat oluyor.

En iyi piknik yerlerinde kırıyorlar şişeleri. Bir daha gelişlerinde oturduklarında, kırık şişe intikamını bir yerlerine batarak alıyor, kıranlardan.

Kırılan şişeler, kışına sahip olamıyor bazen. Çok büyük intikam alabiliyor istemeden. Kışıyla Güneş’i toplayıp, ateş oluyor. Ormanları çayır çayır yakıyor. Kimi uyanık geçinen cahiller de, ormanı yakıp, şişeye iftira atıyor. Şişenin gıki çıkmıyor. Kıcı kırık şişe ne olacak...

Ozan “gönlü” şişede saklanan bir şeye benzetmiş, demiş ki: “Kırma gönül şişesini-Yapan bulunmaz bulunmaz.”

“Gönül şişesi” kaldı mı ki günümüzde kırılınsın? Kırılacak(kırılmayacak) ne kaldı? Her şeyi kırdık, tozu dumana kattık. Yanlış mı?

*

Birde ağzı geniş şişeler var ki; içine istediğiniz her şeyi koyabilirsiniz. Bu şişko şişelere, “kavanoz” denir. Bu şişelerin ağzı çok sıkıdır. Ağzılarını açtılar mı işleri biter. Bu şişeleri kullananlar, sık sık ağız değiştirirler. Kapak contası bozuldu mu, şişe de işe yaramaz. Şişe suçlunun kapak olduğunu anlayana kadar iş biter. Kapak atılır, şişe kırılır.

Birde şişelerin çok büyük olanları var ki, onlara da; “damacana” denir. Ağzı dar yapılı, bir sepet içine oturtulurlar. Keyiflerine çok düşkündürler. Eskiden at arabası ile gezerlerdi. Nesilleri tükendi. Plastik damacanalara yenildiler. Mübarekler bol su taşırlar. Her istenilen sıvıyı taşırlar aslında. Karınları çok geniştir. Gıkları çıkmaz. Ağzıları dar olduğundan, içlerindeki dışarı zor atarlar. Sözlüklerinde “hayır” yoktur. Bir gün arabadan düşüp, işe yaramadıklarında, kimse ilgilenmez bu şişko şişelerle...

Şişelerin kapakları da bazı zamanlar önem kazanır.

Gazoz kapağından taksi kazanan, şişeye hiç bakmaz. Vurur yere şişeyi. Onun için kapakta çıkan “taksi” önemlidir. Bedava kazanan çocukta kolasını içip, şişesini atar yere, markete koşar. Önemli olan “bedavali” kapaklardır...

Çalışmak ve üretmek nedir ki?

Sarhoş boşalana kadar, şarap şişesi ile yatar. İçi boşaldı mı şişe çalınır yere...

Niye uğraşayım “boş” şişeyle...

*

“Boş insanlar” ile “boş şişeler” arasında, işte böyle hiçbir fark yoktur.

Boş şişelerin içine umut şiirleri yazılıp, denizlere atıldığı dönemler çoktan bitti artık.

Değerli olmak istiyorsak, “boş şişe” olmaktan vazgeçmeliyiz.

Dolu olalım dolu. Her konuda dolu olmak önemli. Bilişimde-kültürde-sanatta-bilimde-teknolojide...

İnsanlar için, bu dünya için, yararlı olan her şeyde...

Bedava kapak peşinde koşmak anlamsız.

Boş olup ta ben doluyum diye kendinizi kandırmak işimize yaramaz.

“Kaplumbağanın tavşanı geçebileceğini hiçbir zaman unutmamak gerekir.”

Uyanık olmak şart.

Vatanımız; “TÜRKİYEMİZİ” sevmek, geliştirmek için dolu olmak lazım.

Çevremizde yeteri kadar “boş şişe” var zaten.

Dikkatli bakarsak, görürüz boş şişeleri...

şuayipodabasi...

ANTİK ÇAĞIN KÖYLÜ GÜZELİ

Bahar aylarının ilk günleriydi. Köyün meralarından ot fıskırmaktaydı. Kuzular doğmuştu. Köyde bulunan koyun sürüleri, her akşam köy içine girdiklerinde koyunların sesleri, kuzu seslerine karışıyordu. Birbirine karışan seslerin arasından bir koyunun, kendi yavrusunun sesini ayırt edip yavrusuna doğru koşmasını, daha çözebilmiş bir çoban yoktur.

Her evin üst tarafında, bir saya(koyun barınağı) bulunur bizim köyde. Sayaların ön kısmı doğuya bakar. Güneş doğduğu zaman, sayaların önünü aydınlatır ve ısıtır. Hafif meyilli bir araziye yapılı sayalar. Koyunların yattıkları yer kuru kalsın diye. Ne yazık ki koyunların yattıkları yer, çamur olur hep. Keçilerin yattığı yerlerde de bir ıslaklık bulamazsınız. Keçiler ıslak bir zemini asla sevmesler. Koyunlar böyle işlere kafa yormazlar. Koyunların sayasının iç kısmında bölünmüş bir yer, kuzular için yapılmıştır. Kuzu kaşağı denilen yerden, analarına kavuşmak isteyen kuzuların sesi çınlatır ortalığı. Sayanın içine giren koyunlar, kaşağın olduğu yere hücum ederler. Çobanlar koyunların ve kuzuların birbirini ezmesini önlemek için, sayanın dışında bekleyen koyunlara doğru, kuzuları gönderirler. Bir bağırsık bir çığırsık sonunda her kuzu anasını bulup emmeye başlar. Kuzular, dizlerinin üstüne çöküp analarını emerken, arkada kuyrukları sağa sola araba silgici gibi hareket eder. Koyunda kuzunun kıcından kokusunu alır yavrusunun. Bazen yanlış bir kuzuyu emzirdiğini anlayan koyun, birden kuzuyu bırakıp gider. Ana kuzusuyla buluşunca, bir sessizlik kaplar ortalığı. Bu kavuşmayı görüp yaşamak gerekir.

“Koyun meler kuzu meler

Sular hendeğine dolar

Ağlayanlar bir gün güler

Gamlanma gönül gamlanma”

Karacaoğlan görmüştür bu durumu. Yavrusuna meleyen koyun, boşuna girmemiştir türkülere.

*

Sayalar, meşeden direklerle çatılır, çatı kısmı çavdar sapı ile kapatılır. Koyunların girdiği yer, bir koyunun yüksekliğinde olurdu. Sayanın içinde, çok fazla hava akımı olmazdı. Çoban ya da bir başkansı, sayanın içine girebilmesi için eğilmesi gerekir. Sayanın önündeki alan ile sayanın etrafı yüksek bir avlu ile çevrilirdi. Bilhassa meşe ağacından yapılan tahtalarla çevrilen avlunun içine, çakal kurt gibi yırtıcı hayvanlar giremezdi. Dizme denilen tahtaların en üst kısmı, sivri bir hale getirilirdi. İcabında çaltı dikenleriyle de örülürdü.

Şimdiki zamanda, o eski koyun sayaları yok artık. Eski koyun sürüleri de yok. Sayaların üstünü örtecek, çavdar sapını bile bulmak mümkün değil. Çavdar eken yok. Eskiden, sadece sayanın üstünü örtmek için, çavdar ekenler bile vardı. Köyümüzün içine geziyorum da, bir tane saya kalmamış. Hepsi sökülmiş. Sayanın direkleri tahtaları soba odunu olmuş yakılmış. Sayaların yerlerine gübreli diye soğan sarımsak ekilmekte ya da öylece beklemekteler, virane bir şekilde.

*

Halamın evi bir tepe üstüne yapılmış. Penceresinden, derenin karşısındaki bir koyun sayısı olduğu gibi görünüyor. Halam boş kaldıkça pencere önünde oturup seyrediyor. Koyunların gelişi gidiş zamanlarını bilir. Gönenli Mehmet, bildim bileli koyun çobanıydı. Sabah koyunlarla birlikte evinden çıkar, akşam ezanıyla evine girerdi. Yatsı namazında, görüldüğü olurdu bazen. Köy meydanında ya da bir kahvede, otururken gören olmamıştı bu güne kadar. Cuma Namazları dışında köyün içinde de görünmesi mümkün değildi gündüzleri. Sırtında torbası, koltuğunun altında nacağı ile hatırlarım, Gönenli Mehmet’i. Birde sarma sigarasıyla. Hepte yol boyunda, ya sabah ya da akşamları, koyunların ardında karşılaştım hep bu adamlar.

Gönenli Mehmet’in, antik çağlardan kalma bir kale kalıntısının olduğu yerde, büyük bir tarlası vardı. Bu tarla içinde, para bulduğu söylenirdi. Ömrü boyunca, hep garibandı Gönenli Mehmet. Para bulsaydı, bir yerinde belirirdi. Malı mülkü olurdu. Koyunların ardına, ne kazandıysa onunla idare etti ve de öldü gitti.

Halam bir gün anlattı bana.

“Bahar gelmekteydi. Samsak soğan dikme zamanıydı. Gönenli Mehmet’in oğlu Ali, traktörle sayanın olduğu yere girdi. Koyunların eski gübreleri üstünde, soğan samsak iyi olur ya. Sürmeye başladı. Yer dar olduğundan, dönemiyor traktör. Geri gidip gidip gelerek öyle sürdü sayanın önünü. Evin dirseğinde, bayağı uğraştı Ali. Traktör zorladı zorladı, ileri gidemedi. Ali indi motordan. Büyük bir taşı kaldırmaya çalıştı, olmadı. Birden bağırmağa başladı babasına. Babası geldi. Taşı bağlayıp sürüklediler. Babasıyla Ali iyice telaşlandılar. Ali ceketinin arasına sardığı bir şeyi evin içine götürdü. Sonra geriye geldi. Elinde bazı çanağa benzeyen şeyleri de eve götürdü. Ben bir şey anlamadım. Ali sürdüğü yeri yarım bırakıp gitti. Daha sonraki günlerde de bir şey ekmedi, sürdüğü yere.”

Halam ne olduğunu anladığında, tam sekiz ay geçmişti.

Ali, aslında dedesi Gönenli İsmail’in bulup ta, korkup kapattığı mezarın içini boşaltmıştı.

*

Ali ceketiyile evin içine kırmızı topraktan yapılmış, bir kraliçe heykeli taşımıştı. Ardından da, çeşitli toprak kâseler ve söğüt yaprağı altın kolyeler... İncecik cam şişeler. Neyin ne olduğunu bilmiyordu Ali. Babası kraliçe heykelini görünce, ‘gâvurun gızı’ diye parçalamak istemiş. Ali;

“Buba bu eyi para idebilir. Satar zengin oluruz” deyince vazgeçmiş. Babası Ali’ye dönüp söylenmiş birde;

“Bizim köden eski ihtiyarla, eski bağlarda bunun gibi bi heykel bulmuşladı. Bunun aynısıydı. Şitan işi deyip parçalamışladı.”

Birde Gönenli Mehmet'in babası, cami de anlatmış, yıllar önce. "Benim evin dirsinde bir daşı galdırdım. Baktım içinde saçları kıvrır kıvrır bir garı yatıyo. Günah deyip daşı gene gapatıvadm." Demiş de kimse inanmamış. Demek ki, bu mezarı büyük dede biliyormuş.

Bir söylentiden daha öğrendiğim, köyde "Sarı Tarla" denilen yerde de böyle bir mezar bulunup talan edilmiş. Ali'nin bulunduğu heykele benzer iki heykel, köydeki aklı sivri bazı kişiler tarafından parçalanmış, ne yazık ki.

Sofular köyü sınırları içinde her yer, antik çağın eserleriyle dolu olsa da, kimseye faydası yoktu aslında.

Kraliçenin, kırmızı kiremitten olduğunu çok sonradan gördük. Başında kıvrım kıvrım bir taç vardı. Kollarında yılanlar dolanmıştı. Belden aşağısı, kolları da dirseklerinden yoktu. Üzerine giydirilmiş elbisenin kıvrımları bile sahici gibiydi. Kraliçenin memelerinin uçları bile belliydi. Gönenli Mehmet; "Gavurun oğlu, bi gariya bakıpta yapmış sankim bunu. Böle meme mi yapılır hiç görmeden! Töbe! Töbe!" diye söylenmiş, duyduk Ali'den.

Ali'nin aklında; "nasıl satabilirim. Kaç para eder bu heykel? Çanaklar kaç lira eder? Şişeler para eder mi? İncecik söğüt yaprağı altınları kime satabilirim?" gibi sorular cirit atmış aylarca. Zengin olma hayalleri kurmuş durmadan. Birçok kişiye göstermişler. Kimse umdukları gibi para vermemiş. Hiç kimsenin tarihi bilgisi olmadığından, her şey havada kalmış.

Devletinde, böyle eser bulanlara karşı tutumu zaten belli. Her dönemde, tarihi eser bulanlar, hep potansiyel suçlu olarak görülmüştür. Korkuyor insanlar, tarihi eser bulunca. Vatandaşın "tesadüfen buldum" demesi geçerli değil. Birde tarihi eser bulanlar, parasal yönden ödüllendirilmiyor. Böyle olunca da, tarihi eser kaçakçılığı yapılarak, insanların ellerinden bir düdüğe alınan birçok tarihi eser, yurt dışına kaçırılıyor.

Sabırları tükenmiş baba ile oğulun. Bakmışlar, güvendikleri bir kişi bile yok. Uyanık geçinen damatlarına açmışlar konuyu. Damatları;

"Bem olan Çanakakle'de okuyo ya. Ben Çanaggali gidince, müzede bi bakınayım. Bunlara benzer bişile vasa, kaç lira idele bi sorim" diye söylemiş.

Çaresiz, "tamam" demiş baba ve oğul. Payın içine, birde damat girmiş böylece.

İki damadın ve bir oğulun, haberi olmadan kıvrabilirlerse bu işi, ne âlâ.

Durur mu damat efendi, o gece uyumamış bile. Ertesi gün atmış kendisini Çanakkale'ye. Gitmiş, Çanakkale Arkeoloji Müzesi'ne. Kaç kişi var, bir günde müzeyi gezen? Üniversiteye eğitim için gelen öğrenciler bile, merak edip gezmiyor müzeyi. Bir köylü girmiş müzeye, her şeyi sorup sormaya başlamış. Bakkaldan alışveriş yapar gibi, fiyatları sormaya başlamış. Domates satıp, kesme şeker alacak sanki.

Damat, müzenin içinde dolanmaya başlamış. Bulunan heykele benzer heykeller, kâseler aramış. Söğüt yaprağı gibi altınları görmüş. Bir yetkiliye gidip sormuş hemen.

"Buradaki antikaların kaç lira ettiğini bilen birisi var mı?"

Müzedekiler birbirlerine bakmışlar. Birisi, "hangisinin parasını soruyorsun?" deyince de, gördüklerinin başına dikilip sormuş.

"Bu heykel kaç lira eder? Bu kâselerin değeri nedir?"

Damada cevaplar verilmiş. Bir yetkili, durumu müze müdürüne anlatmış hemen. Müze müdürü, emniyetten yardım istemiş. Şaşkın damat takibe alınmış.

Damat köye girdiğinde, bir sivil polis ekibi de ardından köye gelmiş. Takip başlamış. Sonunda, iş çözülmüş. Heykel alınmış. Müze müdürü, heykelin yanında bulunması gerekenleri diğer antika eşyaların isimlerini de saymış.

Ali, altınları ve kâseleri vermek istememiş. Müze müdürü, tarihi eser kaçakçılığından tutuklanacağını anlatmış. Ali inat etmiş. Kelepçeyi vurduklarında, işin ciddiyetini anlamış. Her şeyi getireceğini söylemiş ve getirip teslim etmiş. Ali ve babası hakkında kaçakçılıktan işlem yapmamışlar. Eserleri ellerinden almışlar. O zamanın parasıyla, 250 lira ödül vermişler. Hepsi bu.

Şimdi o kraliçe Çanakkale'de Arkeoloji Müzesi'nde. Burnu sağlam bir kraliçe hem de. Buluntuların ve kraliçenin altına yazmışlar.

"Sofular Köyü. M.Ö 1. yüzyıl."

Gönenli Mehmet çok oldu öleli. Geriye bir torbası bir de nacağı kaldıysa, kalmıştır. Ölümüyle birlikte, koyunlarda satıldı. Oğlu ve damadı hayatta. Sayanın yerine sarımsak soğan ekende yok artık.

"Sofular Köyü," bir antik çağ müzesi. Köyün sınırları içinde yok yok. Gönenli Mehmet'e, "kale kalıntısı var, senin tarla sit alanı" diye tapu vermedikleri bölgeye "taş ocağı" açacaklarmış. Derken açıldılar da, Asartepe mıcır olup yok olurken, köy içinden geçen kamyonlar, köy içini toz dumana bularken, köylüler aval aval bakıp, siyasete meze oluyorlar.

"Her yerde taş ocağı açabilirsiniz. Yeniden tarih oluşturamazsınız." Desek kimsenin umrunda değil.

İddia ediyorum. Bir arkeolog gelsin benimle. Köyüme götürüyüm. Arkadaş "arabandan zahmet edip inmesin." Ben bir yerleri kazıp kendisine, çeşitli biblo heykeller çıkarıp vereceğim. Hem de antik çağ heykelleri... Benim köylülerim "antikacı, hazineci" olsaydı bu güne hiçbir şey kalmazdı.

"Antik Çağın Köylü Güzeli" Sofular Köyü'nde, kimselere yar olmadı. Bırakın da bulunduğu topraklar, 'üzerinde yaşayan insanlara, çevresi bozulmadık bir yaşam alanı olsun.' Deme hakkımızda yok.

"Kimsenin köyümün doğal yapısını bozmaya hakkı yok. Hele bir tarihin üstünde, taş kırmaya kimsenin hakkı yok." diye söylenme hakkı bile vermediler bize.

Ben doğası bozulmadık, toz duman olmayan, gürültüsüz sakin bir köy istiyor(d)um.

O köy, elimin altında var(dı).

Şimdi yok.

Geride gelmeyecek.

Bu yörede yaşayan insanların, solucan kadar değeri yoktur. Bu, "Çevresel Etki değerlendirmesi gerekli değildir" sözünde gizlidir.

Çocuklarımıza bir utanç abidesi bırakıyoruz. Bıraktık ta.

Antik Çağın Köylü Güzeli, artık Asartepe yok.
Sakın geri gelme.
Sen Çanakkale'de kal.

Şuayipodabasi...
29.03.2017/Kepez/Çanakkale

ŞAŞTIM BU İŞE!

Köylünün biri, tarlasında çift sürüyormuş. Öküzler de besilimi besili. Kuvvetlimi kuvvetli. Tarlanın üst başındaki tepeden, çiftçiye izleyen iki hırsız, öküzlere göz dikmişler. Öküzlerden birini, çalmaları lâzım. Hemen bir plan yapmışlar oracıkta. Hırsızlardan biri köylünün kendisini görebileceği bir yere durmuş, başlamış avazı çıktığı kadar bağırmaya.

Şaştım bu işe! Şaştım bu işe!

Adam durmadan bağırıyor. Hep aynı sözleri söylüyor. Hopluyor, zıplıyor. Hep aynı sözler.

Şaştım bu işe! Şaştım bu işe!

Köylü ikide bir adama bakıyor. Dikkati dağılıyor. Pulluk çiziden çıkıyor. Öküzler sapıtıyor. Sinirlenmiş köylü. Ohaaaa! Demiş öküzlere. Başlamış bağırana adama doğru koşmaya. Adam aynı lafı söylemeye devam ediyor. Köylü o hızla ardına bile bakmadan ulaşmış tepeye, adamın yanına varmış. Sormuş;

“Arkadaş! Sabahtan beri bağırıyorsun. Şaştım bu işe! Şaştım bu işe! Neye şaştın?”

Hırsız;

“Emmi, sabahtan beri tek öküzle çift sürüyorsun da, O işe şaştım!”

Köylü kafasını çevirip bir bakmış. Boyundurukta tek öküz koşulu. Öküzün biri yok. Dönmüş hırsıza;

“Vallahi bende şaştım bu işe!”

**

Kralın biri, memleketin her yerine ilan göndermiş. “Herkes istediği kadar toprak” vereceğim. Şu tarihte, şu yerde “topraksızlar” hazır olsun.

Gün gelmiş çatmış. Bütün topraksızlar ve de baldırı çıplaklar toplanmış. Kral, herkesi etrafına toplamış.

Yarın sabah gün doğumu ile birlikte yarış başlayacak. Koşmaya başladığınız yere akşam döndüğünüzde, koşu çemberi içinde kalan her yer sizindir.

Ertesi sabah “topraksızlar”, güzel manzaralı bir tepede toplanmışlar. Aşağıda, “koruluklar, küçük göller, çamlık alanlar, meralar, çayırılar...” Müthiş bir manzara. Hayran kalmamak mümkün değil.

“Baldırı çıplak, topraksızlar”, hep bir arada gün doğumunu beklemişler. Gün doğumu ile birlikte yarış başlamış.

Kral yarışı izliyormuş.

Kimileri on dönüm, kimisi elli dönüm, kimisi yüz dönüm yerin etrafında dolanıp, bu kadar bize yeter deyip kanaat getirmiş. Kraldan tapularını almışlar.

İçlerinden biri dönmemiş. Adam durmadan koşuyormuş. Çemberi o kadar geniş tutmuş ki;

“Bu kuru benim olmalı. Bu göl benim olmalı. Bu dağ benim olmalı, buraya buğday ekerim, burada koyun yetiştiririm, bu gölde ördek...”

Hoşuna giden her şeyi almak istiyormuş. Çemberi açtıkça açıyor. Vakit gittikçe daralıyor. Adam kan ter içinde koşuyor, koşuyor...

Adam başladığı yere yaklaşıyor. Yarışı tamamlamak üzere... Yol bitiyor, bitiyor da. Adam da bitiyor. Gözler gobak gibi. Dil bir karış dışarıda. Soluk soluğa. Gelip kralın ayaklarının dibine düşüyor. Adam “en geniş araziye” sahip oluyor. Adama;

“Kalk tapunu al,” diyorlar. Adamda ses soluk yok. Bir de bakıyorlar ki. Adam çatlayıp ölmüş. Canı çoktan çıkmış.

Kral, adamlarını çağırıyor. Adamın enini boyunu ölçtürüyor. Bir metre derinliğinde, bir seksen boyunda bir çukur açtırıyor. Adamı çukurun içine yuvarlıyorlar, üstünü kapatıyorlar.

Hep birlikte diyorlar ki;

“Senin payına düşen toprak, bu kadar.”

“Vallahi ben şaşmadım bu işe.”

**

Bu dünyada, bu kadar “açgözlü” olmaya gerek var mı?

Yok. Yok da. “Açgözlü insanlar” bitmiyor. Çevremizde, başka yerlerde böyle insanların sayısı az mı? “Her ölüm bir ibretmiş”, anlayana. Var mı anlayan? Kim ne götürmüş öte tarafa?

Beş kuruşluk çıkar için “gönül kıranlar.” Darılanlar, patlayanlar, çatlayanlar, zıbaralar...

İki dönüm toprak için kavga eden kardeşler.(On dönüm tarlayı paylaşamayan kardeşler ve avukat parası için, tarla bedelinin iki katını ödeyenler.)

Bir “dikiş makinesi” için kapişan eltiler, kız kardeşler...

Anamın tenceresi, babamın çakmağı kavgaları, suratsız muhabbetler...

Pazarda “değersiz bir paraya satılan, değersiz eşyalar” için kavgalar, darılmalar, uzun süren küskünlükler...

“Bizler çoğunlukla fakirliği paylaşamıyoruz.”

Hiçbir konuda, “tokluğumuz” yok. “Açgözlülüğümüz” buradan geliyor, galiba.

Komşusunun tarla sınırını değiştirenler. Avluyu bir metre komşusunun bahçesine atanlar.

Ormandan, hazine arazisinden tarla çevirenler. Çalanlar, çırpanlar. Başkasının malı üstünden “saltanat” sürenler.

Hırsızlar, arsızlar ve de utanmazlar...

Kendisinde varken, komşunun meyvesini göz dikenler. Deveyi hamutu ile yutanlar...

Tarla yolunu, sokak yolunu daraltanlar...

Aç gözlülük, tamahkârlık, hasetlik vb... bütün rezillikleri kendisine “rütbe” yaparlar...

"Toprak doyursun gözünü." Sözünü duymadınız mı?

"Dünya malı dünyada kalır." Diye size hiç söylemediler mi?

Hâlâ kafanız basmıyor mu? Diye lafı yer bazıları. Yine de kafalarına girmez hiçbir şey!

Anlayan anlar, anlamayan anlamaz.

Huni ile koyacak değiliz ya!

Daha ne diyeyim?

Vallahi billahi:

"Ben de şaştım bu işe!"

şuayipodabasi...

BU YAZIYI OKUMAYIN!

Rica ediyorum. Bu yazıyı okumayın.

Adamın biri, birisini küçücük bir çıkar uğruna, bozkırın ortasında boğazlamış. Öldüren ve ölendenden başka kimsenin olmadığı zannedilen ıssız yerde, çakırdikenlerinin arasında ölmek üzere olan adam, katiline şöyle demiş;
“Şu çakırdikenleri, üzerine yattığım bu otlar benim şahidim olsun.”

Katil bu sözlere, yüzündeki pis ve buz gibi bir tebessümle, susarak cevap vermiş.

Aradan yıllar geçmiş. Katil evlenmiş. Çoluk çocuk sahibi olmuş. Bir gün evinin balkonunda otururken, bir rüzgâr çıkmış. Top haline gelmiş, dikenlerin ve otların evin önündeki sokaktan yuvarlanarak geçtiğini görmüş.

Kendi kendine söylenmiş.

“Adamı öldürdüğümde, çakırdikenleri ve otlar benim şahidim olsun demişti. Salak herif! Kuru otlardan, dikenlerden şahit mi olur?”

Olmasına olmaz da. Adam bir ayrıntıyı unutmuş, dalgınlıkla.

“Yan balkonda komşusunun oturduğunu, arkasında karısının dikildiğini.”

Kuru otların ve çakırdikenlerinden demek ki şahit oluyormuş.

**

Bir “Âlim”, öğrencilerinden birisini, diğer öğrencilerinden “daha farklı” seviyormuş.

O öğrencisi ile daha çok ilgileniyormuş. Diğer öğrenciler hocalarına kızıyorlar, arkadaşlarını da kıskanıyorlarmış.

Bir gün bir öğrenci durumu hocaya anlatmış. Hoca da öğrencilerine birer tavuk verip;

“Bu tavukları kimsenin görmediği yerlerde kesin getirin,” demiş.

Tavuğu alan gitmiş. Kesmiş getirmiş. Hoca tek tek hepsine sormuş.

“Nerde kestin?”

Her biri cevaplamış. Çalının arkasında. Bir mağarada. Çadırın içinde. Ambarın içinde. Bir çukurda, kuyunun içinde...

Biraz sonra, hocanın sevdiği öğrencisi canlı tavuk elinde, çıkmış gelmiş.

Diğer öğrenciler;

“Hoca’nın sevgili öğrencisi,” Bir tavuğu bile kesememiş” diye gülüşüp, alay etmeye başlamışlar.

Hoca sormuş;

“Tavuğu niye kesmedin?”

Öğrenci;

“Kimsenin görmediği yer bulamadım. Kesemedim. Kimsenin görmediği yer buldum zannettim. Allah’ın göremediği bir yer bulamadım. Kesemedim.”

Hoca’nın bütün öğrencileri, dut yemiş bülbüle dönmüş. Başları yerde...

Hoca;

“Gördünüz mü farkı?”

**

Efendim.

Normal ölü bir insan vücudunda 40 kilo su, 12 kilo yağ, 12 kilo protein, yarım kilo şeker ve onlarca mineral bulunmuş. Yani insan vücudu, bir madde yığını. Bu maddeler doğada bol miktarda var. İnsanı insan yapan “madde” değil. İnsanı oluşturan, değerli kılan “aklı ve ruhudur”. “İnsan ruhunun ve aklının”, kaç kilo ettiğini bilen ve ölçebilen bir tartı aleti biliyor musunuz? Ben bilmiyorum. Bilen varsa söylesin.

“Adli Entomoloji” hiç delil bırakılmadan işlenen bir cinayeti çözebilecek araştırmaları yapan bir bilimsel çalışmanın adı.

Kısacası ölüleri “konuşturma” sanatı.

Artık günümüzde çözülmesi mümkün değil. “Kanıt yok” denilen bütün cinayetler çözülebiliyor.

Öldürülen veya ölen kişinin bulunduğu yerdeki, bütün sinekler, böcekler “ben cinayeti gördüm” diye şahitlik yapabiliyor.

Sigara izmaritindeki tükürük, kan tahlili, saç teli, ter ve DNA artık çok basit kanıtlama teknikleri günümüzde.

Dünyada en büyük kabahaat, “bir insan öldürmekse”

“Bir insanı öldürmek, bütün insanları öldürmek gibidir.” Deniliyorsa.

Hala cinayetler işleniyor, insanlar öldürülüyorsa.

“Gizli cinayet” diye bir şey kalmayacak.

Bütün katiller bilinecek artık.

Ya “ruhumuzda” işlediğimiz cinayetler ne olacak?

Bu cinayetleri çözecek, bir sistem var mı?

Var tabi ki; içimizde ki “Vicdan mahkemeleri”

**

İnsanoğlu gafildir.

Her zaman kötülüğe doğru bir mayili vardır.

Şeytan yemin etmedi mi?

“Bütün insanları kötü yapacağım,” diye.

Biz insanlar bir doğru varken, kafamızda birçok doğrular oluşturuyoruz. Birçok doğrunun içinde çirpınırken bazen doğru diye yanlışları kabul ediyoruz. Yanlış yapıyoruz.

Yanlış fark edip dönersek ne ala.

Fark edemezsek bu yanlışlarla yaşıyoruz. Bir adım yol alamadığımız zamanlar da bile, kendimizde değil, başka yerlerde "suçlu" arıyoruz.

Anladım, "Yel Değirmeni'de", suyu nereden geliyor gibi.

İçimizde ki "Vicdan (Duyunç) mahkemelerini" yıkmamışsak.

Bizim kendi içimizde işlediğimiz cinayetler için," "Adli Entomoloji"ye başvurmamıza hiç gerek yok.

Ruhla işlenen cinayetlerde, hapis süresi yok, idam yok.

Ölünceye kadar, gönlünüzdeki hücrede yatacaksınız.

Gardiyanı ve kilidi olmayan bir hücrede...

**

Bu yalan dünyada yaşayıp gidiyoruz.

Benim doğrum. Senin doğrun. Bizim doğrumuz. Sizin doğrunuz. Onun doğrusu...

Birisi bu benim doğrum, dediğinde. Sizin doğrunuz başka ise. "İki doğru" arasında bir

"paradoks*" meselesi var demektir. Anlattığım kısa hikâyelerde ki çelişkiler ve de doğru zannedilen yanlışlar... Hem de bu "yalan dünya çıkarları" için...

Aslında, hiçbir şeyi gizlemek mümkün değil.

Hangisi doğru?

Hangisi yanlış?

Bir doğru var.

Unutmayın "Doğruyu" bilen "Birisi" var.

**

*paradoks ile ilgili örnekler verelim.

Bazı hayvan isimlerini övgü için birilerine şöyle söylerseniz;

"Aslanım benim! Koç gibi maşallah! Tilki gibisin abi! Kedi gibi çeviksin! Kuzu gibi maşallah! Şahin bakışlım!" Adamın hoşuna gider.

Peki şöyle söylerseniz ne olur? "Çok inek bir arkadaş! Ayı mıdır nedir? Öküz gibi bakma! Eşek herif! Maymun suratlı! tavuk gibi erkenden, Deve gibi yürüme! Leş kargası!"

Adam sizden kuvvetli ise sopayı sırtınızda kırar. (Sonuçta değişen ne var? Hayvan, hayvandır)

**

'Bütün Sofularlılar yalancıdır!' demek bizi çelişkiye götürür. Şöyle ki:

Eğer gerçekten Sofularlılar yalancı ise kendisi de Sofularlı olduğuna göre o da yalancıdır. Yani söyledikleri yalandır (Yukarıda söylediği cümle doğru değildir.)

Bu cümle yalan olduğuna göre, yukarıdaki cümleye cevap olarak:

'Bütün Sofularlılar doğrucudur, doğru söyler.' Dersek

O halde yukarıdaki sözü, bir Sofularlı söylediğine göre doğrudur. Yani 'bütün Sofularlılar yalancıdır'

(Ben Sofularlıyım. Bu bir örnektir. Köylülerim alınmasın.)

*

Bir ilan;

Okuma-yazma öğrenmek isteyenlere müjde! Hemen aşağıdaki adrese başvurun..."

Okuma-yazma bilmeyen bu ilanı nasıl okusun? Okuyorsa başvuru yapması gerekmez.

*

"Telefon arızalarınızı aşağıdaki verilen numaraya bildiriniz."

Telefon bozuk zaten. Nasıl bildireceğiz?

*

Telefonda;

"Beni duyuyor musun?"

"Hayır. Sesin gelmiyor." (Duymuyorsan niye cevap veriyorsun?)

*

Mehmet telefonla Ali'yi arıyor.

"Alo, Ali nasılsın?"

"Abi iyiyim. Nerdesin ya, hiç aramıyorsun?"

"Ali saçmalama, arayan kim? Seninle konuşan kim!?"

*

Not: Ben size "Bu yazıyı okumayın" dedim. Okuduysanız! İşte buda bir "paradoks."

Şuayipodabasi...

10.02.2009/Çanakkale

AHLAT AĞACI

Ahlat Ağacı.

Yani “yaban armudu.”

Ormanda kendiliğinden biten yabancı garip bir ağac.

Genelde açık alanlarda bulunur.

Orman içinde yer alsa da, orman ağacı sayılmaz.

Yetim çocuk gibidir.

Üvey annesi, onu kapı önüne bırakmıştır. Babası sahip çıkmamaktadır.

Çam ağacını kesip eve getirirken yakalansanız, traktörünüzü satarlar.

Ahlat ağacını kestiniz mi bir şey olmaz.

Doldurun kamyona, odun diye gidin bir şehrin göbeğinde satın. Kimse “kaçak odun” satıyor diye, yakalamaz sizi.

İşi bozuk olan köylüler kesip kesip sattılar, ahlat ağaçlarını bir zamanlar.

Tarlaların içinde neredeyse hiç ahlat ağacı kalmadı.

Birçok canlının, neslini kuruttuk.

Ahlat ağaçları da neredeyse ayaklarını sallamak üzereyken, şimdilerde kurtuldu gibi.

Ahlat ağacını kesip, odun yapan “odunlar” yok oldu.

Ahlat ağacı, yeniden kendine geldi.

*

Ahlat ağacı, armudun ana ağacıdır.

Ahlata armut aşılırsınız, olur biter.

Artık su istemez, bakım istemez.

Mevsimini buldu mu, her yıl meyve verir.

Gidip toplamazsanız, kuşlar kurtlar bayram eder.

“Armudun iyisini ayı yer” derler

Bu bir aldatmacadır. Akıllı insanların uydurduğu, bir aldatmaca.

Avanak Avnileri, kandırmak için.

“Armudun iyisini akıllı adam yer.”

Bu böyle biline.

*

Bizim Çanakkale yöresinde, (ilçelerinde ve köylerinde) nereye giderseniz gidin, Ahlat ağacını görebilirsiniz.

Ahlatın meyveleri küçük olur. Dalında sert ve yenmeyecek kadar acımtrak ve buruktur. İnsanın dudaklarını toplar, boğazını sıkır. Ayva gibi.

Dalından koparılan ahlatlar, bir hafta gibi bir sürede olgunlaşır. Rengi kahverengiye döner. İçi yumuşar. Aynı muşmula gibi olur. Meyvenin içi taşlı olur. Taşları mide bile eritemez.

*

Yörükler ayrıanı sever.

Muhacirler (Macırlar) Ahlat (Alfat) turşusunu.

Ahlat meyveleri, bir kapalı kap içine alınır, üstüne su ilave edilip kabın ağzı iyice kapatılır. Zamanla ahlatlar turşu olur. Suyu içilir.

Şekere (diabet) iyi geldiğini söylüyorlar. Sindirimi kolaylaştırdığı kesin.

Bazı durumlarda “Ahlat şarabı” olma durumları da var.

Hacı evde çekince turşuyu, kahvede meclise bakan olabilir.

*

Sonbahar yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Neredeyse kış geldi.

Orman içinde her yer bereket fişkırıyor.

Ahlatlar.

Güvemler.

Karamıklar.

Hövezler.

Mantarlar.

...

Güzelyalı’dan (Çanakkale’nin bir tatil köyü) öteye gittim.

Deniz kenarından, “Karanlık Liman’ı” geçtim.

Ahlat ağaçları yüklenmişler meyveyi, bekliyorlar.

Gelen yok, giden yok.

Sadece kuşlar var.

Kuş sesleri ve denizin dalgaları.

Topladım ahlatlardan, birkaç poşet.

Ne yapacağımı anladınız siz.

*
Hani derler ya;
“Gezen çakal, yatan kurttan yeğdir.”
Gezelim arkadaşlar.
Bazen, atalım kendinizi şehir dışına.
Mutlaka yeni bir şeyler keşfederiz diye düşünüyorum.
Zira ömür;
“Yatmak ve bakmak için çok kısa.”
Ne dersiniz?

şuayipodabasi...

“SOYKIRIM” DENİLEN KÖTÜ ŞEY

Dünya cadı kazanı gibi kaynıyor.

Kazanın altına odun çekenlerde az değil.

Hiç kimse tarihten ders alıp kötülüklerden vaz geçmiyor.

Almanlar; İkinci Dünya Savaşı'nda, Yahudilerin kökünü kazımaya çalışmadılar. Yahudileri pamuklara sardı Adolf.

İnkaları ve Mayaları, İspanyollar ortadan kaldırmadılar.

Amerika'yı kurmaya çalışırken, Avrupa'dan göç edenler; Kızılderilileri ve Zencileri tavşan gibi avlamadılar, köpek gibi öldürmediler

Adı soykırım olmadı, bu saydıklarımızın.

Afrika'da; Avrupa'nın uygar geçinen soyluları(!), hep gülümsediler yerli halklara. Açları doyurdular, hastaları tedavi ettiler sanki.

Yaptıklarının adı soykırım olmadı, güçlü geçinenlerin.

Avrupa'nın uygarları, Ortaçağ'da hiç yaşamadılar. Güneş batmayan ülkeler kurmaya çalışanlar, kendilerinden güçsüzleri hep şefkatle sarıp sarmaladılar sanki.

Ne bileyim işte! Herkesin yaptığı yanına kaldı.

Erzurum'da ya da Van'da açılan toplu mezarlarda, Türk insanların cesetleri değil de, kucaklarında Kuran'ı Kerim'le kendilerini çukurlara atıp topluca ölüp kalmış, Ermeniler çıktı hep.

Bu mezarlardakilerin soyu kazınmadı da son elli yıldan beri “Ermeni soykırımı” diye bir yalana, ‘evet’ deme yarışında bu âlemin insan eti yiyicileri.

Çanakkale Savaşları sonrasında, Mısır'da on bin Türk Askerini ilaçlı fiçılara koyup kör edenler, İngilizler değildi.

Herkes biri birine insani davranma yarışına girmişmiş...

Soykırım olmamış.

Katliam olmamış.

Mış mış...

“Karabağ'da, Hocalı'da dün yapılanlardan kimse bahsetmiyor. Avrupa'nın göbeğinde, Sırpların yaptıkları, hiç önemli değil.”

*

Fransa; Afrika'daki pisliklerine bakmıyor da, kendi tenceresinin dibindeki karayı görmüyor da...

Kendisiyle alakası olmayan işleri çözmek için ortaya çıkivermiş.

İnsanlığa mavi boncuk dağıtıyor.

Sevsinler!

“Soykırım İnkâr Yasası” çıkarıp birilerini kurtaracakmış.

“Ermeni soykırımı yoktur” diyenleri kodese atacakmış, para cezalarıyla susturacakmış.

*

Bu yasanın gündeme gelmesiyle birlikte, Fransa'da yaşayan, Dünyaca ünlü “Oscar ödüllü” Azeri sinema yönetmeni Rüstem İbrahimbeyof, bu yasaı protesto etmek için “Fransa Sanat ve Edebiyat Madalyasını” iade etmiş.

Ayrıca da; “Azerbaycan-Fransa Kültürel İlişkiler Derneği” Başkanlığından da istifa etmiş.

Ve de eklemiş.

“Fransa'daki bu yasa Türkiye'ye karşı yapılmıştır. Ancak, bütün Türk Dünyasını etkilemektedir. Seçim çıkarları için yapılan bu hareket temel düşünce ve ifade özgürlüğü anlayışına da aykırıdır.”

Doğru söze ne denir?

*

Şöyle bir didikledim hafızamı, Gogol Amca'ya da sordum.

Fransa'dan ödül almış yazarlarımız var bizim. Güneydoğu'dan yirmi otuz yaş arası ağızda dişleri çürümemiş gençleri, ülkesine götürüp kimlik veren Fransa, bakalım kimleri yağlamış ballamış.

Bakın, “Yaşar Kemal” neler almış.

1977 Fransa Eleştirmenler Sendikası En İyi Yabancı Roman Ödülü (Yer Demir Gök Bakır ile)

1978 Fransa'da En İyi Yabancı Kitap Ödülü (Ölmez Otu ile)

1979 Fransa “Büyük Jüri” En İyi Kitap Ödülü (Binboğalar Efsanesi ile)

1984 Fransız Legion d'Honneur Ödülü Commandeur payesi

1988 Fransa Kültür Bakanlığı Commandeur des Arts et des Lettres Nişan

1991 Fransa Strasbourg Üniversitesi Onur Doktorası

*

Daha öncelerde bir açıklamasıyla ortalığı karıştıran “Orhan Pamuk” Fransa'dan neler almış.

1991 Prix de la Découverte Européene (Fransa) Sessiz Ev (Fransızca çevirisi nedeniyle)

1995 Prix France Culture (Fransa) Kara Kitap

2002 Prix du Meilleur Livre Etranger (Fransa) Benim Adım Kırmızı

2005 Prix Médicis Etranger (Fransa) Kar

2006 Le Prix Méditerranée étranger Ödülü (Fransa) Kar

*

Fransa'nın prestijli "Guerande Dramatik Yazarlık Ödülü," 2011 yılında 'A la peripherie (kıyıda)' isimli piyesiyle Paris'te yaşayan Türk yazar "Sedef Ecer'e" verilmiş.

Daha başka ödül alanlarda vardır elbette.

Rüstem İbrahimbeyof, bu saçmalığa dik duruş sergilemek için elindeki tek madalyası olan "Fransa Sanat ve Edebiyat Madalyasını" iade etmiş.

Sedef Ecer'in bir ödülü var, teslim etmese bir şey diyemem.

"Yaşar Kemal" ile "Orhan Pamuk" aldıkların o kadar ödülünden sadece bir tanesinden vaz geçebilirler mi acaba?

Aklıma takıldı da!

Yaşar Kemal öldü. Söz söylemek düşmez kendisine.

Orhan Pamuk, Ermeni soykırımını öven ve kabul eden söylemleriyle, en önemli edebiyat ödülünü kaptı gitti. Demek ki, ikiyüzlü Avrupa, kendi ülkesine ihanet edenleri çok seviyor. Hayırlı olsun.

Çelişkiler ülkesi yurdumuzda, Orhan Pamuk, "Kırmızı Saçlı Kadın" romanıyla, bankamatiklerde gözümüze sokulan reklamlarla, 250 bin sattı. Kıyırık bir romanını alan 250 bin Türk vatandaşı! Adamın kitabını alanlar... Niye alırlar bilmem? Ellerinde, "Orhan Pamuk" kitabıyla dolaşmak için mi?

Sonrada birileri ortaya çıkıp, Ermenice şarkı söyledi diye, Özcan Deniz'e yargısız infaz yaparlar. İngilizce ve Fransızca şarkı söylemek, yüksek kültür hareketidir. Önyargılı bir okuyucu ve kitle var ülkemizde. Rüzgârın yönüne göre hareket eden.

İsimsiz yazarlar, edebi kitaplarını satmak yeni kitaplar yazmak için yırtınıp dursunlar. İsim olmamış, bir skandal olaya bulaşmamış insanların kitapları satılmıyor bu ülkede.

Bizim ülkemizde farklı bir soykırım var. Bu soykırımı okuyucu yapıyor. Moda yazarları desteklerken, dürüst yazarları görmemezlikten geliyor.

Dünya'yı bir tarafa bırakın, ülkemiz her konuda cadı kazanı gibi kaynıyor.

Siz o yazarları biliyorsunuz.

Reklamlı ve hormonlu yazarlar.

Yaşasın Orhan Pamuk!

Şuayipodabasi...

04.02.2014 tarihinde yazılmıştır. 01.02.2017. Bu günde güncellendi.

Yaşasın Orhan Pamuk ya da Can Dündar! Elif Şafak filan. Var oğlu var!

SON TRENİN SON YOLCUSU(1.Bölüm)

“Son trenim bu benim
Kaçtırmak istemiyorum
Ayrılık saati geldi
Ağlamak istemiyorum.
Bırakmak istemiyorum”

Kaçtırmak istemediği son trene, hiç binememiş bir şarkıcının hikâyesi bu. 25 yıl önce tam şöhret olduğu bir dönemde, her şeyini İstanbul’da bırakıp köyüne dönen bir duygulu insanın hikâyesi.

Sanat dünyasının şöhret olmuş, en zirvedeki insanların o zamanlarda yanında olmak istedikleri birisi. Şimdi, unutulup gitmiş bir insan.

Ağarmış saçları ve sakalı ile bütün geçmiş yaşantısını silmiş süpürmüş bu adam. Elindeki yakışıklı fotoğrafı, birkaç plak kapağı ile görenleri şaşırtan eski bir sanatçı. Bir başına yaşadığı, yalnızlığın en iyi dostu olduğu günlerin içinden sıyrılıp çıkan bu adam, şimdilerde geçirdiği zor günlere inat ayakta durma mücadelesi veriyor.

Kanadı kırılmış bir serçe.
Sürüden ayrılmış bir turna.
Yalnız bir kumru.
Kazdağları’nın unutulmuş, duygulu bir sesi.
Kimsenin, geçmişine inanmadığı bir yalnız adam.
“Arif Sağ ve Orhan Gencebay benim okuduğum plaklarda saz çaldı” dediğinde kimse inanmak istemiyor.
Şaşkın şaşkın, bakıyor insanlar.
“Mehmet Çelebi” plak kapaklarındaki adıyla; “Çelebi Mehmet”
1946 yılında Yenice-Akçakoyun Beldesinde doğmuş.
Köy düğünlerinde, arkadaş toplantılarında şarkılar, türküler okurmuş.
Sesinin güzelliği, yörede herkes tarafından bilinir olmuş.
Eniştesi Hüseyin Aydemir’in kardeşi, Ferhat Aydemir bir gün köye geldiğinde, Çelebi’nin sesini dinlemiş. Çelebi’nin sesi hoşuna gitmiş.. İzmir Basmahane’deki “Binnur Gazinosu’nun” müdürü Fikri Bey’i tanıyan Ferhat Aydemir; “Mehmet gel seni İzmir’e götürüyüm. Sesini herkes dinlesin.” Deyince, Çelebi Mehmet İzmir’in yolunu tutmuş.
Binnur Gazinosu müdürü Fikri Bey, Çelebi Mehmet’in sesini beğenmiş.
Mehmet Çelebi’yi o zamanın ünlü sanatçısı “Yılmaz İpek” ile tanıştırmış.
Yılmaz İpek, Çelebi’ye usul, makam vb. temel müzik bilgileri konusunda ders vermiş.
Çelebi, kendisini gazino sahnesinde bulmuş.
Binnur Gazinosu’nda tam üç yıl çalışmış, Çelebi Mehmet.
Kendisine çeşitli yerlerde konserler vermesi için teklifler gelmiş. Teklifleri değerlendirmek isteyen Çelebi Mehmet, konser afişleri ve fotoğraf çektirmek için İstanbul’un yolunu tutmuş.
İzmirli sevgilisi İzmir’den ayrılıp İstanbul’a gitmesini istememiş. “Sevgi” adındaki sevgilisinden ayrılmak istemese de, ayrılırken “Son Tren” şarkısını yazmış.
Binmek istemediği bir trenle, İstanbul’a gitmiş.
Can Ofet’te fotoğraflar çektirmiş. Konser afişleri bastırmış.
Benim 1972 yılında Yenice’deki eski garaj içindeki Narlı Restorat’un camında gördüğüm afişlermiş, o afişler.
O gün ki gibi hatırlarım. Siyah uzun saçları, beyaz elbisesi içinde ellerini göğsünde bağlamış, kendinden emin ayakları yere sağlam basan, duruşu ihtişamlı bir Mehmet Çelebi.
İstanbul’a ilk defa gelen Çelebi, Sirkeci’de tesadüfen müzisyen, “Orhan Yılmaz” ile tanışır. Orhan Yılmaz, gözleri kör bir müzik adamıdır. Orhan Yılmaz’ın kardeşi Ali İhsan Yılmaz’da ünlü bir müzisyendir. İstanbul’un en iyi darbukacıdır.
Çelebi, Avni Anıl’la tanışır. “Avni Anıl” sesini çok beğenir. Mehmet Çelebi’yi, ünlü ve değerli müzik adamı “Emin Ongan” ile tanıştırır. Emin Ongan’dan beş yıl ders alır.
Ders aldığı sıralarda konserleri devam eder. Şöhreti gittikçe artar.
Beşiktaş’ta “Yumurcak Sineması’nda” her film gösteriminden önce bir saat konser verir. Sinema, konserden sonra başlar. Bu etkinlik, her gün devam eder.
Mecidiyeköy’de, “Ayşem Sineması’nda” konserlere başlar.
Eyüp Sultan’da, Cemil Uyanık Halk Bahçesi’nde çalışmasını sürdürür.
O zamanların, en meşhur sanatçıları ile ekip halinde çalışır.
Berkant, Serpil Örumcer, Atınc, İbrahim Şentürk, Şükrü Şentürk, Rana –Selçuk Alagöz, Yıldırım Gürses, Gönül Yazar, Beyaz kelebekler ile çalışır.
Organizatör Rıza Aslan ile Kazablanka, İstanbul Gazinosu, Denizaltı, Trabya, Küçük Bebek ve de Küçük Yalı

Gazinolarında yirmi yıl çalışır.
Artık "binmek istemediği bir trenle" geldiği İstanbul'dan dışarı çıkamaz.

şuayipodabasi...

SON TRENİN SON YOLCUSU (2.Bölüm)

Müzik hayatı boyunca üç plak şirketinde çalışarak 20 plak yapar.

Plaklarda 40 şarkı okur. 20 şarkının sözü müziği kendisine aittir.

Diğer 20 şarkı başka bestecilere aittir.

“Columbia” ilk çalıştığı plak şirkettir.

“Philips” plak şirketi ile çalışır. Şerif Yüzbaşıoğlu, Şenay, Yücel Başmakçı, Ajda Pekkan ve Fatma Girik’in içinde olduğu ekiple çalışır.

Saner Plak’ta, Bülent Erkoç(Ersoy) ile çalışır. Erol Büyükburç, Kamuran Akkor, Emel Sayın ile birlikte çalışır.

Bu şirkette çalışırken Bülent Erkoç’un(Ersoy) sevgilisini elinden alır. Bülent çok kızar, darılır.

Afrika Plak’ta çalışır. Neşet Ertaş, Yeliz, Ayşem, Nilüfer çalışma arkadaşları olur.

Çalıştığı en önemli kişi, besteci Bedirhan Kırmızı’dır. Bedirhan Kırmızı, Urfalı’dır. Bedirhan Kırmızı’dan, uzun hava okumayı öğrenir. Barak havalarını okumada büyük başarı elde eder.

Urfa’da verdiği bir konserde, okuduğu uzun havaları dinleyenler, Çanakkaleli olduğuna inanmazlar. Batıdan birinin, uzun hava “barak” okumasını hayretle karşılarlar.

Şarkı sözü yazarı Sait Ergenç’in arkadaşı olduğunu belirten Çelebi, “Binbir Gece” dizisinde oynayan Halit Ergenç’i doğduğunda kucağına alan ilk kişi benim diyor.

Sait Ergenç, “Ben İnsan Değil miyim” şarkısının söz yazarıdır.

Mehmet Çelebi’ye bu şarkının, “Arap Müziği” üstüne yazılmış bir şarkı olduğunu söylediğimde şaşırıldı. Kendisine; Erkin Koray’ın “Şaşkın” ve “Fesubanallah” şarkılarının da “Arap Müziği” olduğunu söyledim.

Mehmet Çelebi; benim bilgilerimin doğruluğunu onaylayarak, 80’li yıllarda ve de daha önceki yıllarda, Arap Müziklerinin üstüne söz yazıldığını belirterek, bu şekilde ki şarkılara sıcak bakmadığını bertiyor.

Yücel Paşmakçı ve Yıldırım Gürses’in kedisine çok yardımcı olduğunu belirten Çelebi’nin bazı şarkılarını, Yıldırım Gürses notaya almış.

Bütün Anadolu’yu dolaşan Çelebi’nin, yol arkadaşlarından biriside Neşe Karaböcek olmuş. Şükran Ay ve Adnan Varveren, Vedat Yıldırım bora ve hatırlayamadığı birçok sanatçı...

Cavit Deringöl, İsmail ve Kadri Şençalar, Rıfat Şanlıel unutamadığı saz sanatçıları.

“Bir gecede, İstanbul Boğazını beş defa geçirdim, konserlere zor yetişirdim” diyen Çelebi’nin kadrosunda, Mine Koşan, Mihrican Güngör ve adını hatırlayamadığı birçok sanatçı olmuş.

“Acı bana, kıyma bana” şarkısını okuyup, çevirdiği filmlerde kullanmış Nuri Sesigüzel.

Nuri Sesigüzel’in menajeri, Anadolu turnesinde bir ekip halinde çalışın sanatçının bir aylık kazancını alıp kaçmış.

Elinde hiçbir şey kalmayan Çelebi, bir ay, “İstanbul Maçka’da” bir parkta yatmış. Borçlarını zor ödemiş.

Misafirlerini bile İstanbul’da Hilton, Ankara’da ise Ankara Oteli’nde ağırlamış.

80 li yıllarda konserler vermek, ekstralara yetişmek için bir gün kendisine yetmeyen Çelebi, “Gülhane Parkı’nda” bile aranan sanatçı olmuş.

Arif Sağ 10 lira yevmiye ile ardında bağlama çalmış. Orhan Gencebay arkasında bağlama çalmış.

Anadolu Turnesinde, başından çok ilginç olaylarda geçmiş Çelebi’nin.

Antalya’nın Elmalı ilçesinde bir konser vermiş. Konser sonrası bir kadın hayranı (bir turizm işletmecisi, oteli olan)

Çelebi’yi, birçok kadınla bir olup kaçırmış. Oteline götürmüş. Paraysa para. Kapatmış otelin kapılarını. Sabaha kadar şarkı söyletmiş. Bir de benimle evleneceksin demiş. Çelebi zor kurtarmış kendisini.

En ilginç ise, Doğu Beyazıt’ta olmuş. Konser sonrası, şalvarlı kadınlar yine etrafını sarmışlar Çelebi’nin. Çelebi önde kadınlar arkada, zor kurtarmış kendisini.

Şimdi hayatın zorluğundan, kurtaramıyor kendisini.

Yalnız ve tek başına Çelebi.

şuayipodabasi...

SON TRENİN SON YOLCUSU(Son)

Ben paraya para demedim diyor, Çelebi.
Ne paralar kazandığını, kendisi de bilmiyor.
Bir memur; bin lira aylık alırken, ben her gün bin lira kazandım diye iç geçiriyor.
İç geçirse ne olacak, bu günlere yararı yok ki...
“Her gün böyle olacak zannettim” diye, pişmanlığını belirtiyor Çelebi.
Son tren, çok olmuş gideli.

**

Babası dindar bir adamdır Çelebi'nin.
Köyünde, herkes takılır, Çelebi'nin babasına.
“Molla Dayı, oğlun şarkıcı oldu. Hadi sende git, arkasında dümbelek çal.”
Yaşlı adamın, bu ve buna benzer sözler hoşuna gitmez. Çok kızar, için için öfkelenir. Elimden bir şey gelmez.
Oğlunu görmek için İstanbul'a gider.

Oğluna:

“Bu işi bırak. Sen çıkıp şarkı söylüyorsun. Başkaları seni dinleyip efkârlanıyor, içki içiyorlar. Günaha giriyorsun. Beni de günahkâr ediyorsun...”

Çelebi, “Hık/mık” ne dese kâr etmiyor.

Babası:

“Memet şarkıcılığı bırakmazsan “Hakkımı helal etmem” deyince ipler kopuyor.

Çelebi Mehmet, şöhretin zirvesinde, 1984 yılında şarkıcılığı bırakıyor.

İstanbul'da içinde bulunduğu, “Renkli dünyadan” ayrılmasına kimse bir anlam veremiyor.

Arkasından, ağlayan arkadaşlarına aldırmadan dönüyor köyüne.

Edremit'te market açıyor, iflas ediyor.

Köyde çiftçilik yapıyor.

Hayvancılık yapıyor.

Babası ölüp gidiyor.

Köy camisinde ezanlar okuyor. Caminin, mikrofonlarını patlatırcasına. Patlatıyor da.

Bunca zaman içinde, her haziranda Yenice'de yapılan, “Kazdağ Doğa Şenliklerini” bile duymuyor Çelebi. Çelebi ilgisiz her şeye, hiçbir şey görmüyor, duymuyor. Çelebi'yi de kimseler görüp fark etmiyor.

Müzik hep içinde, kemiriyor ruhunu.

Ne zamanki, plak yaptığı firmalardan birisi, Çelebi Mehmet'in okuduğu şarkılardan bir “nostalji” albümü yapıyor.

Çelebi, çıkıyor aydınlığa.

25 yıllık karanlık dünyasından, çıkarıyor başını aydınlığa.

Çelebi, her hafta Yenice'ye gelmeye başlıyor.

Radyo radyo dolaşiyor. Söyleşilere katılıyor. Aldığı katılım ve sattığı cd paraları ile idare etmeye çalışıyor.

Okuduğu kırk şarkının, sadece beş tanesi elinde var.

İstanbul'u terk edince, plakalarından bir iki kopya alıp saklamamış.

İnternette, plakları açık artırma ile satılıyor.

On beş şarkısının, plaklarını bulmak için İstanbul'a gidecek.

Hala müzik tutkusu içinde, depresip duruyor.

Sesi de yerinde duruyor.

**

Sosyal güvencesi yok.

Ayağında, “diyabete” bağlı bir yara ile uğraşiyor.

Gözlerine sorunlar başlamış.

Ödenmiş primleri var.

“Kültür Bakanlığı” bizlere bir hak tanıyacak, “emekli olacağız.” Diye umut ediyor.

**

Elindeki kasette çalan şarkılarının isimleri:

“Gurbette Çektiğimi Bir Mevla'm Bilir (uzun hava)-Derbeder-Kederli Günlerim-Son Tren-Yemin (Lanet Olsun)-Acı Bana kıyma- Bana-Dil Yarası-Anladım Kader Böyle(Gazelli)-Dert Yükünün Kervanı)-Çapkın Hovarda)”

Çelebi Mehmet, elinde olmayan bir plağında okuduğu bir şarkısının, sözlerini bana okudu.

Ben de kendisine, “Yağmur Duası” adındaki şarkının internette, Söz ve Müzik: Selahattin Cesur olarak kayıtlı gösterildiğini söyledim.

Çelebi, şarkının sözlerini görünce bazı değişiklikler yapılarak şarkısının çalınmış olduğunu söyledi.

Şarkının, nakarat bölümü şöyle.

“Nasıl yanmam, nasıl ağlamam.

Hergün içip nasıl kahrolmam.

Yağmur duası mı ettin

Giderken gözlerime
Yoksa gözlerimde yaşın ne işi vardı.”

Bu şarkıyı birçok sanatçı okudu, 80’li yıllarda.
Mehmet Çelebi, bu şarkı benim diyor.
Başkasının üzerine kayıtlı.
Müzik dünyası böyle. Hep para, ekmek, baklava çalınacak değil ya.
Şarkılarda çok para ediyor. Tabi ki çalınıyor.
**

Çelebi’ye okuduğu şarkıların başlığı ile cevap verelim.
Bu şarkılardan bir öykü oluşturulduğunda, Çelebi Mehmet’in hayatı çıkıyor.

“Anladım kader böyleymiş. Acı bana, kıyma bana desen de kimse duymaz. Gençliğinde çapkın hovarda ve de derbeder yaşarsan, Kederli günlere hazır olacaksın. Yeminler kâr etmez. Her şey nafîle.
Dert yükünün kervanını sırtında taşırsın.
Anladın kader böyleymiş, demek fayda getirmez.
Lanet olsun, demekte hiç çare değil.
Yine de; Neler çektiğini bir sen, bir de Mevla’m bilir.
Şimdi insanlar durmadan konuşur. Dil yarası seni incitir. Lime lime eder.
Son bir arkadaşın var, Çelebi.
Odabaşı’dan merhabanı kesme.
Geç bulduğun, son arkadaşın, ODABAŞI senin.
**

Son Tren, çok oldu istasyondan ayrılalı.
Geçmişten gelecek, bir şey beklemek faydasız.
Gözlerine, yağmur duası yapmışlar. Yağmurlarda bitmiş. Gözyaşı pınarların da kurumuş.
Bekle istersen;
“Son Tren” gelmeyecek.
Son tren, çok oldu gideli.
Çok oldu.

Mehmet Çelebi, 1917 Şubat ayında, bu dünya trenini de terk eyledi. Bize sadece şarkıları kaldı.

Şuayipodabasi...
Şubat 2017/Kepez/Çanakkale

HACI MURAT'A BAK SEN!

Kepez'de bir öğle vakti.

Kepez Parkı (Kepez Meydanı) içinde yer alan küçük köfteci dükkânlarının önünde oturuyorum.

Bir "Hacı Murat" geldi.

Tam önümdeki park yerine girdi.

"Hacı Murat'ta" bak sen!

Takmış, takıştırmış.

Havası yerinde.

Kaporta o biçim.

Lastikler âlâ.

Bakım o biçim.

Makyaj güzel.

Sanki kuaförden yeni çıkmış.

Gelin mi, damat mı?

Belli değil.

İçinden bir bayan indi.

Birde beyefendi.

İlla ki kapılarını çarpmak istiyor, Hacı'nın.

Yumuşak kapanmıyor kapılar. Hacı sert.

Adam kapıyı kapattı.

Kilitlemedi.

Biraz öteye gitti. Döndü Hacı'ya doğru. Elindeki uzaktan kumanda aletini bastı.

Bir "gulugulu" yaptı bizim Hacı.

Dörtlü sinyalleri, iki defa yaktı söndürdü.

Çağı yakalamış Hacı.

Havan batsın ulen!

*

Aklıma hemen, 70'li yıllar geldi.

Ne havası vardı, Murat 124'lerin.

Küçüktüler, çok büyük işler yaptılar.

Bizim Yenice'de bir kadın, yetim oğluna bir Murat 124 aldı. Bir tarla satıverdi, "Hacı Murat" için. Çocuk hava atmaktan, havasız kaldı.

Biz kızı kandırdı, Hacı Murat'ın ön koltuğuna oturttu. Bir tarla satıp düğünde yaptı.

Birkaç yıl sonra Murat hurdaya gitti. Kız da, babasının evine.

Olan tarlalara oldu.

40 yıl önce, "Hacı Murat'ın" havası vardı.

Şimdi, hangi taksinin havası daha fazla bilen var mı?

Vosvosların fan kulübü var, biliyorum.

Şimdi, Hacı Muratlarında fan kulübü varmış.

Yakışır.

*

Ben bir, "Hacı Murat" gördüğümde anılarım depreşiyor.

Hep aynı şeyleri, papağan gibi tekrar ediyorum.

Yeni tekrar edeyim.

Galiba biz gençliğimizi, bu Hacı'yla paylaştık.

Yanımda Mercedes dursaydı dönüp bakmazdım.

Alıştık lüks araçlara.

Hâlâ Hacı Murat, dikkatimi çekiyor.

Nasıl çekmesin.

Bizim gençliğimizin şahidiydi, sırdaşıydı "Hacı Murat."

Bizim şarkılarımız, Hacı Murat'ın teybinde hayat bulurdu.

"Ferdî abimiz" ne söylerdi be!

"Susadım çeşmeye varmaz olaydım"

Hakkı Bulut;

"Ben Köylüyüm" ve "İkimiz Bir Fidanın Güller açan dalıyız." Diye söylerdi.

Orhan Gencebay'ın şarkılarını, seçmeden dinlerdik.

Hey gidi günler hey!

Bu şarkıları, "Hacı Murat'ın" ön koltuğunda dinlemenin zevkini, başka hiçbir otomobil vermezdi. Veremez de.

Sen neydin be, Hacı Murat!

Hâlâ, havan yerinde.
Seninle ara sıra görüşelim.
Kepez'de.
Çanakkale Kepez'de.
Sen yine gel, köftecinin önüne.
Kepez Belediyesi'nin önündeki "Anfi tiyatronun" yanına.
Sana, antifiriz ısmarlarım valla. Buz gibi.
Çanakkale Boğazı'nı seyredersin. Seyrederiz.
Bana sinyal çakmayı unutma.
Severim seni.
Murat 124.
Nam-ı değer, Hacı Murat.
şuayipodabasi...

ACELE İŞE KİM KARIŞIR?

“Acele işe kim karışır?”

Kime sorarsanız sorun, alacağınız cevap aynıdır.

“Acele işe şeytan karışır.”

Hiç kimse acele etmekten kaynaklanan hatayı kabullenmez. Suçu atıverir şeytanın üstüne.

Şeytan ne yaparsa yapsın.

Birisi eline iğne batsa, acıyla bağırır.

“Hay aksi şeytan!”

Aslında, hatalardan yanlışlardan kurtulmanın bir bahanesidir bu.

Bir çeşit çocukluktur.

Eğer bu şeytan işini, bir iftiraya dönüştürmezseniz, sorun yok.

Çocuklarda yaptıkları hatalara bahaneler uydururlar. Şeytanı tanımadıklarından, şeytanlıklarının farkında değildirler.

Yaramazlıklarının içine, hiç alâkası olmayan arkadaşlarını da katıverirler.

Buda bir çeşit şeytanlıktır.

Ağır ya da hafif suçları şeytana yüklemekte bizim üstümüze yoktur.

*

Kızdığımız bir insana hiddetle;

“Şeytan görsün yüzünü” diye bağırır.

Her gün de bağırduğumuz kişinin yüzüne bakarız.

*

Kimisi de şöyle söylenebilir birilerine;

“Yine ne şeytanlıklar düşünüyorsun bakalım?”

Cevap alabilir mi?

Asla.

*

Bazı insanlar vardır ki şeytandan daha beterdir.

Onlar için derler ki;

“Haaaa O mu? Vallahi sakın bulaşma. O şeytana pabucunu ters giydirir.”

“Şeytanın arka bacağı,” diyenlerde olabilir.

Bu ters giydirme işini önemsemek lazım.

*

Kimisi de öyle bir plan yapar ki, en zeki insan bile şaşkınlıkla söylenir.

“Vay be! Bu şeytanın aklına bile gelmez”

Şeytanın aklına gelmezde, insanların aklına gelir.

O zaman, esas şeytanın kim olduğu da meydana çıkar.

Kısacası; “Şeytana şapkayı ters giydireni siz bulun.”

*

Bizim çocukluğumuzda şeytanların “küllüklerde” yattığı söylenirdi.

Şimdi şeytan, her yerde yatıyor.

Küllükler (bacada, sobada biriken küllerin döküldüğü yer) boş kaldı.

*

Köyün birinde öğretmenim.(Yirmi yıl köylerde çalıştım.)

Bir soğuk gecede eve geldim. Çocuklar üşümesin diye, sobayı yakmam lazım.

Odun buldum, çıra yok. Hızlı hareket ediyorum. Yani acele ediyorum.

Evin giriş kapısının yan tarafında, bir çıra kütüğü dayalı bekliyor. Baltayı aldım. Havaya kaldırdım. “Öyle kuvvetli

vurmalıyım ki, bir vuruşta iyi bir parça koparmalıyım.” Diye geçiriyorum aklımdan. Aceleden düşündüğüm gibi

yaptım. Baltayı kütüğe salladım. Balta hiç yere doğru inmedi. Hiç anlayamadım. Baltanın gübüsü (sırtı) sapı ile karışık

alnıma öyle bir çarptı ki sormayın. Dişlerim yerinden oynadı. Gözümün önünde “pıt pıt, çıt çıt” yıldızlar yandı söndü.

Sendeledim. Beynim çılık yumurta gibi oynadı.

Elimi alnıma götürdüm. Alnım parçalanmış, kan akmakta.

Bu balta nasıl vurdu benim başıma?

Gece göremedim. Meğerse çamaşır ipi geriliymiş. Balta ipten geri tepmiş. Gitti benim şıllak kel kafam. Attım baltayı,

gittim alnıma dikiş attırdım. Sabah baltanın üstünde alnımın derisini gördüm.

Acele iş yapmaya kalktık. İş berbat ettik.

Suç kimin?

Şeytanın mı?

*

Kadının birisi inek sağıyormuş tarlada. Buzağıda bir kazığa bağlıymış, durmadan anasına doğru hücum ediyormuş.

Şeytan buzağıya acımış, azıcık buzağının boynundaki ipi gevşetmiş. Buzağı debelenirken ipten kurtulmuş. Hızlı bir

şekilde anasının memelerine saldırmış. O sırada, kadının elindeki süt bakracı devrilmiş, süt dökülmüş. Kadın kızmış bu duruma. Buzağının kafasına, bakracı bir patlatmış. Buzağı ölmüş. İnek durur mu? Yavrumu öldürdü diye, kadına iki boynuz atmış. Kadın mevta olmuş. O sırada kadının kayınpederi ineğin yaptıklarını görmüş. İneğe bir kurşun çekmiş. İnek yıkılmış. O sırada kadının kocası gelmiş. Bakmış karısı kanlar içinde yerde yatmakta, babasının elinde de bir tüfek. "Babam karımı öldürmüş" diye düşünerek, çekmiş tabancayı, öldürmüş babasını. Gitmiş karısının yanına. Yanlışlığı anlamış. Son kurşunu da kendisine sıkmış. Tarlada bir tek canlı kalmamış.

Şeytan, bakmış bakmış.

"Ulen buzağının ipini bir gevşettik. Bütün suç yine bizim oldu" demiş.

Biz insanlar acele ederek hatalar yapıyoruz.

Düşünmeden hareketler geliştirip, uyguluyoruz.

Sonrada;

"Şeytana uyduk" deyip, suçu şeytana yükleyip, kendimizi teselli etmeye çalışıyoruz.

Pişman oluyoruz.

*

"Sakın ola ki, benim için şeytanın avukatlığını yapıyor" diyerek şeytanlık yapmayın.

Orada burada şeytanda aramayın.(Kâbe'de şeytan taşlayanlara da çok kulak asmayın)

"Şeytan insanın içinde."

Sakın uymayın.

Sakın şeytanı uyandırmayın.

"Güzellikleri iyilikleri" yaşayın.

Güler yüzlü olun.

Şeytan çeker gider sizden.

*

Kısacası;

"Acele işe şeytan filan karışmıyor"

Biz insanlar karışıyoruz, hata yapıyoruz.

Yine bir atasözü ile bağlayalım bu işi.

"Sabreden derviş, muradına ermiş"

Bu devirde, sabredenler için yeni sözlerde üretilmedi değil. "Bekleyen derviş, beklerken gebermiş" diyenlerde var.

Acele etmeyin.

Sakin olun.

Sakin...

Başkasına akıl veren ben, aman çok sakinim sanki!

Hepsi bu kadar.

Şuayipodabasi...

Eski bir yazım.30.10.2010/Kepez

TEMBELİN YAZISI

Hiç düşünmeden yazacağım.

Tembellik hakkımı kullanıyorum beyler.

Tembeller çalışmayı sevmediğine göre paraları olmaz.

Ancak, tembeller parayı çok sever.

Yani para kazanmayı değil, para harcamayı severler.

Tembellerin yazısında konular arasında bağlantı da olmaz. Ne gereği var, bağlamak için çalışmaya. Bırakın dağınık kalsın.

Dağdan dumandan atacaksın.

Tutarsa tutar.

Tutmazsa, tembellik olur.

Bazı harfleri sevmiyorum.

Mesela küçük "f"

Şehir isimlerinden "Afyonkarahisar" ya da "Kahraman Maraş" yazmak kolay mı?

En sevdiğim iller, "Van" ile "Muş". Hayvanlardan "kuş."

Alacaksın eline kalemi, dolandıra dolandıra yazacaksın.

Kim icat etti len bu harfi?

"s" ile "ş" harflerini de sevmiyorum. Korkuyorum. Yılana benziyorlar.

*

Bir tembel adam varmış.

Evde yatıyormuş. Sigara içecekmiş. Masadan çakmağını almaya canı istemiyormuş.

Demiş ki; "şu evin çatısı tutuşsa, aşağıya bir ateş düşse de sigaramı yaksam."

Adam tıpkı ben!

*

Düşünmeyen tek canlı varlıklar tembellerdir.

Ben yinede bazen düşünürüm.

Düşündüğümü tembellikten kimseye söylemem.

Diyorum ki.

Yemek yemek için, su içmek için yataktan kalkmasak. Birileri evin içine çeşitli musluklar taksa.(Ben takmam) Bu musluklardan her çeşit yemek ve içecek aksa.(Gerçi evdeki musluklardan da sağlıklı bir su akmıyor ya!)

Ayran musluğu.

Çorba musluğu.

Kebap musluğu.

Baklava musluğu.

Kuru fasulye musluğu.

Pilav musluğu.

Doldur doldur ye! Ne güzel hayat!

Offffff! Offff! Acıktım yahu! Yok mu ekmek arası bir şeyler. Bütün bir tavukla, bir tabak salata da olabilir. Hadi bir sürahide ayran aliverin, oldu olacak.

Yarım tepside baklavaya itiraz etmem yemin olsun.

Ohaaaaa!

Deme çocuğum.

Ayıp! Ayıp!

*

Bir kahveye taşısalar beni.

El arabası bile olur.

Ben gidemem.

Bir çay istese birisi benim adıma. Konuşup çenemi yoramam.

Dese

"Kahveciiii! Tosunuma bir çayyyy! Üç topaklı ve demli olsun. Hem de veresiye olsun."

Bayılırim.

Tam yirmi bardak içebilirim. Eğer birisi ağzıma tutarsa.

Borçlanmayı severim. Borcu sevmem. Nasıl oldu bu ya? Bu iki cümle birbiriyle kapışabilir.

Taksitle ya da veresiye, Dünya'yı satsınlar alırım.

Fiyatı önemli değil.

Eski borçları ödemem.

Yeni borçları eskitirim.

Borç yiğidin kamçısı demişler.

Günü gelince sırtımda şaklamasın diye, tembelliğimden de taviz vermem.

*

"İşin kolayını tembele sor" demişler.

"Sorun size her işin kolayını tarif edeyim." Diyemem. "Elimi kolumu oynatmam, çenemi yoramam."

Paranın ucunu gösterin, yeter ki.

Konuşacak bir adam bulurum.

*

Parmaklarım yoruldu, bilgisayarın klavyesine dokunmaktan.

Gözle yazan klavye icat edeceğim.

Yok ben, icat micat yapmam, yapamam.

Benim tembellik yeminime ters düşer.

Hem benim uğraşmama gerek yok zaten.

Patates soyan makine var.

Sarma makinesi var.

Ayran makinesi var.

Her çeşit makine var.

Önemli olan makinenin içine malzemeyi koyup düğmesine basmak.

İşte bu işler bana uymuyor.

Malzemeyi koyamam, düğmeye de basamam.

*

Ben istiyorum ki, birileri elbise giydirmeye çıkarma makinesi yapsın.

Elbise giymek ve çıkarmak çok zor geliyor bana.

Ayakları kaldır indir. Pantolon giy.

Durmadan kolları indir kaldır. Gömlek ceket giy.

Ayakkabı giy, bağlarını bağla.

Olur mu ya!

İnsan yoruluyor kardeşim!

Tembellik karizmasına ve yeminine ters bu işler.

*

Geçmişte beni duman ettiler.

Yine de çok iyi bir yaşantım var.

Biz tembeller, çalışanlarda daha iyi yaşıyoruz. Bu sözümü kimse duymasın. Aramızda kalsın.

Benim yerime, kardeşim ders çalışmalıydı.

Benim yerime, amcamın oğlu sınava girmeliydi.

Benim yerime, dayımın oğlu ehliyet almalıydı.

Yapmadılar nankörler.

Çalıştılar, çalıştılar.

Kendilerinin adına yaptılar her işi.

Adam oldular.

Beni ortada bıraktılar.

*

Alo birisi şu elimdeki telefonu açıp kulağıma dayasın.

Biriside benim adıma konuşsun.

Yormayın beni.

*

Böyle bir insan var mı acaba?

Böyle insanlar çok mudur acaba?

Vardır vardır!

Hem de çoktur.

Bakın çevrenize göreceksiniz.

O asalakları göreceksiniz.

Küçüklü büyüklü, bir sürü göreceksiniz hem de.

Yanı başınızda bile onlardan çok var.

Hepte başköşelerde oturmak isterler.

Muhteremdirler.

Güzel konuşurlar.

şuayipodabasi....

SİGARAMDA DUMAN DUMAN

Efkârın en büyük tutkusudur sigara.

Efkârı, gam ve kasaveti dağıtmak için içmek gerekir.

Üzöldü mü içeceksin. Sevindi mi içeceksin. Kızdı mı yine içeceksin.

Oturacaksın uygun bir yere, paketi atacaksın ortaya. Çakmakta havalı olacak ha. Bir çay dolduracaksın, dumanı üstünde. Önce sigarayı itinayla paketten çekeceksin. Dudaklarının arasına alıp, havalı çakmakla yakacaksın. Çakmak şak şuk açılıp kapanan cinsten olacak. Sigaradan, deriiiiii bir nefes çekeceksin. Dumanı öyle ustaca dışarı vereceksin ki, ağzından çıkan duman üst dudağının kenarını sıyrıp tekrar burun deliklerinden ciğerlerine gidecek. Dumanı hiç ziyan etmeyeceksin. Bir ohhh! Çekeceksin ki. O biçim. Gel keyfim gel.

Şu sigara paketlerinin güzelliğine, estetiğine bayılıyorum. Paketlerin üzerlerinde ki "Sigara Sağlığa Zararlıdır.", "Sigara Öldürür." vb. gibi sözler bana vız gelir. Ben üzerinde uyarı yazılarını silerim, yırtarım. Ben ille de içerim arkadaş. Uzun sigara, kısa sigara, yuvarlak sigara, yassı sigara, puro, pipo hepside hayranlık duyduğum efkar dağıtıcıları. Çeşit çeşit. Hele sarma sigara. Çek babam çek. Tüttür yavrum tüttür. Filtreli sigaralar kesmezse birinci, ikinci, üçüncü veya Bitlis sigarası bulur çekerim..

Amerika'da Kızılderili reisi "Oturun Boğa" barış çubuğu tüttürürde, ben tüttüremez miyim? Tütün Amerika'dan dünyaya yayılmış. Ne faziletli ülkeymiş bu Amerika. İnsanlığa ne güzel bir bitki armağan etmiş.!

Sigara; artistik bir hava verir insana. Ağzınıza bir sigara alıp, yan profilden poz verip fotoğraf çektirebilir, evinizin en güzel köşesine asabilirsiniz. Türk sinemasındaki kötü kadın rollerine çıkan aktrisler gibi, büyük bir ağızlıkla sigara içebilir, karşınızdaki kişinin suratına dumanı direkt üfleyebilirsiniz. İçinde ne içerseniz için. İçin kardeşim yasak yok. Hiçbir söze aldırış etmeden, istediğiniz sigarayı için. Can sizin, ciğer sizin.

Şarkılar boşuna yazılmadı.

"Sigaramda duman duman.
Kadehimde yudum yudum." Diye diye için.

"Sigaramın dumanı da dumanı.
Yoktur yarin imanı." Ooooffff deyip deyip, çekin çekin. Ohhhh.

"Bir sigara iç oğlan.
Gel kapımdan geç oğlan." İç oğlum iç. Yakışıklı olursun. Sigara gönül derdine iyi gelir. Karizmana, karizma katar.

Nerdeyse unutacaktım. Sigaranın sağlığımıza faydaları çok fazladır. Saymakla bitmez.

Cildi güzelleştirir. Ciğerleriniz daha iyi çalışır. Dişlere çok faydası vardır. Bütün dişleriniz döküleceği için diş ağrısı çekmezsiniz. Parfüm veya kolonya kullanmaya gerek olmaz. Ortalık tütün kolonyası kokar. Kanseri önler. Nikotin ve zifir kokusundan bit ve pire de size sataşamaz. Keneler yanınızdan bile geçemez. Kuş gribi olma ihtimaliniz hiç yok. Romatizma olmazsınız. Geceleri evinize hırsız girmez, öksürmekten uyumadığınız için. Köpekler sizden kaçır. Genç yaşta değnekle dolaşırsınız. Sigara içenlerin evinde haşere olmaz.

Sigara içen bay ve bayanların cazibesi artar. Erkekler bir "Paris", bayanlarda "Afrodit" olurlar. Sigara içenler birer "cazibe" merkezidirler. Dünyanın gündemini bile değiştirirler. Sigaralarında bir nefes çekip, şööle bi düşündüler mi, en çetrefil sorunları bile, dumanı dışarı üflemeden çözerler.

Sigaranın ülke ekonomisine de çok büyük faydası vardır. Tütün mamulü satan şirketler karlarını artırırken, vatandaşın sağlığına da büyük katkıda bulunurlar. Biz para verip, dumanı savururken, sigara şirketleri kazanmış, kazansın. Bize efkârı yeter. Sigaraya verdiğimiz paralarla binlerce hastane, okul yapılmış. Bana ne.!. Bize ne.!. Şu Amerika'ya bakın; kendi iç piyasasında "Sigara içmeyin." kampanyaları ile, kendi vatandaşına "sigara içme" demektedir. Diğer ülkelere de sigara satmak için trilyonlarca reklam parası veriyor.!? Kendi vatandaşına sigara içirme, diğer ülkelere sat satabildiğin kadar. Fedakar Amerika.!? Çok seviyorum, şu barışçı, insancıl Amerika'yı!? Gözlerim yaşardı, hüznlendim yahu...

Sigara içenlerin, güzel bir "sigar keyfi" için bedel ödemeleri gerekiyor. Hergün 3-5 YTL. sigara parası vermeleri gerekiyor. (Benim elimde olsa sigarayı bedava dağıtır. Büyük bir insanlık hizmeti yapardım.) Sigara önemli. Çocuğunun eğitimine para harcamayacaksın. Evin elektrik su parasını ödemeyeceksin. Eşine istediğini almayacaksın. Evde ekmek yağ olmayacak. İlle de sigara olacak. Hayati bir mesele bu. Sigarasız asla olmaz. Sigaranın herkesin gözünden kaçan bir yararı daha var. Yazlık tişört, gömlek almaya gerek yok. İçilen sigaranın küllü ateşi gömleğin üzerine düştü mü küçük küçük delikler acıyor. Al sana yazlık gömlek. Kazakların önü öyle. Pantolonların önü yanık. Hepsi yazlık, ne hoş. Sigara içenlerin kına yakmasına gerek yok. Sigara tutmaktan, parmak araları kıpkırmızı zifir kınası. Ne güzel. Şu sigara içmeyin diye kampanyalar düzenleyenler var ya. Onlar bu hayattan tat almayanlar. Sigara içmeyin "kanseri" olursunuz. Şu olursunuz. Bu olursunuz. Olunuz. Olsin. Ne olmuş.

Küçük sigaranın dumanı "ozon" tabakasına zarar vermiş.

Versin. Ne olmuş.

Çocukların yanında sigara içilmemeliymişim.

İçerim. Ne olmuş. Bana kimse karışamaz.

Doğri abicim, karışamazzz. Çek sen. Ohhhh.

**

Aymazlık. Umursamazlık. Duyarsızlık. Kötü olan her şeye meyilli olma. Yasaklara karşı gelme. Doğruyu yanlış yapma."Yapmayınız" denilen her şeyin tersini yapma. Tükürmeyiniz. denilen yere tükürmek. Çöp kutusu dışında her yere çöp atmak. Kısaca; insanlık yararına olan her şeyi yerle bir etmek bizlere "fazilet" gibi geliyor.

Çiğneyin yasakları, bakın keyfinize.

Hayatın kısalığı,uzunluğu önemli değil, "ot" gibi yaşamak önemli sanki.!?.

Gerçi;"Uzun yaşamak önemli değil, onurlu yaşamak önemli." Demiş bir düşünür.

Bu sözü de kulak ardı edin, "boşverin."

Şair Yılmaz ODABAŞI

"Bir öyküdür yaşamak.

Uğruna upuzun acılar çektiğimiziz.

Bir türküdür yaşamak.

Bir daha bir daha söylemek için delirdiğimiziz." Deyivermiş.

Aşık Veysel'in dediği gibi; "İki kapılı bir handa. Gidiyorsak gündüz gece."

Menzile ulaşacağımız son güne kadar." İnsanlığımıza, insanlara saygımızdan" dolayı, kötü alışkanlıklardan uzak yaşamalıyız.

Dünyamızı "iyi yönde" geliştirmek için çalışmalıyız.

Bu dünyada "hayvanların ve de bitkilerinde" yaşama hakkı olduğunu unutmamak lazım.

Dünyayı hor kullanmaktan sular kirlendi. Bazı hayvan ve bitkilerin nesilleri çoktan tükendi.

Geri dönüş yok bu yolda...

İllaki; dünyayı yıkalım diyorsanız yıkın.

Yarın çocuklarımıza ne bırakacağız, biz görmesekte, görenler bizi nasıl hatırlayacak?

En basiti, kötü bir alışkanlık gibi görünen "sigara" sizi esir alacaksa alsın. Sigara ile birlikte sizi esir alacak başka "kötülerde" var, unutmayın.

**

Sigara içilmezse, sağlık harcamaları azalmış. İnsanlar daha sağlıklı olurlarmış. Sigara içilmesini önlemek için yasalar çıkarılıyor. Kampanyalar düzenleniyor.

Ya sigarasız bir toplum oluşacak. Ya da insanlar sigaranın esiri olarak; "kem-küm" yaşamaya devam edecekler.

**

Annenizden, babanızdan, çocuğunuzdan vazgeçemezsiniz. Sigaradan vazgeçebilirsiniz.

Yok kardeşim, "ben sigarayı bırakmam" diyorsanız.

Kulaklarınızın ardına birer yedek sigara alın. Parmaklarınızın aralarına da yerleştirin. Her cebinizde birer paket sigara yedek bulunsun... Ağızınızda da bir tane.

Tellendirin, tüttürün baylar bayanlar... Dumanı kulaklarınızda çıksın.

Bu dünyaya "kazık" çakmaya gelmedik.

Şuaypodabasi...

18.01.2008

GAZUZ KAPAKLARI

Köyden kasabaya ineli bir ay kadar olmuştu. Kendi köylülerimden başka tanıdığım kimseler yoktu. Sınıfındaki arkadaşları bile daha tanıyamamıştım. Sınıfta şımarık çocuklar vardı. Giyimlerinden kuşamlarından varlıklı oldukları belliydi. Onların pantolonları ütülüydü, ayakkabıları deriden ve boyalıydı. Gömlekleri bembeyazdı. Benim pantolon yamalıydı. Ayakkabıların kara lastikti. Sınıftaki arkadaşlarla aramızda büyük bir tezat vardı. Sınıfta onlar öndeydi, bizlerde yani ezikler arka sıralarda. Sınıftaki kızlara baktığımızda yüzümüz kızarıyordu. Cebimizde harçlığımız bile yoktu.

Teneffüslere çıktığımızda, bahçede dikkatimi çeken tek şey son sınıf öğrencilerin şişelerde bir şeyler satmasıydı. Okulun önünde kapaklı bir kuyudan ipele bağladıkları bir kasayı her teneffüste çıkarıyorlar, zil çalınca biz içeri girerken kasayı tekrar kuyuya indiriyorlardı. Sorumlu öğrenci, her teneffüste elindeki bir şeyle şişenin kapağını patlatıp çocuklara veriyordu. Parası olan öğrencilerde şişedeki sıvıyı içip “Oohhh!” çekiyorlardı. Meğerse o içilen şeyin adı gazozmuş. Gazozu da öyle patlatmaya yardım eden şeyde, gazoz açacağıymış. Kuyunun içine indirilmesinin nedeni de gazozları soğutmak içinmiş. Bizde paramı var, parası olanlar içip ‘ooh’ çekiyor, biz parası olmayanlarda bakıyoruz. Elbette tadını merak ediyoruz! Ediyoruz da, alacak para yok.

Birde okul bahçesine gelen tatlı satıcısı vardı. Dikdörtgen şeklinde kesilmiş tatlıların üstünde de bir fıstık olduğunu hatırlıyorum. Satıcı bir ispatula ile bir kâğıda koyup veriyordu tatlıyı. Yine parası olan yiyordu tatlıyı. Biz bakıyorduk sadece. Yutkundüğümüzde olmuştur elbette.

Bir gün köyden gelen bir arkadaş, öğrencilerin kalabalık olduğu bir zamanda, aradan elini uzatıp bir tatlı götürmek isteyince, tatlıcıdan yemişti dayağı.

Öğrendim ki o gazozlar dışarıdan gelmiyormuş. Kasabanın çarşısında, küçük bir dükkânda imal ediliyormuş. Camında kapısında bir tabela olmasa da, bir gün bir adamın bir kazan içinde bir şeyler karıştırdığını gördüm. Adamın yaptıklarını çaktırmadan izledim. Kazanda oluşturduğu suyu bir maşrapa ve hunuyla şişeye doldurup, sonrada ağzına bir kapak takıyordu. Kapağı sıkıştırmak için kollu bir aleti vardı. Kasabadaki bütün kahvehanelerde “Mümin Dayı Gazozları” içiliyordu. Bir kahvehane de içi dolu bir şişeyi alıp incedim. Şişenin içinde suyun rengi hiçte temiz değildi. Şişenin içinde bir sürü yabancı madde yüzüyordu.

Yine bir öğle arası Mümin Dayının dükkânının önünden geçiyordum. Yanımda da bir arkadaşım vardı Gazoz kapakları bitmiş. Bize, “Ulen gidin kahvelerin önünden gazoz kapakları toplayıp getirin. Otuz kapağa bir gazoz” diye söylendi. Yarım saatlik bir zamanda topladık kapakları. Getirip teslim ettik. Kapakları yıkadı sonrada şişelerin ağzına o makinayla yerleştirdi. Biz meraktan nasıl yaptığına bakıyoruz. Maşrapa ile bir tas içinde bize gazoz içirdi. Çektik tozlu gazozları.

Ah be Mümin dayı senin gazozunla milli olduk biz. Gerçi son verdiğimiz kapakların gazozunu içemedik ama olsun. Galiba o günlerde gazoz pahalıydı. Fen Bilgisi öğretmenimin “patlat dokuz kişiye bir gazoz” esprisini çok sevmiştim. Memlekette elektrik yoktu, buzdolabını nerden bulacaksın.

Yaşasın okulun kuyusu!

Yaşasın Mümin Dayı gazozları!

Şuayipodabaşı...

20.02.2017/Kepez/Çanakkale

KURBAN

Yıllar önce, Van İlimizi gezmiştim.
Van'daki kahvaltı salonları, hala aklımdadır.
Van'da; Cadde ve sokaklara serilip satılan halıları, kilimleri çok beğenmiştim.
Van Müzesi'nde gördüğüm bir adak taşı ve kurban edilen bir keçinin postu ve boynuzları.
Adak taşı üzerinde kurban edilen hayvanların kan izleri. Hala, gözümün önünde.
Van Gölü ve çevresinde müthiş bir uygarlık kuran "Urartular."
Van Kalesi.
MÖ birinci bin yılın başında kurulduğu bilinen uygarlıktan günümüze kadar gelenler.
Van Kalesi.
Sunak ve adak taşı.
Çeşitli yazıtlar.
Akıtılan kanın, taş üzerinde bıraktığı kırmızı kan rengi.
Yüzlerce yıl önceden gelen, bir inanişin izleri.
Kurban.
"Kurban adamak ve kesmek."

En "ilkel uygarlıktan, en çağdaş uygarlığa" kadar kurban sunma inanişi var.
Unutmadan, kurbanın sunulduğu tören yerinin adı, "sunak" oluyor.
"Tanrıya yalvarma, iyilik dileme, bir dileğin gerçekleşmesi için kurban sunma, kıtlıktan, kuraklıktan kurtulma, savaşlarda zafer kazanma isteği..." gibi bütün isteklerde başvurulan bir inaniş kurban adamak ve sunmak.
Günümüzde bile, yeni bir araba alan kurban keser. Kanını plakaya sürer.
Adamın dokuz kızıdan sonra bir oğlu olur. Kurban keser, kanını oğlanın anlığına sürer.
Birisi yeni bir ev alır, kes bir hayvan.
Birisi hafif hasarlı bir kaza yapar. Ben kurtuldum diye, boğazlar bir koçu.
Milletvekili ilçemize geliyor, "yıkın len bir boğayı."
Bir temel atma töreni yapılır, gitti bir koç.
Kurban kesilmesi caiz olan hayvanlar, kesilirde kesilir.
"Bizim kanımız akacağına hayvanların kanı akmalıdır" diyenler var.
Adak adamanın sınırı yoktur.
"Allah'ım şu işim olursa bir koç keseceğim."
"Oğlum sağ salim askerden gelsin, kurban keseceğim."
"Kızım kazansın üniversiteyi." Söz size bir koyun keseceğim.
Bitmez, adamak işleri.
Olan hiçbir şeyden haberi olmayan, "koyunlara keçilere, kuzulara, boğalara" olur.
*

Temel'in ineği hastalanmış. Allah'a yalvarmış. Demiş ki;
"Eğer ineğim iyileşirse bir ay oruç tutacağım."
İnek iyileşmiş. Temel başlamış oruç tutmaya. On beş oruç tutmuş. On altıncı oruca niyetli olduğu gün, birde ne görsün. İnek ölmüş.
Temel on beş oruç tutmuş boşu boşuna.
Kızmış.
"Madem ineğim ölecekti. Niye bana on beş gün oruç tutturdun Allah'ım" diye haykırmış. Biraz düşünmüş ve yüksek sesle söylenmiş.
"Ey büyük Allah'ım! Hiç günah yazma. Yok öyle yağma. On beş orucu Ramazandan sayarım. Ölen ineği de kurbandan"
Yaşa Temel.
Yok öyle, üç kuruşa beş köfte.
İşinize gelirse.
*

Gerçek şudur ki; Tarihte yer almış birçok toplulukta ya da yer aldığı çağda ileri sayılabilecek medeniyetlerde "insan kurban etme inancı" bile varmış.
Çocuk kurban etme.
Bakire bir genç kızı kurban etme.
Kurban törenleri düzenleme.
İnkalar, genç kızları kurban ederlermiş.
Mayalar, Aztekler de insanları kurban ederlermiş.
Savaşta elde edilen esirler, büyük törenlerle sunulmuş tanrıya. Bu medeniyetlerle ilgili çekilen macera filmlerindeki "kurban etme törenleri" en ilgi çekici sahnelerdir.

Eski Yunan mitolojisinde, "çocukların ve insanların" kurban edilmesi anlatılır.

Çok tanrılı dinlerin içinde yer alan insan kurban etme işi, daha sonraları hayvanlara yönelmiştir.

Avrupa'da domuz, Anadolu'da keçi, Arabistan'da deve, kurban edilmiş.

Kısacası her toplum, beslediği ve yaşam alanı içinde yer alan hayvanları kurban olarak sunmuş tanrısına.

"Tek tanrılı dinlerle birlikte" insan kurban etme işi bitmiş, sözde.

İslam'da; H.İbrahim, oğlunu (Hz.İsmail) kurban edeceği sırada gökten bir koç inmiş. İnsan kurban etme işi böylece sona ermiştir.

Sadece İslamiyet'te değil, bütün tek tanrılı dinlerde kurban var.

Günümüzde de Satanistlerin, ilginç kurban etme yöntemlerini gazetelerde okuyoruz. Yahudilerin iğneli fiçıda, "Müslüman çocuklarını kurban edip," kanını içme ayinleri bir gerçek.

Kurban etmek.

Öldürmek.

Kan akıtmak.

Kan içmek.

İnsanı, üşümeden titretiyor.

...

*

Bir dini bayram daha geçti gitti.

"Kurban Bayramı"

İnsanlar, kurban bayramı sabahı bayram namazına gittiler. Namaz kıldılar. Namazdan sonra cami avlusunda bayramlaştılar.

Uzaktan akrabalarımız, arkadaşlarımız geldi. Görüştük, konuştuk.

Büyüklerimiz, yılda bir defada olsa sevindirildi. Elleri öpüldü.

İki ihtiyarın yaşadığı evler, doldu taşıtı.

Sevinçler yaşadık.

Çocuklar, yeni giysileriyle daha bir hoştu bayram boyunca.

Dönelim bayram namazı sonrasına;

Önceden keskinleştirilmiş bıçaklarla, "dini bütünler" bir daldılar mahalle aralarına.

Artık, bıçak konuşur oldu.

Kimisi koyun keçi doğradı. Kimisi, elini kolunu kesiverdi bir çırpıda. Kimisi de boynuzu yedi arkadan.

Her taraf, kan gölü oldu.

Dereler çaylar, çukur yerler sakatat doldu.

Bir paylaşım başladı ki sormayın. Et paylaşımı.

Bir âlimin dediği gibi, günümüzün "Et Bayramı" başladı aslında.

Bayramın birinci günü, güzel giysilerle gezenlerin değil, kanlı giysilerle gezenlerin sayısı daha fazlaydı.

En kötü görüntüler, yine televizyonlarda tekrar tekrar gösterildi.

Bir boğanın, arka bacak sinirlerini kesen kasap, vahşet yönünden bu yıla damgasını vurdu.

Ayak bacak ve kelle taşıyan köpeklerde vardı gördüğümüz.

Biz hala kurban ettiğimiz hayvanlara saygı duymayı öğrenemedik.

Hem kesiyoruz hayvanı, hem de it muamelesi yapıyoruz.

Ne bileyim işte.

Bu bayramda;

"Kürdan ve maden suyu satışları da" hızlanmıştır.

Ekonomiye, can gelmiştir.

Kolesterol ve tansiyon işleri de artmıştır.

Diyabet zirve yapmıştır.

Bir yılda, sadece bayramda et yiyenlerin motorları da bozulup su kaynatmıştır. Tapası bozulmuştur kimisinin.

Hastaneler, tam mesai yapmıştır.

En fakir kişilerde, borç bulup bir kurban kesmiştir artık.

Her yere, et girmiştir inşallah.

Fakirler unutulmamıştır.

Artık eskisi gibi etler dağıtılmıyor, biliyorsunuz.

"Kurban kestim hak için/Kavurma yaptım küp için" sözü çok geçerli.

Değişen bir şeyler olmuş mudur?

*

En ilkel çağın biraz ilerisinde de hayvanlar kesilip kurban edilirdi. Şimdi de aynı.

Bir tek hayvan türleri, "haram helal" diye sınıflandırıldı.

Bir de bıçaklar daha keskin.(Maya'ların ki kadar değil.)

Bir ayette, "Onların ne etleri, nede kanları Allah'a ulaşır..," diye bir ifadeyi söyler imam efendiler.

Doğrudur.

Kan toprağa karışıyor.

Etlerini de, biz insanlar yemekte yarış ediyoruz.

Gerçi, köpekler daha, "kemikten saray yapma" işini başaramadılar.

*

Önemli olan neymiş biliyor musunuz?

"İyi niyetli olmak."

Samimiyet.

İnanmak.

Paylaşmak.

Madem, "bıçağın konuştuğu" bir bayram yaptık.

Kurban kestik. Bıçaktan sonra siz konuştunuz mu? Sizin sözünüz geçti mi?

Bayramın dördüncü günü, evinizde et kaldı mı?

Dağıtınız mı fakirlere etleri?

Fakir yok muydu çevrenizde?

Arayıp bulamadınız mı? Yoksa aramadınız mı? Arar gibi mi yaptınız?

Fakirler kendilerini belli etmezler. Yüzlerine bakın anlarsınız.(Kendini fakir gösteren yüzsüzler hariç)

"Veren el, alan elden üstünmüş." Derler.

"Bayram bitti ette bitti yaptınız mı?"

Yiyip, ikram ettiniz mi?

Birazcık huzur buldunuz mu?

Yaptığınız ibadet, yerini buldu mu?

Açık söylüyorum.

Kurban kesip, bir kasaba "sucuk yaptıranlara" acayip gıcık oluyorum.

Hele, fakirlere eti sıyrılmış kemik gönderenlere...

Yanlışsa, yanlış deyin.

*

Yaşadığımız dünya'da, insanların yarısından fazlası, "birçok nimetten" mahrum bırakılmış.

Günümüzde; "kurban edilen insan" sayısı, kurban edilen hayvanlardan daha fazla.

İlkellikte,"ileri toplumlar, ilkel toplumları" çok oldu sollayıp geçeli.

Ne dersiniz?

Şuayipodabasi...

25.11.2009/Yenice/Çanakkale

BEYAZ ADAM

Bugün bir Fransız çıkmış, Ermeni soykırımından bahsediyor. PKK terör örgütü değildir diye konuşuyor. Sen nerdesin biz nerdeyiz? Sen kendi yaptığın soykırımın "Mesela Cezayir" hesabını ver önce. Bayan Miterant Güneydoğu'dan ağzında dişleri sağlam gençleri niye Fransa'ya götürdü? Bunun hesabını ver. Dış İşleri Bakanı. Sayın M. Çavuşoğlu'nun çıkışını destekliyorum.

*

Amerika'nın sonradan sahibi olan "Beyaz Adam"

İngilizler.

Fransızlar.

İspanyollar.

Portekizliler.

Ve de diğerleri...

Sözde 'insan haklarının ve de demokrasinin' bir numaralı savunucuları.

*

Kendilerini 'Medeni Dünya'nın' bir numarası sayanların, tarihlerini bir inceleyin hepsinin bir 'insanlık suçu' var.

*

'Komançi' adlı kovboy filminin giriş bölümünde, Kızılderililerin kafa derilerinden yapılmış oyuncak bebekler satılıyor. Satıcı; bebeklerin saçlarının, gerçek "Kızılderili" saçından yapıldığını ballandıra ballandıra anlatıyor.

Beyaz Adam'ın çocuğu, böyle bir bebek almaktan mutlu.

Amerika'da Kızılderililere soykırım uygulayanlar, Kızılderili kafa derisi getirenlere, kelle başına yüz dolara kadar para ödemişler. Çocuk kafa derisi 25, kadın 50 dolar vb. tarifeleri de var.) Bu katliam için yasa bile çıkarmışlar.

Medeni Dünya'nın sahibiyiz diyenlerin, yedi kıtada işledikleri insanlık suçları saymakla bitmez.

*

Amerika'da yok edilen Kızılderili insanlara ait "kafatası müzesi" varmış.

*

ABD'nin elinde bir çomak, balını alacağı her kovana kurcalayıp duruyor.

Balını aldıktan sonra kovana bir tekme.

Gerisi önemli değil.

En büyük demokrasi abidesi, insan hakları savunucusu ABD.

*

Gürcistan, Güney Osetya'ya saldırdı.

Gürcistan'ın arkasında ABD var.

ABD'nin çığırkanları hemen devreye girdi.

İngiltere, Rusya'yı kınadı.

Fransa, ABD başkanı ile görüşüp açıklama yaptı.

Almanlar bağırıyor.

Gürcü bir yetkili; "Bizim başımıza atılan her bomba, aynı zamanda demokrasiye, Avrupa Birliğine ve ABD'ye saldırı anlamındadır."

G.Bush, Rusya'ya "çekil" çağrısında bulunuyor. Demokrasi ve insan haklarından dem vuruyorlar.

ikiyüzlülüğün okulu yok.

Irak ne olacak?

Kurtla kuzu hikâyesi.

ABD yaparsa demokrasi, başkası yaparsa insan hakları ihlali.

Her gün Irak'ta onlarca insan ölüyor.

Dünya seyrediyor.

*

Afganistan'ı, Pakistan'ı karıştıran kim?

İsrail'i şımartan kim?

*

Sıra Suriye'de ya da İran'da.

Amerika bahane bulma peşinde.

Kurt derenin üst başında dursa da, suyu bulandıran hep alt taraftaki güçsüz ve masum kuzudur.

Kuzu hep haksızdır.

*

Amerika'nın taktiği gayet basit.

Diyor ki;

"Ben bir bölgeyi elde edeceğinde bölgedeki aşiretleri, etnik grupları birbiri ile karıştıırım. Galip gelen aşiretle anlaşma yapar, bölgeyi elime geçiririm."

Süreç işliyor.
Ortadoğu ve Kafkaslar kaynıyor.

*

Herkes güçlüden yana.
Mazlum ve haklıyı düşünen yok.
Demokrasi ve insan hakları lafları bir 'kılıf.'

*

Haçlı Seferleri devam ediyor.
Müslümanlar bakıyor.
Biat edilen güç ABD.

*

En büyük insanlık katliamını yapanlar.
Amerikalılar.
İngilizler
Fransızlar.
İspanyollar.
Ve de diğerleri...

*

Fransızların soykırım karnesi: 1milyon Cezayirli...
Amerika'nın Japonlara uyguladığı katliam
Almanların soykırım karnesi: 6 milyondan fazla Yahudi...
İngilizlerin soykırım karnesi: 670 bin Aborjin...
İspanyol ve Amerikalıların soykırım karnesi: 7 milyon 970 bin Kızılderili...
İngilizlerin soykırım karnesi: 670 bin Aborjin...başka katliamlar.
İspanyol ve Amerikalıların soykırım karnesi: 7 milyon 970 bin Kızılderili...
Bulgarların Türklere karşı uyguladıkları etnik ve kültürel soykırım
Jozef Stalin'in uyguladığı soykırım
Rusya'da uyguladığı soykırımda 13 milyondan fazla insan mülteci konumuna düşerken 100 binlerce insan öldürüldü.
Leonid Brazhnev'in Afganistan'da uyguladığı soykırım
Rus işgali altında kalan Afganistan'da 900 binden fazla insan öldürüldü.
Slobodan Miloseviç'in katliamları
Batının da göz yummasıyla Yugoslavya'da çoğu Müslüman 180 binden fazla insan öldü.
Yukarıda yazdıklarım az bile.
Açın interneti "Medeni Batı'nın" soykırım karne notlarını okuyun.

Medeni Batı'yı temsil edenler, tarihte yaptıklarını unutup, "Sözde Ermeni Soykırımı" iddialarını meclislerinde oylayıp insani görünmeye çalışıyorlar.
Ne kadar haklı olursanız olun.
Gücünüz yoksa hakkınızda yok.
Yasalar, güçsüzler için var.
Gücü olanın yasası kendisi.

*

ABD ve Rusya'nın birbirinden farkı yok aslında.
İkisi de fırsatını buldu mu, çıkarı olan her yere saldırıyor.
Şimdilik Çin, pinpon oynuyor.

*

Güç kimdeyse, "haklı" odur.
'Yeni Dünya düzeni' böyle işliyor.

*

Nerede yer altı ve yerüstü zenginlikleri varsa, "Beyaz Adam" orada.
"Beyaz Adam" ; senaryosunu kendisinin yazdığı dizi filmde, işine geldiği gibi rol kesiyor, istediği gibi oynatıyor herkesi. Rolünü doğru oynamayan, verilen rolün dışına çıkanlar, bir-iki dizi sonra setten atılıyor.
Yeni artistler bulunuyor. Yeni film platoları.
En eski film seti Ortadoğu.
Yeni film seti Kafkaslar.
İleride neresi olur, bilemiyorum.

*

Süper güçlerin taşeronları, küçük ülkelerde çalışmalarını sürdürüyor.
"Beyaz Adam" kafa derisi yüzmeye devam ediyor.
Son kafatası kalana kadar da devam edecek gibi.
Kızılderililer bir birleşebilse...
"Oturan Boğa" bir yerinden kalkabilse...
"Gamalı Baykuş" o zaman gülecek.

Şuayipodabaşı...

13.08.2008 tarihinde bir yazım. Irak gitti. Suriye karıştırıldı. Hep işi içinde ABD ve işbirlikçileri.

KAYDIRMALI TELEFON

KAYDIRMALI TELEFON

Kadın elindeki yemek kepçesiyle girdi salona. Kepçeyi havaya kaldırıp sallaya sallaya konuştu.

“Hepiniz beni dinleyin bakalım. Hepinizin elinde kaydırmalı birer telefon var. Geliyorsunuz buraya. Bir koltuğa oturup durmadan kaydırıyorsunuz. Hiç biriniz mutfağa gelip bu kadın ne yapıyor, diye merak etmiyorsunuz. Hep kaydırma. Bir gün gelinde mutfağa bi yardım edin. Birinizin bir gün masaya su bile koyduğunu görmedim. Salata yapacak kabiliyette biriniz yok ama kaydırmakta çok ustasınız!”

Kadın konuşmayı bırakıp tekrar mutfağa yöneldi. Birden geri döndü. Sonrada kararlı bir sesle, bu defa kepçeyi kosayla çayır biçer gibi sallayarak;

“Bende kaydırmalı telefon istiyorum. Elimdeki bu tuşlu ekranı zor görünen, sizin artığınız telefon müsveddesinden bıktım. Bu gün bana son model kaydırmalı telefon getireceksiniz. Getirmezseniz, lokantada yemek yiyip öyle gelin buraya! Tamam mı?”

Kadının oğlu kızı, gelini ve sekiz yaşındaki torunu toplanmışlardı evde. 8 Mart Emekçi Kadınlar günüydü. Evde bulunanların hiçbirisi böyle bir günü ve anlamını bilmiyordu. Kadında bu günün anlamını bilmeden, isteğini tesadüfen tam gününe getirmişti.

Kocası her zaman ki koltuğunda dilini yutmuş gibi sessizce oturuyordu. Kadın suspus olmuş aile bireylerine baktı şöyle bir. Kadının oğlu sakince;

“Anne sen ne yapacaksın kaydırmalı telefonu? Elindeki telefonla bizimle görüşüyorsun işte! Boşuna masraf etmeyelim. Birkaç ay sonra birimizin telefonunun modası... Yok! Yeni telefon alan sana eski telefonunu verir, kullanırsın. Gerek var mı masraf etmeye?”

Kadın başını ‘la havle’ der gibi sağa sola çevirdi. Sonrada;

“Ben kullanılmış telefon istemiyorum. Benimle görüşüyormuşmuşum! Olma canım! Benim komşum, çocuklarıyla vatsaptan görüntülü görüşüyor. Birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar. İnternete giriyor. Daha neler.”

Kızı atıldı.

“Ya anne sen interneti ne yapacaksın? Aha benim telefonla, istediğin zaman gir internete!”

Anne iyice kızdı.

“He olur! Senin o şıllık arkadaşlarınla, gizli sevgilinle çetleşiriz. Senin dedikodunu yaparız! Hadi git be! Senin telefonun batsın!”

Mutfaktan bir fosurtu gelince kadın hızlı gitti mutfağa. Kaynayan mercimek çorbası, üstünde biriken köpük taşmıştı. Tezgâhın batmasından rahatsız olan kadın;

“Sizin telefonunuz münasip yerinize kaçsın emi! İki hanım var evde. Kalkıp yardım bile etmiyorlar. Zamane şıllıkları. Hep hazır sofraya oturup zıkkımlanacaklar. İşlerine gelmezse telefonla sipariş verip tıkınacaklar. Sipariş yoksa bir lokantaya gidecekler. Otura otura koltuklara sığmaz olmuşlar. Yuh size!”

Kadın aceleyle tezgâhı temizledi. Yeniden tencereyi koydu ocağa. Salonda kimse kışını kaldırıp merak etmedi bile mutfakta olanları. Kadın geriye döndü. Elinde eski telefon vardı. Kocasının üstüne attı telefonu.

“Al bu telefonu. Git kaydırmalı al gel. Yemekler pişene kadar, en geç sofraya kurulana kadar telefon gelecek! Aha şu gelinin elindeki telefonda istiyorum. Yeni modeli çıkmışsa, yenisi olacak! Eski telefon numaram iptal edilecek! Yeni numaram karışık olmasın, akılda kalsın. İnterneti de bağlanacak. Kılıfı da olcek! Üstüne kırılmaz camda taktırılacak! Hade!”

Eşinin suratından fikrini algılayan oğul atıldı.

“Anne o telefon çok pahalı. Başka model alsak...” diyecek oldu.

Kadın, sert bir ses tonuyla;

“Pahalı mı? Sen, gelin, bu evde kalmış kız, şu cimri baban... Bir araya gelin alın telefonu! Laf üretmeyin! İş yapın. Kendinize olduğu zaman en iyisi, annenize geldi mi, kıvırmalar! Hai hadi! Çeneyi bırakın icraat görelim. Hadi kalkın! Hala oturuyorlar!”

Adam sakince;

“Karıcığım ne gerek var masrafa. Benim telefon ikimize de yeter. Ne ger...”

Kadın ellerini beline koyup, şimşek gibi çakan bir bakışla;

“Sen beni anlamadın galiba! İstersen tarzanca anlatayım! Ben alınacak dedimse alınacak! Ben interneti öğreneceğim. Kendime face yapacağım. Oya modellerini merak ediyorum. Yemek tariflerini okuyup, yeni yemekler yapacağım. O kadarr!”

“Karıcığım!!!!”

“Bırak len karıyı! Sevgili eşim diyeceksin!”

“Sevgili eşim!”

“Başlarım len senin sevgili eşinden. Hadi gidin!”

...

Kadın mutfağa dönünce, oğul ayağa kalktı. Herkes biner lira versin. Alacağımız telefon 3.500 lira.”

Gelin atıldı;

“Sen niye 500 lira fazla veriyorsun? Baban ve kız kardeşin 500 lirayı paylaşsınlar. Adaletli olsun.”

Oğul sakince;

“Uzatma hayatım. Kırk yılda anneme bir iyilik yapacağız. Gerekirse senin annene de telefon alırız” deyince gelin, memnun kaldı gelin hanım.

“Doğru düşündün hayatım.” Dedikten sonra dikleşerek, “Saçmalama hayatım! Annem telefonu mezarda mı kullanacak? Annemin öldüğünü bilmiyor musun?” diye gürlledi.

Oğul, sadece;

“Allah rahmet eylesin! İyi kadındı. Unutmuşum hayatım” diyebildi.

Bir sessizlik oldu. Çocuk bağırdı.

“Baba gelirken bana çetoz getir. Anne tabletin şarjı bitiyor. Şunu takiver.”

Çocuk tablettan gözünü ayırmadan kabloyu uzattı, anne şarj aletini prize taktı. Ne güzel şeydi şu tablet. Çocuk hiç yaramazlık yapmadan, kuluçkaya yatmış tavuk gibi kıpırdamadan yatıp oynuyordu.(!) Sadece parmakları hareket ediyordu.

Kadın, gelini ile kızını mutfağa çağırdı. Birisine salatayı yap, diğerine de masayı hazırla, tabakları bardakları güzelce düzenle deyip emirler verirken, eski telefonunu tuşladı. Sonrada gidip gelinin kalktığı koltuğa oturdu. Telefonunu, koltuğa iyice yerleşince açtı.

“kız Şaziye! Ne yapıyon? Eyi eyi! Bak ne dicen sana!... Bem herifle oğlanı gönderdim çarşıya... kaydırmalı telefon getircekle... Sağol! Ne sekiz martı?... Ne kadınlar günü mü?... Ben anlamam karılar gününden filan!... Bak hele sizin telefonlarınız bir saat sonra eski model, benim telefon yeni model olcek!.... Aldır bana ne! En azından bir ay sizi çatlatacan!”

Kadın durmadan konuştu. Mutfaktan kızı ile gelini dinlediler. Yarım saat sonra, kocası ile oğlu çıkıp geldiler. Evdeki herkes telefonun başına toplandılar. Kadın kaydırmalı telefonu alınca, son defa konuştuğu eski telefonu orta yere fırlatıverdi. Oğlu telefonu annesine verdi.

“Hayırlı olsun” dedi. Herkes “hayırlı olsun” dedi. Kız “anne bakabilir miyim” deyip elini uzatınca, kadın kızının eline bir tokat patlattı. “Hayde herkes kendi telefonunu kurcalasın” deyince, kızcağız darılıp “Offf annee!” diye söylenerek, mutfağa gitti.

Kadın telefonla oynarken, kızı ve gelini yemekleri doldurdular tabaklara. Yediler içtiler. Telefonla oynayan anne, birde tabletle oynayan çocuk yemek yememişti. Sofradan kalkan herkes salona gelmişti. Kadın;

“Sofrayı toplayın. Bulaşıkları makinaya yerleştirin. Makine tuzu dolabın alt gözünde. Gelinim, sende torunumla bize masayı kuruver hele! Hadi canım benim!”

Kadın gözü telefonda, emirlerini sıraladı da sıraladı.

...

Aradan iki ay geçmişti. Kocası ve kızı her gün, işten gelince mutfakta yemek bulamadılar. Kadının huyu suyu değişmişti. Kadının hayatında birtek kaydırmalı telefon vardı. Kadın hep telefonda birileriyle sohbet ediyordu. Artık evde pişirilen tarhana çorbasının yerini, adı bilinmedik çorbalar almıştı. Makarnalar sıpagitti olmuştu. Türk mutfağı gitmiş, Çin mutfağı gelmişti. Şuşi bile vardı.

Kadın iyi bir moda takipçisi olmuştu. Alışveriş sitelerinden, jilet, don lastiği siparişi veren kadın, kocasının kredi kartını bile duman etmişti.

Adam evde, her akşam, iki yumurta çakıyordu. Kız pizza olup, arkadaşlarında yatıyordu. Oğul anasına watsaptan bakıyordu. Gelin kocasına çatıyordu. Çocuk tabletin içinde yatıyordu.

Kadın hiç uyumadan gece gündüz, kaydırmalı telefona bakıyor ve kayıyor.

Kaygan kapitalist bir zeminde, kaygan insanların hayatları, kaydırmalı teknolojinin içinde, durmadan kayıyor. Bu kayma, kaydırma işinden memnun olduğumuz, harcadığımız paralardan ve ülkemizdeki telefon sayısından çok belli.

“*Kayalım kaydıralım, Dünya kimseye kalmaz.” Demiş Yunus Emre(!)

Bu kaymak(süt kaymağı değil) işi, buzda kaymaktan daha beter bir şey.

Kaymak ve kaydırmak!

Birileri bize kayıyor. Bizde bu kaymak işinden zevk alıyoruz.

Bu bilişim bağımlılığı, aile bireylerini bile farklı zeminlere mıknaş gibi çekip, aile düzenlerini bile kaydırıyor artık.

Şuayipodabaşı...

24.02.2019/Kepez/Çanakkale

*"Sevelim, sevillelim. Dünya kimseye kalmaz." Yunus Emre

NE ZAMAN ZENGİN OLACAĞIZ?

Köylü Erecep'in güççük oğlu sordu babasına,

"Baba biz ni zaman zengin olacağız?"

Erecep oğlunun başını okşayıp, derin bi nefes aldı. Sonra da;

"Tütün ektik ya! Bu sene tütün iyi olursa, birde başfiyatı iyi olursa, zengin olabiliriz."

Küçük oğlan yarı gülümsemeye geçti babasının anlattıklarında.

Tütün satılınca, yine sordu sorusunu.

"Zengin olduk mu baba?"

Erecep, başını havaya kaldırıp hava alırken, zenginlikten bu yılda hava aldığını mırıltıyla anlattı oğluna.

"Olamadık! Belki seneye. Amerika tütünü bizim hükümete daha ucuza verince, bizim tütünler yangına gitti. Zengin olmayı bırak, panayırdan bir leğen helva bile alamadık. Çevirmede yok. Seneye tütün ekip dikmeyeceğiz artık."

Oğlan meraklı. Yine;

"Baba seneye zengin olacak mıyız?"

"Oğlum biber ekeceğiz. Salçalık biber. Biber iyi para ederse, zengin olmak kolay!"

Erecep bütün tarlalara doldurmuştu biberi. Başkalarının tarlalarını bile kiralamıştı. Her yere biber dikmişti. Dikmişti de hiç bir fabrikayla sözleşmesi bile yoktu.

Biberler olduğunda gidip pazar aradı. Hiç kimse alırmı demedi. Biberin kolayca bozulacağını bilen alıcılar, bir düdük parasına biber almayı kabul edince olan oldu. Erecep biberleri, yollara derelere döktü. Emekleri boşa gitmiş oldu.

Biberleri toplayıp toplayıp giden babasına yine sordu, küçük oğlan.

"Zengin olduk mu baba?"

Bir gözünü kapatıp bir gözünü yarım açan Erecep;

"Olamadık! Belki seneye. Başka yerlerden daha ucuz biber gelince, fabrikaya satamadık biberleri. Almadı uyanıklar.

Birde Almanlar bizden salça almıyorlarmış. Amerika daha ucuza veriyormuş. Allaha şükür kendi salçamızı yaptık.

Komşular da sebeplendi bizim biberlerden. İnşallah seneye zengin olacağız. Bu sene bütün tarlalara buğday ekelim. Suda istemez. Öğrendim ben Dünya'da dışarıya un satan birinci ülke bizmişiz."

Ertesi yıl bütün tarlalara buğday ekti Erecep. Hayalleri vardı. Buğdayları un değirmenine satacaktı. Samanları da inek besleyenlere. Her şey garanti görünüyordu. Mevsim çok iyi gitmişti. Rekolte sayılacak bir verimle, dönüm başına çok buğday aldı. Harmanı kaldırdı. Un fabrikasının kapısına dayandı. Fabrikanın önünde buğday yüklü kamyonlar sıraya girmişti. Hiç böyle sıra olmazdı eskiden. Bir çiftçinin küfür ede ede geldiğini görünce sordu.

"Hayrola birader! Ne oldu? Niye sövüyorsun böyle?"

"Niye sövmeyeyim len! Fabrika sahibi, şımarmış be ya! Götü kalkmış iyicene! Diyor ki, Amerika'dan ucuz buğday geldi. Ben iki kat para ödeyip te sizden alamam diyor! Birde sizden alırım, ancak parasını bir sene sona öderim demesi yok mu ya! Ulen köylüyü temelli enayi bellediler be ya! Sen gel de yedi ceddine mevlit okuma!"

"Aha!"

"Ahası yok hemşerim. Bir sene vadeyle buğdayları verip te biz taş kökümü yiyeceğiz be ya! S.. böyle düzeni. A.. godumun bizim hiç sahibimiz yok mu ya? Her taşın altından Amerika çıkıyo, bu ne ya! "

"N'olcek şimdi?"

"Anasını a.. olcek! Buğdaylar elimizde kaldı. Tavuklara verip, sarısı koyu yumurta alıp Bakkal Rıza'ya satacağız.

Kalanını da bulgur yapar sabah akşam yeriz!"

Harman olduğunu, buğdayların un değirmenine gittiğini gören oğlan, akşam sofrada sordu.

"Zengin olduk mu baba?"

Erecep, kaşıkla çorbadaki kuru ekmeği ezip dürtüklerken verdi cevabı.

"Gene zengin olamadık oğlum. Değirmenlerde kuyruk var. Bu senede, öteki ülkelerden ucuz buğday getirmiş hükümet. Ülkedeki un fabrikaları, biz Amerika ile yarışamayız. Ucuz veriyor, biz nasıl verelim ucuz. Maliyeti bile bu gavurlarınkinden daha pahalı. Boş verin len zengin olamadık emme, ekmek bol yiyin len. Ekmek yapıp yapıp yiyin gari! Salçada va! Sürün sürün yiyin"

Sofradan, sessiz kalktı herkes. Erecep umut fakirin ekmeği deyip söyledi sözünü.

"Seneye pancar ekelim. Şeker fabrikaları kapanmasın. Hem bu insanlar tatlıyı seviyor!" deyip, çekti gitti.

İşleri aralanınca, gidip bankadan biraz kredi çekti. Gübre, mazot hazırlığı yaptı. Paraları hesabında bekletmeye başladı. Hatta dolara çevirdi. "Dolar yükselirse birkaç kuruş alırsın" diye birileri akıl vermişti. Zamanı gelince gübre alacaktı. Mazot zaten boldu memlekette.

Ekim zamanı tarla sürmek için hazırlığa başladı. Artık eskisi gibi hiç kimse televizyondan haber izlemiyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Gece yarısı hükümet her şeye zammı kakalamıştı. Ziraat odasına varıp sorduğunda, bir gün önce bir lira olan gübre iki lira olmuştu. Mazota da zam bindirilmişti. Bankadaki para elli çuval gübre alırken şimdi on beş çuval gübre almıyordu. Bankada duran parası miktar olarak aynıydı, ancak alım gücü olarak tükenmişti. Görünmez bir el paraları çalmıştı, değerini düşürmüştü. Akşama kadar küfür etti birilerine. Hiç kimseler de bu küfürlerden alınmadı.

Yine de ekti pancarını. Kafa gibi pancarlar üretti. Pancar buğday gibi değildi. Topraktan söküp temizlemek gerekiyordu, zahmetliydi. Ürettiği pancarları topraktan söküp döktü fabrikaya. Ne kilo fiyatını ne ödeme zamanını

sormadı bile. Fabrikadan avans yerine çuvalla şeker aldı. Hatta komşularına bile alıverdi. Bir akşam, kırtlama çayını içerken haberleri izliyordu. Haberleri izleyince çayı bile içemedi. “Hükümet bu defa Amerika’dan mısır kökenli ‘şeker şurubu’ getiriyordu. Spiker haberi ballandıra ballandıra anlatıyordu. Artık baklavalar daha tatlı, kaliteli ve imalatı ucuz olacakmış filan. Şeker ile üretilen her şeyin fiyatında % 30'lara varan indirim olacakmış. Langıda langan samsak döveçi! Erecep gülerek küfür etmeye başladı. Küçük oğlan o soruyu sormadı. Erecep köy kahvesine gidince, ‘komünist’ diye köylülerin sevmediği, emekli imamın ‘solcu dinsiz’ dediği bir gazetede, “Ülkemizdeki tarım politikaları” başlıklı bir yazıyı görünce, okumaya karar verdi. Okudu. Okuyunca anladı gerçekleri. Karpuz, patates, soğan... Üretende aynı durumdaydı. Kısacası ürettiği ile para kazanıp geçinmeye çalışan kim varsa, sömürü çarkının dişliler arasında bir şekilde eziliyordu. Çin’den sarımsak getirilip, Kastamonu Taşköprü sarımsağı diye satılıyordu. Yunanistan’dan patates, Bulgaristan’dan kavun geliyordu. Muz Afrika’dan. Tavuk eti Brezilya Arjantin’den. Nohut mercimek Kanada’dan. Et geliyordu her yerden. Domuz eti bile geliyordu memlekete. Peynirde vardı, lor, tereyağı bile alıyorduk dışarıdan. Arkadaş inanmayacaksınız, günebakan çekirdeği geliyormuş Çin’den! Hem de çifte kavrulmuş. Almadığımız bir şey yoktu. Aldığı çok, sattığı az olan hangi üretici ayakta kalabilir? Ayda bin lira kazanıp bin beş yüz lira harcayan birisi kaç ay dayanabilir bu duruma? Kendi kendine yeten ülke, elden gidiyordu. Gübre ilaç ve mazot gibi girdilerin fiyatları arttırılarak Türk çiftçisi yok ediliyordu. Ancak, çiftçiler köylüler bu durumla ilgilenmiyorlardı. Allah Allah gidiyordu herkes. Kahraman bakkalın süper marketlerle mücadelesi gibiydi her şey. Zordu direnmek, ayakta kalmak. Yel değirmeninin kime ait olduğu belli değildi. Olaya dikkat çekecek, Don Kişot olmak isteyen bir kahraman da yoktu. Tarım politikaları memleketin her şeyini derelere akıtmaktan korkmuyordu. Verimli toprakların üstüne inşaatlar yapılıyordu. Birde toprak rantı çıkmıştı. İmara açılmadan kapatılan yerler, imara açılınca bin katına satılıp, köşe dönmece oyunları oynanıyordu. Üretim yoktu, her şey vardı. Köylerde bakkallar simit bile satıyordu. Kahvehanelerde doğal ürünler değil, nescafe vardı. Marka marka dondurmalar. Birde her evde krediyle alınmış traktör ve otomobiller. Hepsi de üretimle değil, banka kredisıyla borçla alınmış fantezilerdi. Çeker traktörün süreceği tarla yoktu. Otomobil, her hafta pazara gitmek, birde hava atmak içindi. Saltanat ve zenginlik hep cepten harcanan borçtu. Karşılığı yoktu. Bu borçları birçok kişi zenginlik olarak görüyordu. Aynada yansıyan sahte lamba ışıkları gibiydi her şey. Bu sahte zenginliğe aldananlar mutluydu. Erecep, gazeteyi dürüp cebine koydu. Bundan sonra çok vakti olacaktı. Doğru eve gitti. Küçük oğlu babasının pancar paralarını aldığını sanıyordu. Sordu; “Baba zengin olduk mu?” Oğlunun başını okşadı. “ Olduk, olduk! Aslında olamadım! Zengin olamadım ama zenginliğe alışacağız oğlum alışacağız! Yolunu öğrendim. Zenginliğin yolunu çok iyi öğrendim.” Oğlan hiçbir şey anlamadı söylenenlerden. Fakir Erecep, zengin olduğunu olacağını söylüyordu. Erecep, elindeki traktörü sattı. Köyün tarlalarını almak için, köyde çadır kuran İstanbullu simsarlara da bütün tarlaları sattı. Artık hiçbir şey ekmeyecekti. Küçük oğlanda soru sormayacaktı. Paraları altın ve dolara yatırdı. İki yıl sonra emeklide olacaktı. Anasının babasının oyunu kapmak için hükümet aylık para veriyordu. Dul kaynanası da para alıyordu. Bir yerlerden paketlerde geliyordu. Daha ne olsun? Şimdi yaşadığı bu gün önemliydi. Yarının kıymeti yoktu. Kısacası yarın, “Allah Kerim” sözünün içinde büzülüp kalmıştı. Zengin olmak gerekmiyordu. Zenginliğe alışmak gerekiyordu. Zaten herkes zengindi. Erecep’in anladığı zenginlik farlıymış meğerse. Alın teriyle, bilek gücüne, üretmekle zengin olunamayacağını biraz geç öğrense de önemli değildi. En sonunda öğrendi zenginliği. Yan gelip yatmayı, tüketmeyi öğrendi. Kim üretirse üretsün, hiç önemli değildi. Yan gelip yatmak, en büyük zenginlikti. “Ailecek bir yıl içinde alıştılar da. Zenginliğe alışmak zor olsa da çok güzelmiş be!” “Yaşasın zenginlik!” derken, soğan ve soğanın kilosunun on lira olmasını da bir zenginlik olarak görüp keyifle izliyorlar haberleri. Memleketin refah düzeyini xteve’den, izlemek keyifli oluyormuş.

Şuayipodabasi...

18.03.2018/Kepez/Çanakkale

YARGISIZ İNFAZ

Yargısız infazın ne olduğunu bir Amerikan filminden öğrendim. Hani şu Amerikan çobanlarının hayatlarından kesitler sunan kovboy filmlerinden. Kimisine göre de makarna filmlerinden.

O kovboy filmleri dikkatli izlendiğinde, yerlilerin (Kızılderililer) kafa derilerini parayla satın alan beyaz adamın insafsızlığını görebilirsiniz.

İki sığır için, birçok insanı köpek gibi öldüren dolar zengini zalimleri de görebilirsiniz.

Aynı zamanda, birbirlerini öldüren kovboyların, yargılanma sahneleri de ibret vericidir.

Kızılderili soykırımlarını ve çevre katliamlarını da görmek mümkün.

Zaman zaman yargısız infazların sonunda, öldürülen suçsuz insanların öyküleri de çıkar karşınıza. İrkilirsiniz.

Şöyle;

Bir hırsız bir eve girer. Kadını öldürür, dolarları çalar. Beyaz bir ata binen, kırmızı fularlı bir adamdır bu suçu işleyen.

Çevredeki insanların gördükleri, beyaz bir at ve kırmızı fularlı bir adam. Adam kaçmıştır. Karanlıkta bir kovalamaca olsa da, herkes vaz geçer. Sabah ola, hayrola derler. Ancak, beyaz atı olan, kırmızı fularlı bir adamın kasabadan iki

km. ötede bir ağacın altında uyuduğu görülür. Ani bir baskınla, adam uyurken yakalanır. Öfkeli, gözünü kan

bürümüştü, düşünemeyen insanlar ‘asalım!’ diye bağırpıp, ağacın çatalına ipi atarlar. Zavallı adam, ne olduğunu bile

anlayamaz. Hemen adamı sallandırır. Asarlar adamı. Adamcağız ölür gider, ne olduğunu anlamadan.

Ne olduğunu, suçunun ne olduğunu bile bilmeden öldürülür zavallı adamcağız. Bu bir cinayettir. Söзде adalet

arayan, hırsızın peşine düşenlerin suçu, hırsızlık yapandan daha fazladır artık. Yargısız infaz yapılmıştır. Suçsuz bir

insan öldürülmüştür.

Birkaç ay sonra gerçek suçlu yakalanır. Hem de evden çaldığı dolarlarla. Sadece beyaz atı ve boynunda kırmızı fular

benzerliğinden dolayı, bir masum insan öldürülmüştür. O yargısız infazı yapanlar, vicdanlarının sesinden

kurtaramazlar kendilerini. Her gece yattıklarında, suçsuz kırmızı fularlı adamın “Ben yapmadım. Suçsuzum. Kanıtınız

var mı?” sözleriyle, uykularını bölerler, uyuyamazlar.

“Kanıtınız var mı?”

“En zalim katilin bile yargılanma hakkı vardır.”

Ben bir kovboy filminden öğendim bunu. Bir insana bir suç yüklendiğinde, hemen sorarım.

“Kanıt var mı?”

“Kanıtlar gerçek mi?”

“İftira var mı?”

Ülkemizde sosyal sitelerde acayip bir şekilde yargısız infazlar yapılıyor. Adama kendini savunma hakkı bile verilmiyor.

Bakın sosyal sitelere, hedef gösterenler... “Bu adam hemen asılmalı” diyenler... Daha bilmem ne şekil öldürme

önerileri... Sanki sosyal sitelerde gezinenler, paylaşım yapanlar birer yargı mensubu! Herkes kendi işini yapsın

arkadaş!

İtibarlı bir mesleğin, herhangi bir elemanıya ilgili, asparagas bir haber yayınlanıyor. Herkes adama demediğin

birakmıyor. Sonrada gerçekler ortaya çıkınca, adam aklanınca, herkesin söylediği yanına kalıyor.

Örneğin, “Karadeniz’in bir ilinde bir cami imamının, camiye süpüren kadına tecavüz ettiği” haberi çıkmıştı. İmama

söylenmeyecek sözler söylenmişti. Facebook’ta adamın mezarını kazdılar. Haberin altına, “yargısız infaz yapmayın,

bu olayın altından başka bir şey çıkabilir” diye yorum yazmıştım. İşin sonucunu zamana bırakmıştım.

Ne oldu sonra?

İmama hasımları iftira atmışlardı. Kadına para verip, tecavüz olayını uydurmuşlar. Amaç imanı camiden attırıp yerine

istedikleri birini imam olarak getirmekmiş. En sonunda, kadın insafa gelip gerçekleri anlativermişti.

Sonuç: imama yargısız infaz edip demediğimizi bırakmadık. Yedik imamı. Duman ettik. Yazık değil mi?

Doğru muydu yapılanlar? Değildi.

Ders alıyor muyuz, yaşadıklarımızdan? Hayır.

En çokta öğretmenlere atılıyor böyle iftiralar. Öğrencisine taciz olayları. Mesele yine zaman içinde çözülüp öğretmen

aklansa da, yapanların yanına kalıyor her şey. Öğretmeni suçlayıp dedikodu üretenlerde, bir şey olmamış gibi

ortalarda dolaşıyorlar.

Bu gün günümüzde; güçlü olanlar, olmayanlar, doğrucular, yanlışçılar (!), birçok kişi çıkarına göre, küçücük bir çıkar

için, inadına muhalefet olmak için bile yargısız infaz yapılabilir. Hem de çok farklı yöntemlerle.

Allah korkusu olmadan, bu işin bir vebali var diye düşünmeden, masum insanlara yapmadığımızı bırakmıyoruz.

Bu gün; kuyruğunu asıldığı bir kedi elini tırmaladı diye bütün kedilerden nefret eden paranoyak bir kedi düşmanı

gibiyiz. Kendi hatalarımızı görmeden, bütün hayvanları kedi görüp saldırıyoruz.

“Benim gibi düşünmüyorsan, yargısız infazı hak ediyorsun.” Anlayışı beynimizi ele geçirmiş durumda.

“Bizden değilsen, canın cehenneme kardeşim!”

“Ben kırmızıyı sevmem. Sen seviyorsan kalk masamdan!”

“Tavuk etinden nefret ederim. Tavuk eti yiyenlerden daha çok nefret ederim!”

“Benim konuşmadığım kişiyle sen nasıl konuşursun. Sende onun gibisin!”

“Matematiği sevmem, matematik öğretmenlerini de!”

Kesin yargılar... Gereksiz yargılar... Kanıtsız yargılar... Çeşitli yargılar...

Yılbaşında katliam yapan caninin fotoğrafı diye yayınlanan bir fotoğrafın üstüne herkes atladı. Adam karakola sığındı, suçsuz olduğunu ispatlamak için. Bu duruma, hükümet sözcüsü Sayın Numan Kurtulmuş bile isyan etti. Sonra ne oldu, katilin kimliği ispat edildi. Fotoğrafları resmi olarak paylaşıldı. O katil diye fotoğrafı yayınlanıp yorumlarımızla yargısız infaz ettiğimiz kişinin hakları ne olacak?

Sosyal sitelerde, fotoğraflar üzerinde değişiklikler yaparak, dürüst insanlara çamur atıp suçlamak moda oldu artık. Bu fotoğraflara inanan o kadar çok cahil insan var ki! Sormayın. Ben bunlara sırtlan sürüsü diyorum. Sakın bu sürüye kendinizi kaptırmayın. Sizi yerler. Yemedik diye de kitaba el basarlar.

Kargaşa yaratmanın, yargısız infaz yapmanın kimseye faydası yok. Yeteri kadar kargaşa zaten var. Herkes için sorumluluğunu yetkililere bırakmalı. Akliselim yorumlar yapmalı. Hepsisi bu!

Allah'ın çeşit çeşit kulları... Farklı davranışlar... Farklı istekler... Önüne geçilemez arzular... Hırslar... Kibirler... Aklımıza gelebilecek her türlü olumlu, olumsuz davranışlar...

Suçlar...

Cezalar...

İnfaz!

Yargılama.

Yargı; suçlu ile suçsuzu ayırabilme mücadelesi. Adaleti başköşeye oturtabilme çabaları...

Adalet! Var olmanın dayanılmaz hafifliği. Gerekli olan tek fazilet!

...

Kaderin en büyük trajedisi, insanlık ayıbı!

Ölen insanlığın adı;

Yargısız infaz!

Suayipodabasi...

4.01.2016/Kepez/Çanakkale

KARPUZUN KELEĞİ

Karpuz tezgahına yanaşıyorsun. Karpuzlar yeni çıkmış. İnsanın içi çekiyor. Fiyatlar uçuk olsada birkaç defa almakta zarar yok diyorsun. Elinle yokluyorsun karpuzları. Şap şap vuruyorsun. Kendini karpuz uzmanı sanıyorsun. Aslında karpuzu tarlada görmemişsin. Dalını yaprağının bile tanımıyorsun. Karpuz satan “kesmece bunlar, kurabiye kurabiye...” gibi laflarla reklamlarda oynuyor. Bir ara “ben sana karpuz seçeyim. Kaç kiloluk olsun abi!” diye, sırtıp uzmanlık taşıyor karpuzcu. Sen karpuzcuya bakmıyorsun bile. Senin olmayan uzmanlığın depreşiyor. Evde, dört kişisiniz. Seçtiğin karpuz iki defada bitmeli. Yarısı bu akşam, yarısı yarın akşam. Bir karpuzu göze kestiriyorsun. Şu karpuz diyorsun. Adam eline alıyor. Hiç yorum yapmadan, teraziye bırakıyor. Beş kilo, aşağısını yukarısını boşver. Bir poşete koyuyor. Yirmi lira tutuyor karpuz. Poşeti şöyle bir tartıyorsun. Eve gidene kadar on kilo olur bu karpuz. Birde 3. Kata çıkacağız diye düşünüyorsun. Evin semersiz eşeği taşır.

Eve giriyorsun. Karpuz kollarını koparmış. Terlemişsin. Evin küçüğü bağıyor. “Yaşasın babam karpuz almış!” Karpuzu mutfağa bırakıyorsun. Eşin söyleniyor. “Karpuzu keste, biraz dolapta beklesin soğusun. Güzel olur. Kolların ağrıyor. Yinede karpuzun evin içine getirdiği mutluluğu, gülüşleri yok etmemek lazım. Tezgâhın üstüne usta bir halterci gibi kaldırıp, karpuzu koyuyorsun. Kızla oğlan karpuz kesmeni gözlemekteler. Tezgâhtan uzun bir bıçak alıp, karpuzu ikiye böleceksin. Kıpkırmızı karpuz yemeden içinizi ferahlatacak. Yarısının üstüne ince jelatin çekerek, dolaba yerleştirip yarına bırakacaksın. Bıçağı karpuzun bağına saplıyorsun. Birkaç hareketten sonra karpuz iki parça tezgâhın üstünde size bakıyor. Sizde karpuz bakıyorsunuz. Çocuklar bakıyor. Anne gelmiş oda bakıyor. Sen daha dikkatli bakıyorsun. Karpuzun içinde beklenen kırmızılık yok. Tabiri caizse herkesin bildiği bir halde karpuz. Yani kelek. Daha yeni yeni dönmeye başlayan bir karpuz. Senin dilinden küfürler dökülüyor. “Şerefsiz karpuzcu! Bana kelek karpuz vermiş” Sonra, karpuz seçenin kendin olduğunu hatırlıyorsun. Yinede karpuzcuya bildiğin küfürleri gönderiyorsun. Karpuzu yeniden poşete koyuyorsun. Götürüp vereceksin. Aynı yolu bir daha adımlayacaksın. Ne güzel karpuz sayesinde spor yapmış olacaksın. Kelek karpuz yerine aldığı karpuzda taşınacak eve. Ayaklarına kollarına kuvvet! Karpuzcunun önüne bırakırken, “bu kelek çıktı. Kelek karpuz satmayın” diye inliyorsunuz. Karpuzcu, “sayın abim! Olabilir bazı karpuzlar kelek çıkabilir. İçinde değiliz. Karpuzun keleşinden korkmayın. Değiştiririz, sıkıntı yok. Ancak hatırladığım kadar koyun sürüsü içinden uyuz köpeği siz seçtiniz” Deyip, tezgâhtan bir karpuz seçip veriyor. Karpuzcunun dediği doğru olunca sesin bile çıkmıyor. Alırken yeni karpuzu, “Bir kilo daha fazla. Buda benden sayın abim!” diye gülümsüyor.

Sen kolların kopmuş terlemiş, suratın asık bir halde, hala kelek karpuz seçenin kendin olduğunu düşünmeden sinirli bir yüz ifadenle, negatif bir halde saydırıyorsun havaya. Karpuzcu anlıyor her şeyi. Nede olsa tezgâha binbir çeşit insan geliyor. Karpuzcudan söyleniyor orta yere.

“Karpuzun keleşine çare var abim! Yeni bir karpuzla sorunu hallettik. Ya kelek olan insanları ne edeceğiz, güzel abim?”

“He ya! Bu kelek insanlar, olgunlaşıp keleklikten kurtulabilecekler mi?”

Galiba mümkün değil, insanların yaşlısı bile kelek olabildiğine göre...

Karpuzun keleşini hiç olmazsa eşekleri memnun edebiliyor.

İnsanın keleşinde, böyle bir özellik kesinlikle yok.

Şuayipodabaşı...

13.06.2019/Kepez

SİLAH VE ÇOCUK

“Silah ve çocuk.”

Oldum olası bu iki kelimeyi birbirine hiç yaklaştırmadım. Yan yana gelmelerinden bile bir tedirginlik duydum. Silah, hep ölümü çağrıştırır bana.

Çocuksa, yaşamının ana kaynağıdır benim için.

Çocukların uzak tutulması gerekli olan tek araç, “silahtır” bence.

Dün bir silahla, umulmadık bir anda çocuklar ölmekteydi. Bugünde ölmekte çocuklar. Oyuncak gibi kullanılan silahlardan çıkan kurşunlarla ölmekte çocuklar.

Feryat figan yıkılırken ortalık, nedense hiç ders almaz insanlar.

Değişen hiçbir şey yok.

“Uzak tutun be kardeşim şu silahları çocuklardan” diye bağırırsam, ağzımın ortasına yumruk çakacak çok insan var toplumda.

*

Ülkemizde, çok zengin bir aile çocuklarını kaybetmişti bir kurşunla. Çocuğunu kaybeden Nazire DEDEMAN, 1993 yılında “Umut Vakfı’nı” kurmuştu. Ölen oğlu adına kurduğu vakıf çalışmalarıyla “bireysel silahlanmaya ve şiddete” dur demeyi hedeflemişti. Hâlâ daha mücadele ediyor, Nazire DEDEMAN.

Derler ki, Dünya’da en büyük acı “evlat” acısıdır.

Bu mücadeleye katılmamak mümkün mü?

*

Bazı evlerin büyük odalarında yada salonlarında, duvarda asılı bir tüfek bulunur. Tüfeğin üstünde de fişeklerin takıldığı bir fişeklik. Herkesin elini dokunabileceği uzaklıkta bir ölüm makinesi. Çocuklar merak edip ellerine aldıklarında, istemeden yaşanıyor felaketler.

Eline bir tüfeği almanın acemi heyecanıyla, ormana giden çocuklar en büyük korkuları yaşayabiliyor.

Yanlışlıkla arkadaşını vuruyor.

Bir çitten atlarken, baston gibi tuttuğu tüfekte kendini öldürebiliyor.

Evin çatısına çıkarken, dipçiği sert vurup kendi sonunu hazırlayabiliyor.

Arkadaşına babasının tabancasını gösterirken ya kendisini ya da arkadaşını vurabiliyor.

Kontrolsüz yaptığı atışla arkadaşını tavşan gibi avlayabiliyor.

Bakin çevrenize, bunlara benzer birçok felaketi hatırlayacaksınız.

*

Evinizde silah bulundurmamak zorundaysanız, odanın duvarına aksesuar gibi asmayınız.

Her çeşit silahı ve silahın mermilerini fişeklerini ayrı ayrı yerlere kilitleyip emniyet altına alınız.

Bazıları yine bana, “ukalalık etme. Sana mı kaldı bize ders vermek, senden mi öğreneceğiz, silahımızı saklamayı...” diyebilir.

Ben aklıma geleni söyleyeyim de, siz ne yaparsanız yapın.

*

Ben silahları ret etmişim. Askerliğimi yaptıktan sonra, bir daha elime silah almadım.

Bakmak için bile elime almam. Ava gitmem. Evimde bile buldurmam. Silahla işlem olmaz benim. Kısacası, yapay cesarete ihtiyacım yok benim. Belindekine silaha değil, yüreğindeki insanlığa inanmalı insan.

Günümüzde artık, “avlanmanın felsefesi” bile ortadan kalkmıştır. Eskiden insanlar beslenmek için avlanırlarmış.

Şimdi beslenmeyle ilgili bir sorun var mı? Yok.

Bırakın silahları kardeşim.

Kuşları özgür bırakın.

Tilkilere, çakallara başka canlılara dokunmayın.

Öldüre öldüre, ne keklik kaldı nede tavşan. Baykuşları bile vuruyor, öldürme hevesinde olanlar. Bırakın gökyüzünü şenlendirsın, doğanlar, şahinler, kartallar...

Bakin çevrenize, dünden bu güne neler bıraktık?

Tüketiyoruz.

Tüketmek içinde, icat ettiğimiz silahların esiri olmuşuz.

Her canlıyı tüketiyoruz. Tükenmede, insanlarla hayvanların sayısı belki de eşittir.

*

Acılar var, dünden bu güne kalan.

Sürekli içimizi acıtan.

Karne tatilinde, evden aldığı tüfekte arkadaşını öldüren çocuğun hikâyesi daha yeni.

Duvarda asılı tüfeği eline alıp, “dan dan” diye söylenerek, küçük kardeşini öldüren çocuğun hikâyesi hep yeni.

Hiç eskimiyor, küçücük çocukların ölmesi.

Hiç unutulmuyor, onsekizlik bir delikanlının yanlışlıkla ölmesi.

“Çocuklardan silahları uzak tutun” diyenlerin saçları ağardı, belleri büküldü. Gözyaşları dinmedi, öldürmeler de, ölümler de bitmedi.

“Silahla değil, fikirle savaşalım” başlıklı bir yazı okudum. Düştüm bu sözlerin peşine. Son on yılda silahlı öldürme ve şiddet oranı %85’leri geçmiş. Fikirlerin önünde, cirit atıyor silahlar. Silahlar, şakaya gelmiyor. Silahlar, yaşama hakkı tanımıyor kimseye. Silahları insanlar icat etti. Her silahın tetiğinde bir parmak var, her parmakta bir insana ait. Suçladığımız her silahın ardında, bir insan var nedense. Güvercinlere ateş eden çok insan gördüm, siz insanlara ateş eden bir güvercin gördünüz mü? Gelin, çocuklarımıza oyuncak olsa da bir silah almayalım. Öldürmeye dayalı oyunlara teşvik etmeyelim. Şakadan da olsa, elini silah gibi yapan çocuğumuzun ettiği atışla, vurulma numarası bile yapmayalım. Ölmek, şakaya bile gelmez. Ölmenin oyunu hiç olmaz.

*

Bireysel olarak silahlanma yarışındayız. Ülkeler silahlanma yarışında. Silahlanıyorsa Dünya “bir korku imparatorluğu” var demektir. Bir de korkudan faydalananlar, cebini dolduranlar. Bireysel hatalardan ölen çocuklar... Hastalıktan ölen çocuklar... Alın size acı gerçekler; Ülkemizde, 2002 yılında silahlanmaya ve faize harcanan parayla, her aileye 3 bin dolar verilebilirmiş. Bir aylık silahlanma parasıyla, aç insan sayısı sıfıra inebilirmiş. Silaha harcanan paranın% 1’iyle bütün çocuk hastalıkları ortadan kaldırılabilirmiş.

...

Gerek yok. Bizler kontrolsüz silahlarla, kendi çocuklarımızı öldürüp sonra da feryat ediyoruz ya. Önemli değil. Evlerimizin duvarlarında süs gibi asılıdır hep ölüm makineleri... “Çocuk ve silah.” Yakışmasa da birbirine, bu toplum ders almadan yakıştırıp yapıştırıyor. Çocuğun karnesi, yerlerde kalıyor. Toplumun karnesi, hepten kayıp. Önemli Not: Çocuklarınıza oyuncak olsa da silah almayın. Çocuklarınıza hediye olarak kitap satın alın.

Şuayip ODABAŞI

6.12.2013 tarihinde yazılmıştır

2013 yılından bu yana kontrolsüz silahlarla kaza neticesi çok çocuk ölmüştür. Savaşlarda ölen çocuklar hariç.

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİ/GÜNÜMÜZDE ŞEHİTLİK

Günümüzde, “şehitlik” kavramının içini iyice boşalttık.

Şehitlerimize, layık olmak gibi sözleri dolar olduk dilimize. Güzel mezarlar yapmak, belirli günlerde mevlit okutmak, “şehitler ölmez, vatan bölünmez” gibi sözler haykırmak moda oldu.

Yiğitler, yirmi yaşına girmeden toprak olmuş bu vatan için. Yiğitlerin ölüsünün kıymetini bilmek gibi bir anlayış olabilir mi? Toprak olup gitmiş, bir adı kalmış. O şehidin adı üzerinden siyaset yapmak, ne kadar doğru? Her yıl koltuk takımı değiştiren şımarık gelin gibi, şehitliklerde düzenlemeler yapmak, yeniden mezar düzenlemeleri yapmak ne kadar anlamlı?

Şehitlerimize layık olmak için şehitliklerimizde sürekli tadilat yapmak anlamlı değildir. Her yıl yeni çiçekler ekiyoruz. Belediyemiz şehitliklere ücretsiz ulaşım sağlıyor.

Günümüzde hala terör olaylarında askerlerimiz şehit oluyor. Şehitlerimiz memleketlerine bölünmüş yollarda emniyetli bir şekilde gidiyor. “özel uçaklarla taşıyoruz” gibi siyasi ve saçma sapan demeçler, söylemler nutuklar atılıyor. Hele birde müjde verir gibi “Şehidin var Türkiye!” gibi haberler.

Milyonlarca lira harcıyıp mezar yapmanın anlamı yok. Terörü bitirin. Yaşayan gençler yaşarken uçağa binsinler, bölünmüş yollardan geçip giderek bir yerlerde yaşasınlar. İşsizliği bitirecek, her gence iş imkânı sağlayacak iş yerleri açın. Bizlere mezarlık açılışları lazım değil.

Arkadaş! Civan gibi genç vatan uğruna ölüp gitmiş. Ölmek kolay mı? Bırakın ölüsünü! Toprağa verdikten sonra ölüsüyle uğraşmayın. Bir de “bende şehit olmak istiyorum. Şahadet şerbeti içmek istiyorum” gibi laflar edip konuşmayın.

Düşünün!

Binlerce genç vatan görevi deyip, niye göğüslerini kurşunlara siper etti?

Bize bir “vatan” bağışladılar. Biz onlara layık olma konusunda ne yapıyoruz? Sadece mezar süsleme derdindeyiz.

Bir şehidin bir defterde adı kalsa, mezarı dümdüz olsa, nereye gömüldüğü bilinmese ne olur? Hiçbir şey olmaz.

Kimsenin kemikleri sızlamaz.

Şehitler, kimse bize tunturaklı mezar yapmadılar diye mezarlarından kalkmaz.

Saygı her şeyden önemlidir. Şehitlere saygı nasıl gösterilir?

Onların bize bıraktığı bu topraklarda, çalışarak üreterek ülkeyi ileri götürmekle gösterilir. Başka bir ülkeye muhtaç olmadan, tam bağımsız olmakla saygı duyulur şehitlere. Uşaklık edip, “şehitlere biz sahip çıkıyoruz” derken, vatan topraklarını pazarlayarak, devletin kurumlarını yabancılara satarak şehitlere saygı gösterilemez.

Cumhuriyet değerlerine ve kazanımlarına ihanet edip satarak ona buna peşkeş çekilerek şehitlere sahip çıkılmaz. Yabancılara toprak satışı, mültecileri kendi öz vatandaşının önünde görmek vatana ihanettir. Şehitlerin kemiklerini sızlatmaktır.

En önemlisi, askerliği paralı hale getirdiniz ya!

Artık kesin biliyoruz; “Parası olmayan kesin şehit, parası olan yaşamaya şahit.”

M.Akif’in “Çanakkale Şehitleri” şiiri bile ağlıyor artık.

Herkese hayırlı traşlar!

Şuayip ODABAŞI

YAŞAMAK BU İŞTE!

Bu sözü söyletecek yaşam biçimlerini, keşfetmemiz gerekiyor öncelikle.

Eğer fark edemiyorsak farklı bir yaşam şeklini, yaşadıklarımızla kıyaslayamıyorsak “yaşamak bu işte!” diye bir sözü söylememiz mümkün değil.

Yaşarız; “farklı yaşamları fark etmeden, fark edilmeden.”

“Ot gibi yaşamakta var” elbette.

“Ot gibi yaşamak istemem, ot gibi de olmak istemem.” diyebilirsiniz.

Ot gibi olmak ve yaşamak istemesek de, bir otun yaşamını gözlediğinizde fikriniz değişebilir.

Ben gözledim.

“Ot gibi yaşamak, öyle kolay bir şey değil.”

Yola dizilmiş kaldırım taşları arasında, yeşeren bir otu gözledim.

İnsanların, sürekli geçtiği bir yerde, ayaklarıyla fark etmeden görmeden çiğnediği, bir otu gözledim.

“İnadına yaşamak” sözünün özünü, bir otta gördüm.

Dedim ki kendi kendime, her şeye direnmek bu olsa gerek. En zor yerde, en zor ortamda yaşamak bu olsa gerek.

Bir otun yaşama direncini, yaşama tutunmasını, bazı insanlarla karşılaştırdım da...

Bazı insanlar, ot kadar direnç gösteremiyorlar. Her imkânları varken, “ekmek elden su gölden” misali, bir hayatları varken, tutunamıyorlar hayata.

Bir otun, yaşama tutunmasından alınacak, bir ders yok mu acaba?

Bence var.

Bir ot bile insanlara, bir yaşam dersi verebilir.

Bir kale duvarındaki, incir ağacı...

Bir duvarın, sıvası arasındaki ince saplı bir ot...

“Ot gibi yaşamak” sözünü yerle bir eden güzel örnekler.

Bir ot bile insana “yaşamak bu işte!” sözünü yüksek sesle söyletebilir.

Söyletiyor da.

*

Çok örnek verebilirim.

Sadece bir örnek daha vereyim sizlere.

Ana caddedeyim, bir otobüs durağının önünde.

Bir kurbağa şarkı söylüyor.

Duraktaki insanlardan birisinin bile dikkatini çekmiyor.

Herkes antenlerini kapatmış kendi derdinde. Bakıyorum sağa sola. Nereden geliyor, bu kurbağanın sesi?

Yol kenarındaki kanalizasyon içinden geliyor. Demir ızgarayla kapatılmış kanalın ağzından bakıyorum, pisliğin içinde bir kurbağa. Kurbağa o pisliğin içinde öyle sert bir sesle vıraklıyor ki, sormayın. Mutlu kurbağa, hem de çok mutlu.

Yaşam alanı içinde bir şarkı tutturmuş. Kimin umurunda? Kurbağayı görmek hevesiyle bakarken kanalın içine,

burnuma kötü bir koku geliyor. Kokuyu umursamıyorum. Kurbağanın caddeye çıkma imkânı yok. Nasıl beslenir?

Nerelerde gezer? Tünelin içinden bir iki mahalle aşağılara gider mi? ne bileyim işte. Bu kadar güzel şarkı söylemesine neden olan şey nedir?

Kurbağa mutlu.

Pisliğin içinde, bir kurbağa işte.

Bize göre, pis bir hayvan.

Otobüs durağında, kimse fark etmiyor kurbağayı.

Kurbağanın da umurunda değil aslında.

O vıraklıyor durmadan.

Ben bir şarkıyı mırıldanıyorum.

“Hasan Hüseyin Demirel’in” yazdığı bir şarkı.

“Kuyunun Dibindeki Kurbağalar

Sanır ki gökyüzü kuyu ağzı kadar

Bir yeryüzü gerçeğidir yaşanan

Başkaldıran çiviler çekiçlere

Davetiye yazar

Kurbağalar uçamazlar

Ve kartallar

Gökyüzünde engin yalnız uçar

Ayrılıklar da işte böyle başlar

Farklılıklar da işte böyle başlar

Ayrılık saatidir yaklaşan

Seni bizden beni senden ayıran

Sen bir kurbağasın kuyu dibinde

Ben bir kartalım
Engin sonsuz masmavi gökyüzünde
Hoşçakal kuyu dibinde
Ben bir kartalım
Haydi hoşçakal”
*

Bir bülbülü dinledim, bir gece yarısı.
Aşkın zirvesindeydi.
Herkes uykundaydı, gece yarısı.
Bir bülbül, bir söğüt ağacında.
Konduğu dalın altında, akmaktaydı dere.
Kurbağalarda vardı.
Baykuşta vardı.
Bir köpekte vardı, geceye ses veren.
Vakitsiz öten horozlarda vardı elbette.
Bülbül hiç kesintisiz şarkısını söylerken, ara veriyorlardı kurbağalar sözlerine.
Köpek ara sıra uyanıp, uykusundan ses verse de.
Kimsenin kimseye, bir kötü sözünü duymadım.
“Uykumu bölmeyin, kesin sesi” demedi kimse.
Ben, sessizce dinledim hepsini.
Gece paylaşıldı.
Bu doğada, “hoşgörü” ne kadar geçerliymiş.
Ne kadar saygılıymış.
Bülbüller.
Baykuşlar.
Kurbağalar.
Köpekler.
Horozlar.

...
“Yaşamak bu işte!” diyebilirdim sadece.
“Ya-şa-mak Bu İş-te!!!!”

**
Önemli Gibi bir Not: Bugün yaşamak; telefonunu çıkar. Cebinde kaç lira var? Kaç yaşındasın sen? Nankörsünüz!
Şükretmiyorsunuz! Önce şükür edeceksiniz. Ben garsonun üç evim var.
Bugün sade bir şeyler yiyip, çeşmeden su içmeyi yaşamak olarak gören, midesine giren ekmek dışında, bütün sosyal aktiviteleri red eden bireylerden oluşmuş bir toplum var.
Ceket alamıyorum diyene “giyme”
Et yiyemiyorum diyene, “yeme”
Seyahat edemiyorum diyene “etme”
Kitap alıp okuyamıyorum diyene “okuma” diyen bir insan sürüsü var.
Hiçbirisinin Mevlana’nın yazdığı “Etme” şiirinden de haberi yok.
Günümüzde;
“Ya-şa-mak Bu İş-te!!!!”

Ş.ODABAŞI
2023/Ocak

TÜRKÇE VARSA

Etnik kimliklerimizi, didiklemeği ne kadar çok seviyoruz.

Bu konuyla ilgili konuşurken, çok ta zevk alıyoruz.

Ne kadar önemliymiş bu kimlik.

Sanki "etnik bir kimliğimiz olmasa" yaşamamız mümkün değil.

"Türk Milleti" ya da bazılarına göre de "Türk Ulusu" olmak bize yetmiyor.

Zira; "Türk Ulusu" ya da "Türk Milleti" demenin de siyasi bir raconu var.

Aynı siyasi bıyık e sakal tipleri gibi.

*

Bir adam kamyonu ile yolda gidiyormuş. Trafik polisi durdurmuş. Ehliyet, ruhsat kontrolünden sonra, "aracında ne taşıyorsun?" diye sormuş.

Şoför, "hiçbir şey taşımıyorum, kamyonum boş" demiş.

Polis, kamyonun kasasına baktığında şaşırılmış. Kamyon kasası tıka basa insan dolu. Polis şaşırılmış. Şoföre, "kamyon boş diyorsun, içinde bir çok insan var. Niye yalan söylüyorsun?" demiş.

Şoför, büyük bir pişkinlikle;

"Onlar insan değil memur bey."

"İnsan değil mi? Nasıl?"

Onlar "Pomak, Pomak!"

Bunu kim anlatır?

Bir Pomak anlatmaz.

Bir Yörük anlatır. Ya da bir Çerkez anlatır.

*

Bizim köyde bir kuyu vardı. İçi yılan doluydu. Temizleyemiyorduk. Attık içine bir "Yörük" herifini. Bütün yılanlar, kuyudan kaçtılar.

Bu teraneyi kim anlatır?

Bir Yörük mü?

Hayır, bunu da bir Pomak anlatır. Ya da macır (Muhacir) (Balkanlar'dan Anadolu'ya göç ettirilen Türklere denir genellikle) anlatır.

*

Macırlar (Muhacir) ayranı nasıl yaparmış bilir misiniz?

Macırın birisi eline su testisini alır, Ahlat ağacına çıkarmış. Ahlatın dibindeki kazanın içindeki yoğurdun üstüne su dökmüş. Biriside aşağıda yoğurdu karıştırmış. Kazanın dibi görünene kadar su dökmeye devam edilmiş. Ahlatın tepesinden bakan, kazanın dibi gördü mü, ayran oldu demekmiş.

Kim söylüyor bunu.

Çerkezler, Yörükler, Pomaklar...

Birileri söylüyor.

Herkes, "kendi etnik yapısı içinde olmayan birisine" verip veriştiriyor.

Boşnaklar (poşnak) şöyle olur.

Kürtler şöyledir, böyledir.

Laz Uşağı mu? Varma yanına.

Gürcü müsün? Dur orda.

Arnavut mu? Hadi len!

Yörük müsün?

Çerkez misin?

Çingen misin?

Kürtler tembeldir.

Yörükler inattır.

Çerkezlere güvenme.

Lazlar mı, ayakta uyutur adamı?

Sana ne?

Senden bana ne?

Kime ne benim ne olduğumdan?

Bana ne senin kim olduğumdan?

Benim davranışlarım iyi ya da kötü kimi ilgilendirir?

Bir beni.

Benim hatamı, kimliğime bakıp, bütün Türk Milleti'ne yükleyebilir misin?

Etnik kimliklere, kötü yaftalar yakıştırmak kimi yüceltebilir?

Benim bildiğim, kötü söz sahibini aittir. Söyleyeni yüceltmez. Daha da değerini düşürür.

Olacak iş değil.

İnanmayabilirsiniz?

Üniversite mezunu, birkaç "örümcek kafalı" bunları konuşuyor.

Kendi etnik kimliklerini yüceltmek için, diğer kimlikleri hallaç pamuğu gibi çalıyorlar yere.

Ne kadar yüce bir, "etnik kimlikleri" varmış.

"Tembel ve çalışkan" olma faziletlerinden bahseden muhteremlerin, buğdayı tarlada gördüklerine emin değilim.

Biberi de yaprağından tanıyamazlar. Elleri de hiç nasır bağlamamıştır. Ancak, "çalışkanlığı ve tembelliği" iyi bilirler.

?????? çok çalışır.

!!!!!!! tembeldir derken

?????? olanları yüceltmeye çalışıyor.

Meğerse kendileri, ????? imiş.

Herkese, ekmeğin tadı aynı.

Domatesin rengi, kimseye farklı değil.

Her, "ana" aynı ağlar.

Her üzülenin gözünden yaşlar akar.

Her gülen insan, aynı güler.

Her "çocuk" aynıdır.

...

Aynı "Dünya'da" yaşıyoruz.

"İstenmeyen ve faydası olmayan" farklılıklar...

Bir ülkeyi değil, Dünya'yı bile darmadağın ediyor.

"Kimlikleri didiklemenin" kime faydası olmuş.

Bilen varsa, bana da söylesin.

Bu Dünya'da, didişmeden, kavga etmeden ve de savaşmadan yaşamak kadar güzel bir şey var mı?

Hadi söyleyin!

Ben;

İnsan kimliğim dışında, başka hiçbir kimliğe sarılmıyorum ve sığınmıyorum.

Ben insanım.

Bu kimlik yeter bana.

*Ben bu yazıyı 12.09.2009 tarihinde yayınladım. Tartışma konusunun tam ortasında bir yazı olduğundan tekrar gündeme aldım. Hoşgörünüze sığınıyorum. Ş.ODABAŞI

65 YAŞINI DOLDURAN GİDER/GİTMEYENİ GÖMERLER

65 YAŞINI DOLDURAN GİDER/GİTMEYENİ GÖMERLER

Ülkemizde 65 yaşını dolduran devlet memuru, ertesi gün otomatik olarak emekli olur. Yani görevinden ayrılır. Kanun asla o kişiyi görevde tutmaz.

Bu nedenle, çok kişi yani memur, günü gelmeden de emekli olur. Yaşını ve hizmet yılını ya da primini tamamlayan hakkını kullanır, emekli olur.

Kimileri, inatla 65 yaşını bekler. Ya işleri rahattır ya da çalışmaya yani paraya ihtiyacı vardır.

Neden 65 yaşından sonra çalışmaya izin verilmez?

Bilinen şudur ki, artık yaşlanma belirtisi görülenler ayrılmalı, yerlerine aktif dinamik insanlar gelsin. Çalışmalar verimli olsun.

Ölüm var yahu! Birazcıkta dinlenip tatil yapın. Özgürce yaşamının tadını çıkarın filan.

Yaş 70, iş bitmiş olunca, nasıl olacak bu hayatın tadını çıkarmak? Bilen beri gelsin.

Emekli maaşları yetersiz olunca, tadı çıkan bir şey olmuyor elbette. Emekliler, evden dışarı zor çıkıyorlar. Yetmeyen maaşlarıyla şükür çekiyorlar.

Ancak kasabın bıçağını yalayan, eski atletten mendil yapan şükürcü, yemeyen içmeyi beceremeyen emeklilerin, gençlerin geleceği üzerindeki ipotekleri ayrı bir konu.

Şimdi 65 yaşından sonra, bize devlet kapısı yok. Doğru mu? Doğru.

Ancak milletvekili seçilip meclise gidebilirsiniz. Sonrada vatan millet için çalışabilirsiniz. Ölene kadarda mecliste kalabilirsiniz. Tekerlekli sandalyede oturup hiçbir iş yapmadan, her ay 100 bin lirayı cukka edebilirsiniz. (Baykal gibi)

Eğer parti liderinin ayakkabısının altını yalarsanız, hep mecliste kalıp burnunuzu ve dilinizi kullanabilir, yalakalık tecrübenizi arttırabilirsiniz.

Ülkemizde, meclise girenlerin memleket meseleleriyle alakası yoktur. Yeter ki mecliste kalıp nimetlerinden faydalansınlar.

En önemlisi de “koltuk inadı” hastalıklarında vazgeçmesinler

Aklıma şu geliyor.

Japonlar, siyasi ve ya iş dünyasında hata yaptıklarında istifa ediyorlar ya da intihar ediyorlar.

Yeni Zelanda’da kadın başbakan, 40 yaşını bulmadan en başarılı olduğu zamanda siyaseti bırakıyor.

Birçok gelişmiş ülkede ters giden bir şey olduğunda ilgili bakan istifa ediyor. En gelişmiş ülkelerin siyasetçileri hep 50 yaşından küçük ve liyakat sahibi insanlar. Örnek; Merkel, başarılıydı. Yinede çekti gitti.

Bizde madenlerde birçok insan ölüyor. İlgili bakan komedi filmi çeviriyor. En yetkili kişi, kader denilen fitrat ile işi hallediyor. İstifa etmek diye bir şey yok.

Şimdi bir Seçim var. Siyaset adına her makamı kullanmış, yaşlı bir lider var ortada. Zirvede iki defa cumhurbaşkanı olmuş. Yasa gereği artık seçilme hakkı olmasa da bir yolunu bulup üçüncü kez seçilmek için yollar arıyor. Yasalar değiştirilip yollar açılmaya çalışılıyor. İllaki seçilmek zorunda mısınız? Hangi makamdan koltuktan nasibinizi almadınız? Nedir bu, “koltuk inadı?”

Bu Dünya’da bulunmaz Hint kumaşı var mı?

Siz vazgeçilmez birisi mi oluyorsunuz?

Bırakın artık. Gidin anılarınızı yazınız.

...

65 yaşından sonra memurluk yapmak yok.

Milletvekilliği de parti liderlerinin elinde. Liderler zenginleri yandaşları aday yapar. Fakirlerde oy kullanıp onların istediğini seçer. Ülkemizde durum bu.

Yaş 70’e dayanmış. Hala o koltukta kalmak istiyor hepside.

Bu Dünya’da ölüm var. İki kez seçilmiş cumhurbaşkanı, “Bu kadar hizmet yeter. Koltuğu gençlere bırakıyorum.” Dese ne olur?

Çok şey olur.

Çok şey olması içinde; hayatın sonu olduğunu bilmek, demokrasinin millete duyulan bir saygı olduğunu idrak etmek, yasaların üstünlüğünü kabullenmek önemlidir.

Demokrasilerde, haddini bilmek ve tahammül etmekte var.

Ecevit’in, Baykal’ın ya da başka bir siyasetçinin durumuna düşmemek lazım.

55 yaşından sonra meclise girenlerden bi cacık olmaz.

Günü gelen kendiliğinden görevini devretmeli, dediğim gibi gidip anılarını yazmalı.

Derdiniz para değilse, 65 yaşından sonra o koltuklarda kalmanızın nedeni nedir?

Ölüpte gömülenler, Karaca Ahmet’te ya da Zincirlikuyu’da.

Mezara gömülme Allah’ın takdiri. Hiç kimse koltuğa gömülmesin.

Hiç kimseyi koltuğuna gömmüyorlar. Mecliste koltuğa gömülme başka bir şey. Siyasiler kendi kendini gömüyor.

Bu nedenle günü gelince siyaseti bırakmak gerekiyor.

Ne dersiniz?

Şuayip ODABAŞI

SİZE ÇARPANDAN ÖZÜR DİLEYİN

SİZE ÇARPANDAN ÖZÜR DİLEYİN

Otomobil köprüyü geçti. Köprünün bitişindeki döner kavşakta, kırmızı ışıkta durdu. Arka koltukta, şoförün arkasında oturan kadın, kapıya sırtını vermiş, yüzünü otomobilin ön koltuğunda oturan kadına dönmüş bir durumda, cep telefonu ile konuşuyordu. Otomobilin içindeki üç kişi, yeşil ışığın yanmasını bekliyorlardı.

Akşam oturmasından dönüyorlardı. Akşam ezanından sonra, bir arkadaşlarının evinde toplanıp, sohbet etmişlerdi. Ev sahipliğini yapan arkadaşlarının yaptığı, pastaları börekleri yemişler, çaylarını içmişlerdi. Hafta sonu olsa da, geç vakitlere kadar oturmak yerine, saat 24.00'ten önce herkes evine varmak niyetiyle, misafirlikten ayrılmışlardı. Kavşakta, kırmızı ışıkta bekleyen, kendilerinin otomobilinden başka bir araç yoktu. Kural kuraldır, her şartta uymak gerekir aslında. Doğru olanda budur. Kurallar uyulduğunda anlam kazanır. Bizde herkesin dilinde bir söz vardır. Çok kişi bu sözü, bir meziyetmiş gibi kullanır.

“Yasaklar çiğnenmek içindir.”

Sakız çiğner gibi çiğneriz, uyulması gereken kuralları. Birde yaptığımızdan övünç duyarız, utanmamız gerekirken. Kurallara uyan otomobil, beklemekteydi kırmızı ışıkta.

Trafik lambasını gözlemekteydi adam. Eşi de gözünü gezdirmekteydi, kocasının baktığı yerde. Arka koltuktaki kadın, telefonda konuşmaktaydı. Kırmızı ışıkta, yeşili beklemekteydi üç kişi. Birdenbire, büyük bir gürültü duyuldu. Duran otomobil, döner kavşağın ortasındaki göbeğe doğru hareket etti. Otomobilin önü, banket taşlarına çarpınca yan gelip durabildi. Şoför direksiyonu, sıkı tutmanın avantajıyla, sıyrık bile almadan kurtardı kendisini. Önde oturan kadının, sağ kolu ve bacağı şiddetli çarpmanın etkisiyle zedelenmişti. Arkada, tam şoförün arkasında oturan kadın, göğsünü ön koltuğa çarpınca, nefes alamaz bir duruma gelmişti. Elinde tuttuğu telefon, fırlayıp gitmişti, camdan dışarı. Otomobilin arkası, bagaj kısmı akordeon gibi iç içe geçip yok olmuştu. Arkada oturan kadın, sağ tarafta olsaydı, arka koltukla ön koltuk arasında sıkışıp ölebilirdi. Şanslıydı, otomobilin sol tarafında ezilme olmamış, koltuklar birbirine yapışmadığı için, kadının bedeninde fazla bir hasar oluşmamıştı.

Şoför indi otomobilden, başlarına gelen olayın kahramanı arkalarındaydı. Bir kamyonet, kırmızı ışıkta dururken, arkadan çarpmıştı. Kurallara uymanın ödülüydü, bu çarpma olayı. Otomobilin arka kapıları açılmıyordu. Bütün camları patlamıştı otomobilin. Çevreden toplananlar, hemen çıkardılar kadınları. Hızlıydı ambulanslar, anında geldiler kaza yerine. Karı kocayı devlet hastanesine götürürken bir ambulans, arkadaki kadınla kamyonetin şoförünü, araştırma hastanesine götürdü, diğer ambulans.

Güzel geçen bir akşamın sonunda, insanın başına gelen şu duruma bakın. Kırmızı ışıkta duruyorsunuz. Arkadan gelen birisi, sizin güzel bir gününüzü, hayatınızı talan ediyor. Ölümlere gidip geliyorsunuz. Beklenmedik bir durumla karşılaşılıp, sağlığınıza ilgili birçok sorunun içine girerken, sizi tanıyan herkes nasibini alıyor, bu kötü durumdan. Üzülüyorsunuz. Üzüntünüz belirli bir zamandan sonra, netleşen olaylar karşısında nefrete dönüşüyor.

Sizin, tanıdıklarınızın otomobilinize çarpan kişinin tavırlarını görünce, “acımak yerine boğmak” geliyor içinizden. Yaşı yirmiyi bulmamış bir genç, içebildiği kadar içmiş. 250 profil sınırını geçmiş içmekte. İçmiş içmiş, birde direksiyona geçmiş. İçkinin etkisiyle, efeleşmiş iyice. Çıkmış trafiğe, kırmızı ışıkta duran otomobile arkadan çarpmış. Çarptığını bile bilmiyor. Acil serviste, horul horul uyuyor. Birkaç saat sonra uyandığında, polisler, hemşirelere bağıyor. “Beni niye buraya getirdiniz” diye. Hemşirelere, çevredekilere hakaret ediyor. Polisler “bana bağıramazsınız, sizi dava edeceğim” diyecek kadarda terbiyesiz. Arkadan çarptığı otomobildeki kişilerin hayatını tehlikeye attığının bile bilincinde değil.

Polis, acil serviste tedavisi devam eden yaralılarından ifade alıyor. İfade almak, “tedaviden daha önemliymiş” gibi bir anlam çıkıyor ortaya. Ölen yoksa arkadan çarpan aklını tatile göndermiş sarhoşu, gönderiyorlar evine. Yaralılar, hastanede acılarıyla baş başa kalıyorlar, eğer sakat filan kalırlarsa, bu sakatlıklarda bu işin ikramiyesi.

*

Acil serviste, sarhoşluğun etkisiyle şahin olan ehliyetsiz zibidi, sabah ayıldığında “eşeklik bende abi! Bir hata ettim. Kem küm! Falan filan! Şu bu!...” gibi sözlerle vicdanları yumuşatmaya çalışıyor. Kardeşim, sen içmesen, trafiğe adam gibi çıksan olmaz mı? Sen sabah ayıldın. Aracına çarptığın insanlar acılar içinde kıvranıyorlar. Daha kaç gün acı çekecekler, belli değil. Sen, eşekliği kabul etsen ne yazar?

*

Adam kırmızı ışıkta durdu diye, otomobili hurdaya döndü. Tamiri mümkün değil. Otomobilin içindeki kişilerin sağlıkları berbat oldu. Günlük ihtiyaçlarını bile karşılamakta güçlük çekiyorlar. İşlerinden oldular, ekonomik kayıpları var. Mağdur oldular, “kırmızı ışıkta durup kurallara uyanlar.”

Şunu anladım. Bir sarhoşun çarptığı araçtan, sağ çıkmayın kardeşim. Derdiniz arttıkça artar. Size çarpanı içeri bile almıyorlar. Sarhoş sürücünün içeri tıklması için, ölmeniz gerekiyor.

“Baklava çalan çocuklara ceza var.” bu memlekette. Trafikte sarhoş araç kullananın ehliyetini alırlar, ehliyetsiz araç kullanır adam. Yakalanırsa, para cezası verirler. “Paran kadar konuş olur” her şey. Adam, ceza filan almaz.

Lafı çok uzattım kardeşim!

Evinizi giren hırsıza kızmayın. Davacı olmayın. Hırsız girerse evinize, para pulunuz, ziyeneticiniz yoksa hırsızdan “özür

dileyin.”

Trafikte, kurallara uyup ta, kuralsız sarhoşun birisi size çarparda, yaralı filan kalırsanız, size çarpana “kusura bakmayın çarptığınız yerde yanlışlıkla bulundum, özür dilerim. Affedin beni...” gibi laflar ederek, ikna etmeye çalışın. Yoksa arkadaşlarınıza gidip, börek çörek yiyemezsiniz.

Yoksa bütün cezayı çeken siz olursunuz.

Bu devirde, “dürüst kurallara uyan bir vatandaş olmak” çok zor.

Avrupa kriterleri böyle emrediyö...

Uyun emirlere!

Şuayip ODABAŞI

SİSTEM DÜRÜSTTEN YANA DEĞİLDİR

SİSTEM DÜRÜSTTEN YANA DEĞİLDİR

Bir Kissadan hisse vardır. Çok kişi bilir. Az kişi bilmez. Az kişileri de çok kişilerin içine katalım. Bir Müslüman bir çeşme yaptırmış. Çeşmenin kitabesine de “Bu çeşmeden Müslümanların su içmesi haramdır” yazdırmış.

Kissanın sonucunu siz bulup okuyun.

Bugün, dün neyse o hatalar tekrar ediliyor.

Dürüst bir vatandaş olmanın beş kuruşluk bir kıymeti yok.

Hatırlıyorum. Bir hükümet(AKEPE) ek taşıt vergisi getirmişti. Afet ve depremler olduktan sonra. Ben bu ek vergiyi ödedim. Bazıları “ödemeyin. Bu anayasaya aykırı. İptal olur” demiş, vergiyi ödememişti.

Sonuç:

Dürüstlük edip ek vergiyi ödeyenler ödedikleriyle kaldılar. Vergi iptal oldu. Paralar geri ödenmedi. Vergiyi ödemeyenler ödüllendirildi.

Şimdi dürüstlük edenler ödeyenler, enayi oldu benim gibi.

Ödemeyenler, açık göz ödüllü oldu.

Bu durum hala devam ediyor.

Şöyle ki;

“Trafik cezanız var.

Kaçak bina yaptınız.

Gece kondu yaptınız.

Binanın kolonlarını kestiniz.

Çatıya yeni kat yaptınız.

Yüz kızartıcı suç işlediniz.(Fikir ve Düşünce en büyük suç. Affı yok.)

Mafyacılık oynadınız”

Dereleri çevreyi talan ettiniz” Hiç merak etmeyiniz. Bu işlerden ceza yemişseniz, dürüstlük edip öder enayi olursunuz.

Aykırı hareket edersiniz, yasalara uymazsınız, kuralları çiğnersiniz. Önemli değil. Seçimi beklersiniz, cezanın üstüne katmerli faizler yüklense de bir af gelir. Anaparada faizde silinir. Bazı suçlara genel af olur. Tertemiz olursunuz. Sizde bu cezaları silenlere oy verirsiniz.

Siyasetçiler açıkça yalan söylerler.

Evde baba, koltukta otururken, çocuğunun yanında telefonda, “Ben şu anda otomobil kullanıyorum. Trafikteyim” diye yalan söyleyebiliyorsa, o çocuk geleceğin en büyük yalancısı olur. Hele bir de siyasetçi ve iş insanı olacaksa yandı gülüm keten helva!

Dürüst, ahlaklı vatandaş olmanın değeri bu kadardır işte!

Günümüzde, “Tipik bir Türk Vatandaşı Profili” ortaya çıkmıştır. Bu profil düzene biad etmiş emperyalist, hak hukuk adalet gözetmeyen, çıkarıcı hükümetlerin ve işbirlikçisi siyasetçilerin eseridir.

Kapasitesi olmayan liderlerin siyasetçilerin gitme zamanlarını bilmediklerinden eskittikleri koltuklar gibi eskitiyorlar toplumu ve insanları.

Yeni Zelanda’da iktidardaki, 42 yaşındaki kadın siyasetçi, çok başarıyla bırakıyor siyaseti. Bizdekiler g.tlerini yapıyorlar koltuklara. En kötüsü, kasabın bıçağını yalayan seçmenlerde oy veriyor bunlara.

Zaten günümüzde yanlışları doğru eden, bir anlayışın hâkimiyetin de yürütülüyor her şey.

Kısacası;

%9.999 Müslüman geçinen, herkesin fetva verdiği bu ülkede,

“Bu çeşmeden Müslümanların su içmesi kesinlikle haram!”

Şuayip ODABAŞI

22.1.23

BEDAVA YEMEK MESELESİ

BEDAVA YEMEK MESELESİ

Toplumun çoğunluğunda, inançları gereği olsa gerek “sevap kazanmak” için ilk akla gelen yiyecek yani yemek dağıtmaktır.

Birçok insan bir öğün birilerinin karşılıksız karınlarını doyurduklarında vicdanen rahatlayıp sevap kazandıklarına inanırlar.

Çok insanda bu yemekleri yiyip, “Allah kabul etsin” dileklerinde bulunurlar.

Bu yemek ikramı işleri, Batı Anadolu’da birçok yerleşim yerinde bilhassa köylerde “köy Hayrı” adı altında organize bir çalışmayla yapılır. Böyle büyük hayırlara çevre köylerden gelirler. İlçenin hatırlı kişileri, yerel yöneticiler, hatta milletvekilleri bile katılır. Köylüler hatırlı kişilerin katılımlarına göre hayırlara puan verirler.

Köy hayırlarında “mevlit” okunur. Dini ritüeller yerine getirilir. Sosyalleşme için önemli işlerdir bu işler.

Böyle gelenek ve göreneklerin başka uluslarda ve milletlerde olabileceğini zannetmiyorum.

Son dönemlerde, artık bu “hayır işleri” bir sektöre dönüştü. Bir kamyonetin arkasına özel olarak yapılan bir düzenlemeyle, seyyar bir mutfak yapılıyor. İnsanların kalabalık olduğu yerlere giden bu araç, lokma, gödek, pişi... gibi ya da kızartılan hamur işlerini halka dağıtıyor. Bu satıcılar aracın üstüne, bu hayır kimin adına yapılmışsa, o kişinin adını yazılıyor. Pilav ayran dağıtanlarda var. Gününe göre aşure dağıtanlarda oluyor.

Ölen anne ve babasının ölüm yıldönümlerinde köylerde her eve bir ekmek, kır pidesi, tulumba tatlısı ya da başka bir yiyecek dağıtında var.

Birisi ölünce, çoluğuna çocuğuna çok iş düşüyor

Mevta gömülürken defin için gelenlerin bazıları, pilav ayrana gelirler. Kimisi helva beklerler. Eğer yapılan ikramlar farklıysa övgüler, değilse yergiler anında fısıltı radyosundan her yere yayılır.

Ölenlerin, öldükten 7 gün sonra hayrı yapılır. Kimisi daha büyük görkemli bir cemiyet yapar mevlit okutur filan.

Gelenekler, çoğunlukla dini vecibelerin önüne geçer.

*

Oturduğumuz çay bahçesinin önüne her hafta bir araç gelir. Yağda pişirilmiş hamurlar durmadan dağıtılır. Bazen iki araç olur.

Arkadaş, insanları gözlerim ben. Adam “yaşlıyım yediğimde bana zarar verir” diye düşünmeden saldırır. Yanık yağda yüksek ateşte dışı kızarmış, içi hamur bu yiyecekler sıcak sıcak yenir. Sonra ikinci aracın önünde sıraya girilir.

Şimdi bu insanlar gerçekten aç mı?

Açgözlü mü?

Yoksa bedava olsunda ne olursa olsun anlayışı içindeler mi?

“Nerde beleş, oraya yerleş” gibi bir sözün albenisi nedir?

İnsanların bazıları hiç doymuyor. Yanındaki arkadaşına, “git birde sen al gel. Ben gidersem beni tanır ayıp olur” diyerek, utanır gibi davrananlarda var.

Bir arkadaş, “Galiba biz millet olarak beleş olan her şeyi çok seviyoruz” derken, kendisinin de beleşçi birisi olduğunu gizlemeye çalışıyor. Demek ki, “bedava mezar bulsa içine girecek” sözü böyle davranışların içindeki insanlar için söylenmiş olabilir.

Bizim Yenice’den bilirim. Düğünlere gidenler yedikleriyle yetinmezler. Bir poşet içine keşkek ya da pilav doldurup evlerine de götürürler. Bu şekilde hareket eden ünlenmiş, adı çıkmış insanlar bile vardır.

Gerçekten bizim doymayan bir midemiz mi var? Yoksa gözlerimizin açlığı her şeyin önüne mi geçiyor?

Yoksa bizler; bedava yiyip içmeye, bedava geçinmeye alıştırdık mı?

Galiba hem aç gözlüyüz hem de alıştırdık.

“Alışmışlık, kudurmuşluktan beterse” bizim işimiz zor.

“Askıda ekmek” olayını takdirle karşılayan bizler, bazı insanların başkalarına neden muhtaç olduğunun ya da bırakıldığıнын sebeplerini hiç sorgulamadık. En üst düzey bir siyasetçi bile yoksulluğun varlığını, bir ekmeye muhtaç kalmanın rezaletini “askıda ekmek” kampanyasıyla kutsamadı mı? “Askıda Ekmek” rezaleti çok önemli sosyal bir dayanışmaymış gibi dayatıldı bizlere. Aslında bu olay, yoksulluğun resmi bir halidir ve acı bir gerçektir.

“Yoksulluğu ortadan kaldıracak radikal önlemler almak yerine, makarna kömür dağıtıp oy devşirdi, böyyük siyaset adamları!. Sonrada “bizlere oy vermezseniz, aç kalırsınız. Kimse size yardım etmez. Yardım paralarınızı keserler” algılarını oluşturdu bu muhteremler.

Yirmi milyon yoksul ve yardıma muhtaç insanın oluşturduğu kuru kalabalıklar içinde yiyecek kuyrukları, varlık kuyrukları olarak çok popüler.

Bu beleş yemek şatafatları, her Ramazan Ayı geldiğinde de zirve yapmıyor mu? Yoksulluk bitmiyor bir öğün yemek dağıtmakla, birilerinin olmayan vicdanı ya da vicdanları azıcık serinliyor beklide!

*

Köylerinde tuvaleti olmayanların, köy hayırları ne kadar önemlidir?

Bir öğün insanları doyurmak, size ne sevap kazandıracak demiyorum. Allah bilir. Ancak, sizin hiç okulda okuyan, kirasını ödeyemeyen, köyünüzden akrabalarınızdan komşularınızdan bir öğrenciniz yok mu? Hasta olan, paraya sıkışmış bir dostunuz yok mu? Çevrenizde geliştirilecek, desteklenecek bir okul yok mu? Kitap hediye edeceğiniz

çocuklar bulunmaz mı? Kışlık giysiye ihtiyacı olanlar yok mu?

Yoksulluğu kutsayanlar, gerçek olmayan dini kurallarla bizlere yükledikleri davranışlarla topluma yön veriyorlar.

Yardım ve hayr deyince, insanlara keşkek ya da pilav yedirmek akla geliyor.

Bu toplumun bireyleri, beleş yediği hiçbir şeye laf söyletmiyor.

Bu zamlardan sonra bedava yemek işi daha da önem kazandı. Lokantalarda bir porsiyon yemeğin 100 lira olmasından sonra, yapılacak en güzel şey; bu bedava yiyecek dağıtan araçları takip etmek. Nerede küçük altın ya da hediye götürülmeyecek cemiyetleri takip etmek. En iyileri hacı hayrı ve kırk hayrıdır, benden söylemesi. Masrafı, "Allah kabul etsin" demekle ödeniyor.

Şaka bir yana, yoksul insanların arasında, bu işin istihbaratı bile var. Cuma günleri hangi camide tavuklu pilav varsa kesin olarak biliniyor. Bu bilgiler anında dört yana yayılıyor.

Bedava yemek meselesi, artık bir sektörün ve siyasetin içinde.

Yaşadığınız yerlerde, gözleyin insanları kısa zamanda her şeyi görür ve öğrenirsiniz.

Aman hipertansiyon ile şekerinize dikkat edin.

Bedava beleş yemenin bedeli ağır olmasın!

Şuayip ODABAŞI

BEDAVA YAŞAMANIN BEDELİ

BEDAVA YAŞAMANIN BEDELİ

“Bedava yaşıyoruz, bedava;
Hava bedava, bulut bedava;
Dere tepe bedava;
Yağmur çamur bedava;
Otomobillerin dışı,
Sinemaların kapısı,
Camekânlar bedava;
Peynir ekmek değil ama
Acı su bedava;
Kelle fiyatına hürriyet,
Esirlik bedava;
Bedava yaşıyoruz, bedava.”

Yukarıdaki şiiri hangi duygularla yazdığı gayet açık Orhan Veli'nin. Birçok insan, “bedava peynirin fare kapanında bulunduğunu” bilse de farelikten geçmiyor. Bu şiirdeki ironi bugün içinde geçerli bence.

Bir de bir atasözümüz var. “Bedava sirke baldan tatlıdır.”

Hiç kimse para verip kitap almaz. Bedava kitap sıraları çok fazladır. Aldıkları bedava bisküviyi yerlerde kitabı okumazlar. Günümüzde birçok insan, eşek dikenini yese de baldan tatlı olduğunu söyler.

Seçimden önce, bir yandaş gazetecide, “açın pencereleri, doğalgaz bedava bedava! Doğalgaz bulduk!” diye ne güzel bağıriyordu. Dikkat ederseniz bizim ülkemizde, seçimler olmadan önce çok şey bedava olur. Koli koli yardım paketleri dağıtılır. Üzerlerinde parti amblemleri olan, şapkalar, kahveler, çantalar, tişörtler, anahtarlıklar bedava dağıtılır. Bedava mazot bile verilir. Beleş yemekler, ziyafetlerde vardır. Seçim otobüslerinden çay oyuncak atmak. Seçim sandığı çevresinde ikiyüzlük dağıtmak. Bilinçaltında, “Siz bana muhtaçsınız” demek. Çap kapanlarında, ne büyük adam be” algıları...

Aziz Nesin bu bedavacılığı bir tık ileri taşımıştır. Mitinglerde insanlara ekmek arası verin. Bütün oyları toplayın” diyerek bedavacılığın faziletini vurgulamıştır.

Dünyada en onurlu şey nedir? “İnsanın ekmeğini alın teriyle kazanmasıdır” kesin olarak.

Kapitalist, sermayeyi destekleyen ülkelerin hükümetleri, yoksullaştırılmış insanlara inayetmiş gibi yardımlar yapar. Eğer iktidardan düşerlerse, bu yardımların kesileceği algısını da o insanların beynine yapıştırırlar. Kronikleşmiş yoksulluklarını giderenlere bir köle gibi bağlananlar, şükür ederler. “Allah sizi başımızdan eksik etmesin.”, “Allah benim canımı size versin” gibi sözlerle biad ederler. Kimileri işin çığırından çıkıp hükümetin başkanın peygamberle eş değer bir halde görürler. 2022 verilerine göre ülkemizde 12 milyondan fazla yoksul varmış. TÜİK öyle diyormuş. Bu yoksul sayısı çok iyi bir oy potansiyelidir. Bu insanlar, makarna soğanla elde edilirse, her zaman iktidar olma olasılığı var. Bu nedenle asla yoksulluk bitirilmez. İnsanların birilerine muhtaç olmadan onurlu yaşayıp ölmelerine asla izin verilmez.

*

“Eğer ki deniz yoluyla bir yolculuk yapmak isteseydin, geminin kontrolünün kimde olacağına nasıl karar verilmesini isterdin? Gemideki rastgele ve herhangi bir grup insan tarafından mı, yoksa deniz seyahatleri konusunda deneyimli, bilgili ve eğitilmiş insanlar tarafından mı?” Ademantus'un cevabı çok açıktır: “Elbette ki ikincisi!”

Sokrates'in cevabı ise manidardır: “Ülkemiz, bu gemi olsun. Peki, bu durumda nasıl olur da, bir ülkedeki rastgele insanların tamamının, ülkemizi kimin yöneteceğine karar verebilecek donanımda olduğunu söyleyebiliriz?”

Aysun Kayacı, yukarıdaki diyalogu anlayıp özümlediği için, “bir çobanla benim oyun aynı değil” demiştir belki de. Galiba kadın haklı. Yardıma muhtaç bırakılan ve oy kullananlarla benim oyumda aynı değil. Değil de çoğunluğun oyu demokrasinin galibiyeti oluyor.

Yardımla geçinenlerin donanımı nedir? Peki gemi doğru yol alabiliyor mu?

Dollares 27, Mazot 40. Sarımsak 100, fasulye 80.

...

*

Bir kıssadan hisse yazalım da yazımızı bitirelim. Adamın biri bir hayvanat bahçesi inşa etmiş. Giriş ücretini 300 lira yapmış. Bir kaç gün beklemiş kimse gelmemiş. Sonra giriş ücretini 200 lira yapmış yine kimse gelmemiş. Nihayet giriş ücretini 10 liraya kadar düşürmüş ama yine kimse gelmemiş. Bu defa girişi bedava yapmış. Bir gün içinde hayvanat bahçesi ziyaretçi akınına uğramış. Adam herkes içeride iken sessizce kapıları kilitlemiş ve aslanları serbest bırakmış. Çıkış kapısına da çıkış ücreti olarak 500 lira yazmış. Herkes mecburen parayı ödeyip çıkmak zorunda kalmış. Karşınıza çıkacak ucuz veya ücretsiz tekliflere dikkat edin; bedava olan ürün muhtemelen sizden başkası değildir. Kısacası, bedava yapılan ya da verilen her şeyin sonunda ödenemeyecek bir bedel vardır. Bu ülke yoksul bırakılan ve ele alıştırılan bedavacı insanların elinde toz duman olacak. Bedavacılarla birlikte donanımlı ve gerçeği gören birçok liyakat sahibi kişilerde yok olup gidecek. Kazananlar, kendi doğrularını yaratmış sermaye sınıfı ve işbirlikçileri saltanatlarına devam edecekler. Bedava, emeksiz geçinenler, modern köle olanlar asla unutmazın.

“Dilencinin torbası asla dolmaz.”

Şuayip ODABAŞI

KADAVRA OLMAK İSTİYORUM

KADAVRA OLMAK İSTİYORUM

“Kadavra olmak istiyorum!”

Bu söz yeni tanıştığım 69 yaşında, Orta Anadolu'nun dindar olduğunu bildiğim bir ilinden Kepez'e gelmiş birisine ait. “Bıktım artık. Din adına sömürülmekten bıktım. Ağzına Allah adını alıp beni kandıranlardan bıktım. Öldüğümde, minarelerden öldüğüm için sala okumasınlar. Musallada yıkayıp kefenlemesinler. Hiçbir dini vecibe, cenaze namazı, dua istemiyorum. Vasiyet edeceğim. Beni bir üniversitede kadavra yapsınlar. Cesedimi incelesinler. Bilime katkısı olursa amenna. İşe yaramayan kısımlarımı, isterlerse gömsünler isterlerse çöpe atsinlar!”

Vallahi adama, “olmaz” diyemedim. Zira adam dinden imandan çıkmış. Ya da çıkmamış, bilemem... Birileri çıkarmış. Adam tek başına yaşıyor. Hiçbir dine, tarikata inancı kalmamış.

Bu adamı bu hale kimler hangi olaylar getirmiş böyle!

Cennet cehennem vız geliyor adama. İnsanlara, bir köpeğe güvendiği kadar güvenmiyor. “Sakallı cüppeli ve de sarıklı insanların arasında bir odada yatacağıma, kobra yılanlarıyla dolu bir odada yatar rahat rahat uyurum” diyebiliyor. “Ölünce beni yaksınlar. Küllerimi Nemrut Dağı'nın üstüne serpsinler” diyen Amerikalı arkeologun sevdasını anlayabiliyorum.

“Küllerimi Alanya'nın üstüne serpin” diyen Alman kadını ve Alanya sevgisini anlayabiliyorum.

“Beni kadavra yapın!” diyen adamın sevdasını anlamıyorum. Ancak, cesareti inançların önüne geçmiş kesin olarak. Kısacası; adamı dinden imandan çıkarmışlar.

*

Yine Çanakkale'nin bir köyünde yaşayan, yaşı 80 olmuş birisi bana bir olay anlattı. Adamı dinleyince, Muğla Bodrum'da Alman asıllı Kanadalı emekli diplomat Hans Himmelbach defnedilmesinde meydana gelen sorunlar aklıma geldi.

Müslüman mezarlığına, başka dinlere ait insanların gömülmesine karşı gelip mezarları parçalayan insanlarda var ülkemizde.

Datça'da, “Hoşgörü Mezarlığında” farklı dinlere mensup insanlar yan yana olsa da, Can Yücel'in mezar taşlarını parçalayanları da unutmuş değilim. Gelelim yaşanmış gerçek olayımıza.

“Köyde yalnız yaşayan bir vatandaş, çekiyor şarabı. İyice sarhoş oluyor. Tek başına arkası olmayan zavallı, sarhoş görülünce hakarete uğruyor. Kendisine söylenen sözler, şaraptan daha beter sarhoş ediyor onu. Gece yarısı el ayak çekilince, evinin bahçesindeki ağacın dalına asıyor kendisini. Sabah olunca ağaçta sallanan birisini görenler, akşam adamcağıza ettikleri küfürlerden utanmışlar mıdır bilemem. Adam sarhoş ölmüş. Komşuları adamı ağaçtan indiriyorlar yere. Muhtara imama haber veriyorlar. İmam;

“Ben sarhoş bir adamın salasını vermem. Yıkamam, kefenlemem. Götürüp gömmem. Duasını yapmam...” diye kestirip atıyor. Ölüyü ortada bırakmak istemeyenler, az buçuk bu işlerden anlayan birilerini bulup salasını okutuyorlar. Adamcağızı yıkayıp kefenliyorlar ve defnediyorlar.

Ancak imamın yaptığı bu hareketler bazılarını rahatsız ediyor. Kendi düşüncelerine göre, bir insanın günahkâr olup olmadığına imam karar veremez. Her şeyi Allah bilir, diyorlar. Yatsı ezanını okumaya giden imamı karanlık bir yerde, kim vurdu yapıyorlar. İmanın surat Çarşamba çanağı olurken, bir kolu da birkaç yerinden kırılıyor. İmam karanlıkta kimseyi göremediğinden kimseyi suçlayamıyor.

İmam tedavi için İstanbul'a giderken, muhtara “bi zahmet camiye temizlettiriver, ben gelene kadar” deyince. Muhtarında kafası atıyor.

“Mevtayı kaldırmamak için sarhoşluğu bahane ediyorsun. Görevini yapmıyorsun. Bir öğretmenden fazla maaş alıyorsun. Bir temizlikçi tut, camiye kendin temizlet. Cami avlusundaki dikenleri de yoluver!” deyip, resti çekiyor. İmam köye geri döner mi dönmez mi? bilinmiyor. Ancak, böyle imamlar oldukça, “kadavra olmak isteyenlerin sayısı kesinlikle artacaktır.”

Daha önce Ateizm ve Deizm ile ilgili yazmıştım. Şimdide sizlerle İmam Hatip Lisesi öğrencileriyle ilgili bir araştırmanın sorularını paylaşayım. İmam hatiplileri deist yapan 100 soru beynimizin devrelerini yakacak kadar etkili. Şüpheler asla bitmiyor.

“Ya Hıristiyan veya ateistler haklıysa?”

Düzce Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden Yrd. Doç. Dr. Fatma Günaydın, imam hatip öğrencileriyle yaptığı çalışmada, gençleri deizme yönelten 100'den fazla soruyu derlemiştir. Sorular şöyle: “Sonra dirileceksek neden ölüyoruz?”, “Ya Hıristiyan veya ateistler haklıysa?”, “Allah kötülöklere neden engel olmaz?”, “Kadın ve erkek niçin eşit değil?”

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın “olmaz böyle şey”, Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz'ın “bilimsel değil”, Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'ın “sapıklık” değerlendirmesine karşın yoğun bir dini eğitim alan imam hatip liselerinin çelişkileri, devam ediyormuş.

Yrd. Doç. Dr. Fatma Günaydın, “Din Karşıtı Çağdaş Akımlar ve Deizm” sempozyumunda, gençler arasındaki dini şüphenin nedenlerini ise “dindarların yaşamlarının meydana getirdiği hayal kırıklığı, ebeveyn ile olan çatışmalı ilişkiler, sebep ve hikmeti anlatılmadan dini emirlerin dikte edilmesine karşı oluşan tepki ve din başlığı altında

eleştiriyeye uğramak" şeklinde sıralamış.

Günaydın, "Yaşadığı dünyadaki kötülük ve adaletsizlikleri gören genç, Tanrı'nın merhameti ve adaleti konusunda sarsılır. Din bilim çatışması aynı şekilde genç bireyi ciddi bir ikilemin ve açmazın eşiğine taşır. Kültür dersleri ile inanç konuları arasında bağlantı kurma zorluğu yine dini şüpheyeye sevk eden amillerdendir" sözleriyle özetlemiş her şeyi. 10 yıllık çalışmasının ardından Günaydın'ın ve Ensar Vakfı'nın kitaplaştırdığı sunumda yer alan "temel inanç sorularından" bazıları şöyle:

- Allah bizim cennete ve cehenneme gireceğimizi biliyor neden bizi imtihan ediyor?
 - Öldükten sonra dirileceksek neden ölüyoruz?
 - Allah her şeyi bildiği halde neden bizi yarattı?
 - Bizler Müslüman ailede doğduğumuz için mi Allah'a inanıyoruz. İnanmayan aileden doğanların suçu ne? Allah akıl vermiş ama bizlere de vermiş ama biz de tam kullanamıyoruz?
 - Allah'ın varlığını bir ateiste nasıl ispatlayabiliriz? Onlar big bang deyip geçiyorlar?
 - Allah bizi seviyor da neden günah işlememize izin verip sonra bizi yakıyor?
 - Sonsuzluk kavramı akıl almaz bir şey Allah'ın sonsuz olmasını algılayamıyorum.
 - Kuran'da kadın ve erkek niçin eşit değil?
 - Allah neden bir kuluna eziyet verirken diğerine rahatlık veriyor. Rabbimiz neden bu konuda eşit davranmıyor?
 - Kaderde ne zaman öleceğimiz belli ise neden sadaka ömrü uzatıyor? Kaderde cennete ve cehenneme gideceğimiz belliyse neden ibadet ediyoruz?
 - Allah'ın ihtiyacı yokken bizi niçin test etmekte?
 - Cennette birini istiyorum o da başka birini ne olacak?
 - Allah kötülöklere neden engel olmaz?
 - Tarikatlar gerekli midir, neden?
 - Biz putperestleri eleştiriyoruz ama biz de Kâbe'nin etrafında dönüyoruz.
 - Ya Hıristiyan veya ateistler haklıysa?
 - Allah ile iletişimde neden Kur'an okumak, dua etmek değil de namaz ön plandadır?
 - Âdem'le Havva dünyaya nasıl geldiler? (Uzay gemisi ile olabilir mi?)
 - Bu dünyaya gelmek benim tercihim değil. Allah bunun benim seçimim olduğunu ve hatırlamadığımı söylüyor.
 - Allah kalplerini mühürlediği insanları niçin cehennemle cezalandırıyor?
 - Kalam dersinde mucize, olay görüyoruz ama hiçbirinin delili yok. Sadece anlatılıyor bana göre delil yok.
 - Allah niçin önceki kitapların bozulmasına izin vermiştir?
 - İçki öncekilere yavaş yavaş yasaklanırken bizlere neden direk haram kılındı?
 - Ahirette hesap verirken insanların yetiştirildiği çevre göz önünde bulundurulacak mı?
 - Allah'ın hep 'ben yaptım, ben yarattım demesi' tuhafıma gidiyor.
 - Allah bizi yaratmasaydı ne ile uğraşırdı?
 - Dünyanın her yerinde ezan farklı saatlerde okunuyorsa kıyamet nasıl kopacak?
- dedi. (Cumhuriyet Gazetesinden Alıntıdır)
Sezen Aksu'nun şarkısına kafa takanlar! Seccade ile uğraşanlar! Yukarıdaki soruları cevaplayıp, sorunları halledin de görelim!
Yoksa bu gidişle camilerde Müslüman değil, sokakta kavrada kalmayacak!

Şuayip ODABAŞI

“KUVVACI” ADINDA BİR ROMAN

“KUVVACI” ADINDA BİR ROMAN

Çanakkale sınırları içinde doğmak, büyümek farklı bir durumdur. Çanakkale'nin en merkezi yerleşim yerinden en ücra bölgesine kadar, bu coğrafyada yaşayan insanların belleğinde, mutlaka bir kahramanlık öyküsü vardır. Dedesinin, ninesinin kucağında, yanı başında oturan her çocuk, mutlaka tarihi bir olayın oluşunu yaşamış, canlı şahitlerinden dinlemiştir. Bu çocuklar şimdilerde altmış yaşını geçmiş birer birey olarak, Cumhuriyetin 100 yılını yaşama sevinci içindedirler.

Durum böyle olunca çocukluklarında dinledikleri tarihi olaylar daha da kıymetli olmaktadır.

Yeniceli birisi olarak, tarihi olayların merkezi olan bir köyde doğmuş olmak, “Kurtuluş Savaşı’na ruh kazandırmış” bir kahramanın nasıl şehit edildiği dinlemiş olmak ve de olayın geçtiği yerleri gezip incelemek heyecan ve hüzün veriyor insana.

Kurtuluş Savaşı başlamadan önce Osmanlı Devleti’nin üzerinde dönen oyunları hisseden, dış ve iç düşmanların entrikalarıyla çaresiz bırakılan bir milletin önünde, lider olabilme cesaretini yüreğinde hisseden bir kahraman var. Bu kahraman bu güne kadar çok basit araştırmaların ve belgelerin ışığı altında anlatılmaya çalışılsa da yeteri kadar tanıtılmadı. Bu kahramanın adı sanı ve yaptığı kahramanlıklar hep eksik kaldı.

Geçmişle gelecek arasındaki bağlar kurulurken, zemin sağlam olmalı. Tarihi gerçekler, kahramanlarıyla birlikte yeni kuşaklara anlatılmalı. “Milli Şuur” ya da “Ulusal Bilinç” dediğimiz olgu genç beyinlerde şimşekler çakmasına neden olmalı.

Çanakkale’de, Çan’da, Biga’da ve Yenice’de bu tarih bilincine sahip değerli insanlarımız var.

Benim yolum 2013 yılında, Çanlı Çan’da görev yapan bir öğretmenle keşişti. Ben yerelde Yenice’yi yazıyorum. O’da Çan’ı yazıyor. “Çan’a Bahar Geldi Minim” şiiiriyle, doğduğu toprakların insanlarını anlatıyor. Bende, “Evlenerem Gali Aratlık” derken, farklı bir duygum yok.

Çocukluğumuzda dinlediğimiz ortak bir olayın çeşitli yerlerde ortaya çıkması, bizleri bir kahramanın üzerinde düşünmeye sevk ediyor.

Gelibolu’da Akbaş Cephaneliğinde düşman silah ve cephanelerinin ele geçirilmesi. Silahların yarısının Çan’a getirilmesi. Yarısının Yenice’de bir camide saklanması. Gelişen olaylar. Anadolu’nun tamamen işgal edilmesi. Düzensizlik ve kaos!

Rumeli’den Edremit’e gelen bir kaymakam. Burhaniye, Havran bölgelerini de içine alan milli bir hareketin önderliğini yapıyor. Yenice’de birçok köyün bu harekete güç sağlaması... Bu hareketin milli bir yapıya bürünmesi olayları... Milli bir hareketin bu ülkenin kurtuluşu için bir meşale yakması... Çanakkale ve Balıkesir yöresinde, bu harekete Kuvâ-yi Milliye denilerek isimlendirilmesi... Bu kurtuluş kuvvetleri içinde yer alanların “Kuvvacı” olmaları... Daha ne ibretlik olaylar...

Birçok dersin alınması gereken, bu milli hareketin lideri Osmanlı içindeki görevinden ayrılırken “Rütbe devletinse, ceket milletindir” diyen, “Köprülü Hamdi Bey’den” başkası değil. Yani “Kuvvacı”

O kahraman ki Cumhuriyetin ilan edildiğini görmedi. Ancak yaktığı meşalenin ışığı hala önümüzü aydınlatıyor.

Bugün Kuvâ-yi Milliye hareketinin başladığı Edremit yöresinden, Anzavur hareketleriyle toz duman olan Biga, Gönen ve Bandırma yöresine kadar olan her bölgede, gelişen olayları soluksuz okumak, yüreğinizde hissetmek istiyorsanız, okumanız gereken bir kitap var.

Fazıl Sayın’ın yazdığı, “Kuvvacı” tarihi ibretlik bir roman.

Bu kitabı nasıl yazdığını çektiği meşakkati bir kendisi, birazda ben bilirim. Dönem romanı olarak, Cumhuriyetin 100.yılında yol gösterici bir kitap olarak, değeri okuyucuya kalmış.

Fazıl Sayın’ın 3. Dönem romanıdır bu.

İlki “Maydos’t İskelesi,” (Çanakkale Savaşları Dönemi Mübadele ve Göçler)

2. Kitap, “Kuşlar Köstebekler ve Tanrılar” (Balya’da Yabancı Sermayenin Maden İşletmesi)

3. kitap “Kuvvacı” “Köprülü Hamdi Beyin hizmetleri ve hüzünlü hayatı)

“Kuvvacı” geç kalınmış bir tespitin, yüz yıl sonra ortaya çıkarılmasının bir romanıdır.

Fazıl Sayın ile bu üç romanın ortaya çıkmasında emek harcarken, toz zerresi kadar katkımda olduğum inancındayım.

“Kuvvacı” onlarca kitabın araştırılıp okunması ve doğru bilgilere ulaşılarak bir süzgeçten geçirilmesiyle, yerinde yapılan alan taramalarıyla oluşmuş bir kitaptır.

Yazar bu kitabı tam beş yıl emek vermiştir. Emeğinin karşılığı bir lambanın içinde azıcık yağla çok ışık verecek kadar mıdır? Yoksa yağ bittiğinde sönmüş olacak kadar mıdır?

Bu kitabı alıp okumak lazım. Okuyun desem, bana kim inanır? Kimselerin inanması gerekmiyor. Susayan suyu bulur. Okumak isteyende “Kuvvacı” adındaki bu kitabı bulur okur. Okuyunca kafasının içinde, gazı bitmeyen bir lambanın ışığında, geçmişten geleceğe uzanan o kutlu yolu görür. Bu yolda, bugün ve yarın nasıl yürümesi gerektiğine karar verir.

Fazıl Sayın, bugün ya da yarın kimlerin dikkatini çekecektir? Yaptığı bu tarihi görev takdir edilecek midir? Bir öğretmene bu hizmeti karşılığı vefa gösterilecek midir?

Biliyorum! Fazıl SAYIN’ın böyle bir beklentisi yok. Yine de “marifet iltifata tabidir” sözünü boşuna söylememişler.

Kazdağları’nın “Homeros’u” olmak nasıl bir duygudur? Size bu duyguyu hissettirecekler mi?

Yoksa her şey, bir Halik/Malik öyküsü gibi mi kalacak?

Ben inanıyorum ki; tarihle yargılanıyorsa her insan, Çanakkale coğrafyasında bir "Fazıl SAYIN" ve yazdığı kitapları kalacak.

"Kuvvacı" yüzyıllık bir geçmişin, bir vatan ve milletin kurtuluş hareketinin başladığı bir noktada yakılmış ateşinin içinde çekip çıkarılan kahramanlarının hikâyesidir. Köprülü Hamdi Bey, bu ateşin içinde gizlenmiş, yeni ocaklara ateş dağıtan bir kor parçasıdır.

Kuvvacı'dan birkaç söz paylaşalım.

"İleri atılanlar, gözlerini daldan budaktan sakınmazlar. İleri gelenler ise ölçer biçer işlerine gelirse harekete geçerler. İleri atılanlar, cesurdur. İleri gelenler ise ürkek..."

"Ne kadar düşünürseniz düşünün, yastıkta sadece başınızın izi kalır. Lakin yazarsanız düşündüklerinizin izi olur kâğıtta."

"Efelik terfidir işte. Kendinden vazgeçştir. Varlığını borçlu olduklarına kendini feda etme işidir. İsyanı devlete değil, liyakat yoksunu idarecilerden kaynaklı adaletsizlik ve hakkaniyetsizliğedir. Efeye eşkıya dedi mi, bu dağlar gücenir, yer titrer, gök ağlar. Eşkıya dağlara çıkar; efeler dağlara çekilir. İkisi de, sırtını dağa yaslar ama biri yiğitlik biri itlik derdindedir."

Kazdağları'nda yılık atları hep vardır, var olacak.

"Memleket işgal altındayken göz kırpmak yok bize." Diyenleri tanımak lazım.

"Çeşmeyi yıktınız bi tamam, ya kaynağı..."

Kuvvacı'nın ruhunu okumakla anlayabiliriz/anlayabilirsiniz. Çeşmeler yıkılabilir. Ya suyun kaynağı ne olacak? Diye soranların yeni çeşmeleri hep akacaktır.

Bu böyle biline!

Benim sözüm bu kadar bi tamam!

Şuayip ODABAŞI

13.10.2023

ATEİSTLİK DEİSTLİK ÜSTÜNE

ATEİSTLİK DEİSTLİK ÜSTÜNE

Dinlere inancı olmayanlara, kısacası inanmayanlara “ateist” deniliyor.

Gogol Amca şöyle açıklar bu kavramı.

“Ateizm ya da tanrıtanımazlık, tanrının ya da tanrıların varlığına olan inancın yokluğudur. Bu fikirde olanlara ateist ya da tanrıtanımaz denir. Ateizm inanç koşullanmalarını, hayalî yaratıkları ve olayları reddeder. Ateist bakış açısıyla tanrının yanı sıra tüm metafizik inançlar ve tüm ruhanî varlıklar da reddedilir.”

Dinlere inanmayıp sadece bir yaratıcının olduğuna inananlara da “Deist” deniliyor.

Yine çok bilen Gogol Amca’nın açıklaması şöyle;

“Deizm veya yaradancılık, din, peygamber veya vahiy aracı olmaksızın bireyin akıl, gözlem, sezgi gibi yollarla Tanrı’nın varlığına inanmasına dayalı bir felsefi görüştür.”

Herkesin inancı, kendine de! Dünyada en çok insan ölümüne neden olan iki kavram var.

“Din ve Milliyetçilik”

Dünyada ekmek ve katık için savaş çıkmamış çıkarılmamış.

Ancak, dünyada birçok insan kendi inancı dışındaki bir inanca hoşgörülle asla yaklaşmıyor. Amerika bile “Dinler arası diyalog” derken yine çıkarlarını düşünüyor.

Din ve milliyetçilik üzerinden çıkarılan savaşlar, birçok fabrikadan daha çok kar getirici olabiliyor, bazı ülkeler için.

Haçlı seferleri kimleri zengin etmiştir?

*

Ben “Ateizm ve Deizm” kavramlarını 30 yaşına kadar kimseden duymadım. Günümüzde alabildiğince artmış bu kavramları, dillendirenler az değil. Ateist ya da deist olduğunu hiç kimse gizlemiyor. Radikal bir Müslüman ya da dincinin en iyi bildiği, Ateistlere küfür etmek. Nedenini sorgulamak asla yok.

Günümüzde insanları dinsizliğe yönelten, dinleri red edecek duruma getiren nedir?

Bence, din gibi kutsal bir değerın siyaset içinde değersiz hale getirilmesidir. İnançların politikacılar tarafından siyasi malzeme olarak kullanılmasıdır. Toplumun en zayıf noktası dindir.

Bu kullanım iş alanlarında da var. Ticarete de var. Okullarda da var. Üst yöneticilerde de var. Okulu temizlememek için bahane uyduran hizmetlide de var. Allah için namaz kıldırırken maaş alan hoca efendide de var.

Bir insan işiyle inancını karıştırmasa olmaz mı? İnancıyla ahlakının birleştirip dürüstlük abidesi olsa olmaz mı?

Yıllar önce, bir kaymakam tanıdım. Çalıştığım köye denetlemeye gelmişti.

Demişti ki;

“İmam efendi asla tuvalet temizlemez. Camiyi süpürmez. Boya badana yapmaz. Üzerine necaset bulaşan birisi, namaz kıldırılmaz. Bu nedenle imam efendiler bu işleri yapmaz.”

Yapmasınlar efendim.

Aynı kaymakam okulda şöyle konuşabiliyor.

“Öğretmen Bey! Bu tuvaletlerin hali ne böyle? Dikkat edin. Temizletin. “

Öğretmen;

“Kaymakam Bey, hizmetlimiz yok. Temizlik malzemesi verilmiyor. Sobada yaktığımız odunları her sabah çocuklar evden getiriyo...”

Kaymakam,

“Kendiniz alın. Devlet size maaş veriyor. Gerekirse tuvaletleri kendiniz temizleyin! Eliniz mi aşınacak!”

Eeee öğretmen dediğin, boya badana yapar. Pencere siler. Sınıf süpürür. Odun keser. Soba yakar. Boru temizler...

Necaset mi? O neymiş canım!

*

Gerçekten kaymakamın sözünü tutup, üstüne necaset değdirmeyen imamlar, artık camilerde on kişiyle namaz kılıyorlar. Birçok köyde, yüzyıllık tarihi camiler yıkılmış. 300 kişinin bile olmadığı köylere 3500 kişilik camiler yapılmış. Cami bahçeleri bakımsızlıktan çakırdikenleriyle kaplanmış. Tuvaletlerin durumu, İslamiyet’in temizlik anlayışıyla tezat oluşturmak için çok kötü kullanılıyor. Her Cuma gününde “Allah rızası için” para toplanıyor. Tuvaletlerde sıvı sabun yok!

Mesela, Çan ilçemizin Kumarlar köyünde bir yolun alt yanına yeni bir cami yapmışlar. Yolun üst tarafındaki tarihi camiyi de kaderine terk etmişler. Köyün gösterişli şatafatlı bir camisi olmuş. Cami yenilenmiş ama cemaat artmamış. Yazık!

Köylerde birer imam var. Varda hiçbirisi köylülerle barışık değil.

Camilerdeki imam hatiplerde, “Ateist ve Deistlerin” çoğalmasında katkısı olanların başında yer alıyorlar. Birçok imam Efendinin yaşantısı ve davranışları, icra ettiği görevle bağdaşmıyor.

Birçok imamın temel bilgileri yukarıdan dayatılan bir şablonun dışında değil. Birçok imam namaz kıldırmanın dışında bir önderlik vasfına sahip değil. Birçok imamın arkasında birçok kitap olsa da o birçok kitaplardan okuyan birçok imam yok. Memleketteki birkaç imamın değeri de birçok imamın arasında yok.

Ben şahsen iyi bir din âlimi bulursam peşinden asla ayrılmam. Ancak, sarığı dışında kafası boş imamlarla bir masada oturup içi boş kurabiye yiyip üç şekerli çay bile içmem.

Ben bu imamlık müessesinin insanları dinden uzaklaştırdığına inanan birisiyim. Zira yapılan istatistikler bile imamları, güvenilir meslekler listesi içinde göstermiyor.

Hele günümüzde balığın baştan koktuğunu düşünürsek, kuyruk hiç işe yaramıyor.

Tolum içinde insanlar arasında o kadar çok kıssadan hisseler var ki, imamları yerden yere vuruyor. Bazılarını yazacak olsam, beni taşta tutarlar. Oflu İmam'ın yaptıkları hiç kalır bu hikâyelerin yanında.

Bu toplum durup dururken "Abdestli kapitalistler" lafını ortaya çıkarmadı.

Abdestli kapitalistlerin, din anlayışı bu toplumun ahlakının yerle bir etmiştir. Elde din kalmış, ahlak tükenmiştir.

Son yaşadığım bir olayda, bir imam elime bir zarf tutuşturdu. Akrobamın ölümünde mevlit okuyan ve cenazeyi kaldıran imam, verilen parayı iade etmişti. "Ben bu işler için para almam. Mevtanın çocuklarına selam söyle bu zarfı veriver" demişti.

Şaşırdım. Zarfı açtım. 200 lira vardı. Ölenin oğluna verdim. Durumu izah ettim. Diğer imamlar zarfları almıştı.

Cenazelerde en çok parayı da yıkayanlar, okuyanlar bir de mezar kazıcıları alıyordu. İlk defa bir imam para almıyordu. Bu benim için çok manidardı.

"Ben bu işler için zaten maaşımı alıyorum" demişti bana.

Ben bu imamı herkese anlatırım. Kimse engel olamaz. Adını içimde saklı tutarımda...

"Karpuz tarlasına giren imamla manda" hikâyesini kim uydurdu? Kim bu manda seven, iman sevmeyen zatı muhterem?

Şu "Ateistlik ve Deistlik" meselesini birde siz gözden geçirin hele.

Kimlerdir bu insanları dinden imandan çıkaranlar!

"Ateistler ve Deistler" niye gün geçtikçe artıyor?

Şuayip ODABAŞI

SODA ŞİŞESİ YAĞMURU

SODA ŞİŞESİ YAĞMURU

Kepez Meydanında, belediyenin önünde eski ilkokuldan kalan bahçe şu anda çay bahçesi olarak kullanılıyor. Belediye işletiyor. Belediyenin çay ocağı, anfi tiyatronun altındaki bir oda. Bütün emekliler yaz boyu bu çamların altında otururlar.

Okullar açılınca öğle vakitlerinde ilköğretim öğrencileri de gelip yemek yerler. Asitli içeceklerle bol karbonhidratlı bir beslenmeyle öğünlerini geçirirler.

Birkaç gün önce, şiddetli rüzgârın olduğu öğle vaktinde kimseler yoktu. Rüzgârdan korunmak için anfi tiyatronun içinde basamaklara oturdum. Niyeti m bir elma yemek. Tiyatronun seyirci bölümünün en üst basamaklarına üç öğrenci bir şeyler yemekte. Yemekleri bitince, çocuklardan birisi elindeki gazoz şişesini havadan yere bırakıyor. Şişe kırılmayınca tekrar bırakıyor. Bu olay birkaç kez devam etti. Döndüm çocuğa; “Şişe kırılırsa, toplamak zor olur. Sonra gelip cam kırıklarının üstüne sen oturursun. Ya da başka bir çocuk oturur elini kesebilir” gibi laflar ettim. Daha sonrada beni dinlemediğini anlayınca sert bir ifadeyle, “şişe kırılırsa seni üstüne oturturum” diye çıkıştım. Çocuk vazgeçti.

Üç çocuk kalkıp gittiler. Giderken de yerde buldukları diğer şişeleri de aldılar. Kendi kendime, “helal olsun çevreci çocuklar diye sevindim. Çocuklar anfinin arkasına dolandılar. Birdenbire üstüme şişeler yağmaya başladı. Düşen şişeler kırılıp saçılmaya başladı. Hemen kalktım şişelerin atıldığı yöne baktım. Tiyatronun en üst basamağından atanlar görülüyordu. Çocukları gözledim. Gidip okulun bahçesine girdiler.

Okula gittim. Çocuk seslerinin olduğu kata çıktım. İngilizce kursları varmış. Sınıf kapısından baktım. Öğretmene, “iyi dersler” dedim. Öğretmen bana, “size nasıl yardımcı olabilirim” bile demedi. Demek ki, acemi bir öğretmen! Sonra müdür yardımcısı geldi. Durumu anlatıp çocukları gösterdim.

Ne yapacaklarını bilmiyorum.

Ancak;

Doğru anlattığımızda anlamak istemeyen çocuklar...

Yüksek sesle anlattığımızda, intikam peşine düşen çocuklar...

Hiç tanımadığı birisine, şişeyi kırma dediği için, şişe atıp yaralamak isteyen çocuklar...

Büyük küçük ilişkilerini kavrayamamış küfürbaz çocuklar...

Kısacası; bir insan toplumsal bir sorumluluk hissedip bir şeyler söylerse, başına çeşitli olaylar gelebilir. “Boş ver kim ne yaparsa yapsın!” demek sorumluluktan kaçmak, bizleri hangi toplumun içinde barındırır.

Toplum huzurlu bir ortamda nasıl yaşayabilir?

Kaldırılan andımızda yerini bulan;

“Küçükleri sevmek, büyükleri saymak” davranışı, kafamıza atılacak bir şişe kadarmış.

Şuayip ODABAŞI

Şoklama/Kasım 2023

DOĞA BENCİL DEĞİLDİR

DOĞA BENCİL DEĞİLDİR

Bir Şaman öğretisi şöyle der:

Doğada hiçbir şey kendisi için yaşamaz.
Nehirler kendi suyunu içemez.
Ağaçlar kendi meyvelerini yiyemez.
Güneş kendisi için ısıtmaz.
Ay kendisi için parlamaz.
Çiçekler kendileri için açmaz.
Toprak kendisi için doğuramaz.
Rüzgar kendisi için esmez.
Bulutlar kendi yağmurlarından ıslanmaz.

...

Doğanın anayasasında ilk madde şudur:

“Her şey birbiri için yaşar. Bu doğanın kanunudur.”

Ne yazık ki insanoğlu kendisi dışında her şeye bencildir. Kendi çıkarları için, her şeyi talan etme yetkisini kendisinde görür.

Kazdağlarını ve Akbelen’i talan eden şirketler gibidir insanın her bir ferdi. Dünyanın bir çok yerinde, kendi suyunu içmeyen nehirleri kurutan, kendi meyvesini yemeyen ağaçları kesen insanın ta kendisidir.

İnsanoğlu, bin yıl bal yiyen yinede zehir kusan yılan gibidir. Gittiği yere zehrini akıtır ve talan eder. Neslini yok eder çok canlının, çok canlıyı yalan eder.

*

Bir Kızılderili Öğretisi Diyor Ki

Bir atın susuzluğunu giderdiği yerden su iç;

At hiçbir zaman kötü su içmez.

Kedinin yattığı yerde uyu, kurdun değdiği elmayı ye.

Sivrisineklerin yerleştiği mantarları korkusuzca topla.

Köstebeklerin kazdığı yere ağaç dik.

Yılanın ısınmaya durduğu yere ev yap.

Sıcak günlerde kuşların yuva yaptığı yere kuyu kaz.

Horozlarla beraber uyu ve uyan ki tüm gün için en sarı mısırlara ulaşabilesin.

Daha çok yeşillik ye kibir hayvandaki gibi güçlü bacaklara ve dayanıklı bir kalbe sahip olabilesin.

Daha çok yüzmeye git ki dünyada kendini bir balığın kendini denizde hissettiği gibi hissedebilesin.

Daha sık gökyüzüne bak, daha az ayaklara, böylece düşüncelerin daha net ve hafif olacaktır.

Konuşmak yerine, daha çok sessiz kal; böylelikle ruhun sakinliğe ve huzura erebilecek.

Yukarıda sayılan güzellikleri yerine getirebilmek için, gerekli olan doğadaki bütün canlı ve cansız varlıkların dengeli bir şekilde var olması gerekli değil mi?

“İrmağının akışına ölürüm” diyenlerin, doğayı savunan çevrecilere, ırmak bırakmadığı bir yeryüzünde, atların susuzluğunu giderdiği bir pınarı nerede bulacağız?

Masum köstebekler kazmıyorlar artık toprağı. Paragöz ve bencil insanların altın arayan dev köstebekleri (iş makineleri) var şimdi.

Doğanın kendi oluşturduğu besin zinciri içinde, hayvanlar bitkileri ya da bazı et yiyen hayvanlar ot yiyen hayvanları yeseler de doğada bir dengesizlik yaşanmıyor.

Ancak, insanoğlunun zekâsı ve buna bağlı kazanma hırsları hayvanları ve bitkileri talan ediyor.

Dişleri için filler, kürkleri için tilkiler kunduzlar, balinalar, balıklar, kuşlar, yılanlar... Son türü kalmadan yok ediliyor.

Anadolu topraklarında, nesli tükendi sanılan, son dönemde görülen birçok hayvan yok edildi. Urfa’da yuva yapan, “Kelaynak Kuşları” neredeyse, yok oluyorlardı.

Ülkemizde, eşek sayısı bile dibe vurmuş.1991 yılında, 943 bin 751 eşek varken, 2022 yılında 86bin 455 eşek kalmış. Gazetelerde eşeklerin sucuk yapıldığını okumuşsunuzdur. Eşek sütü son dönemde moda olmasaydı, eşek cennetinde yer kalmayabilirdi.

Ağaçlar kesilmesin. Doğa bozulmasın” diye direnen çevreci insanlara terörist gözüyle bakılıyor, bu gün. Asker olan köylü çocukları, büyük şirketlerin çıkarlarını çevrecilerden korumak için nöbet tutuyorlar. Amaç sadece ağaçlar kesilmesin. Çevre ve Dünya talan olasin. Bütün yaşananlar ne büyük çelişki!

Yeryüzünde beklide doğaya en saygılı olanlar Kızılderililerdir. Amerika’nın keşfedilmesinden sonra, Avrupa’dan gelen beyaz adamların mikroplu battaniyelerle öldürdüğü bu insanlar, o zamanın ABD başkanına mektup yazarak sorunlarını ve endişelerini anlatmışlardır. Bu mektup, doğanın korunması için bir “doğa amentüsü” gibidir.

Mektubun sonunda;

“Canlıların yok edildiği bir dünyada insan ruhu yalnızlık duygusundan ölmez mi?

Unutmayın bu gün diğer canlıların başına gelen yarın insanın başına gelir. Çünkü bütün hepsinin arasında bir bağ var.”

1854 yılında, İnsan ve doğa diyalektiği açısından, en mükemmel bir halde yazılmış metinlerden birisidir bu.

Günümüzde değerini daha çok anlamaya ihtiyacımız var.

Mektuptan can alıcı bir bölüm;

“Bu toprakların her parçası halkım için kutsaldır. Çam ağaçlarının parıldayan iğneleri, vızıldayan böcekler, beyaz kumsallı sahiller, karanlık ormanlar ve sabahları çayırları örten buğu; halkımın anılarının ve geçirdiği yüzlerce yıllık deneylerin bir parçasıdır. Ormandaki ağaçların damarlarında dolaşan su atalarımızın anılarını taşır; biz buna inanırız.” Sanki Anadolu’yu anlatmış. Suyun parayla satıldığı, su içmenin bir yaşam hakkı olmaktan çıkarıldığı günümüzde ne diyelim, ülkemizde olanlara?

Çevre talanları alabildiğince şahlanmış.

En iyisi Tunceli’ye gidelim de yaşam hakkımız olan suyu bari Munzur Çayı’ndan içelim.

Doğa kesinlikle bencil değildir. Bu ülkenin, dağları, ırmakları, vadileri ve ovaları... Asla bencil değildir.

Bazı insanlar dışında, hiçbir şey bencil değildir.

Son bir söz;

“Dereleri temiz tutalım ki, torunlarımız balık yesin!”

Şuayip ODABAŞI

SEVMEK MESELESİ

SEVMEK MESELESİ

'Yaratılanı severim, yaradandan ötürü' lafını Yunus Emre söylemiş.

Eyvallah!

Eğer ki yaradani sevmeyen birisi çıkarsa, yaradani sevmediğinden dolayı yaratılan insana olan sevgisi ne olacak? O zaman yaratılan insan sevilmeyecek mi? Yargı bu.

Ben geri dönüp Dünya'nın kan gölüne dönmüş haline bakınca meselenin yaradan/yaratılan boyutunda bir sevgi olduğuna inanmıyorum.

Allah inancını zirve de yaşayan insanların ellerinde palalarla insan kellesi düşürmeleri hangi sevginin bir belirtisidir. Adam fanatik bir halde yaradani sevince yaratılan insanları kedinin yavrusunu sever gibi seviyor ve öldürüyor. Dogmatik güzel sözlerin, boş olduğu saha Müslümanların sorgusuz sualsiz teslim oldukları bir inancın hüküm sürdüğü Ortadoğu'dur.

Bu bölgede hiç insan öldürülmemeli aslında.

Müslüman olmayan bir diktatörün insan öldürmesi, yaradan/yaratılan ilişkisiyle değil, çıkar ilişkisiyle alakalı olmalıdır. Bu doğrudur.

Amerika'da Kızılderilileri yaradandan dolayı kimse sevmedi. Meydana gelen 2 büyük Dünya Savaşında da yaradan ve yaratılan yoktu. Sadece ölüm vardı.

Bu öldürme/sevme işi insanlarla da ilgili değil. Bütün canlılar bu saçma düşüncenin içinde.

Hayvan katliamı

Bitki börtü böcek orman katliamı

Deniz bulut toprak katliamı... Şu bu...

Dini inançların merkezine oturan bu sevginin, hiçbir değeri yoktur. Hiçbir dogmatik inancın olmadığı, Dünyanın en ilkel yerinde yaşayan insanların sevgisi; yaratan/yaratılan çemberi içinde değildir. O insanlar yaşadıkları doğanın içinde birbirlerini severler ya da sevmezler. Bir parça yiyecek için birbirlerini boğazlayabilirler. Soğuk gecelerde de birbirlerine sarılıp yatabilirler. Yaratıldıklarını bir yaratan olduğu umurlarında değildir. Dertleri o gün yaşamaktır. İnsan kendi kendisini işlediği suçlardan kendisini arındırmak için aslı astarı olmayan birçok söz uydurmuştur. Aynı savaşları uydurdukları gibi.

Düşünün bir inanç kendini Dünyaya kabul ettirmek için savaşlar icat ediyor. Maden tanrının gücü sınırsız, niye aciz olan insanlara seri bir şekilde inancını şırınga yapmıyor? Ne gerek vardı Haçlı Seferlerine, Ne gerek vardı, Hendek Savaşına. Ne gerek vardı, Çanakkale'de savaşmaya?

'Yaratılanı severim, yaradandan ötürü' sözü günümüzde, canlılara en büyük zulmü yapanların en büyük züğürt tesellileridir. Onlar seve seve insan öldürürler.

Neşet Ertaş ne demiş.

Kadın insandır. Doğanlar insanoğlu."

Ya da

"Hayvandan doğanlar hayvan olur.

İnsandan doğanlar insan olur."

Ey Dünya'ya Sarık cübbeyle, haçla havrayla ayar vermeye çalışanlar, "yaratanla yaratılanı" birbirine bağlayıp, bu Dünya'nın canlılarını ne güzel yok ediyorsunuz. Birçok insanda düşünmeden yorumlamadan, dogmatik fikirlerin sarmalında size yardım edip cennete gidiyorlar. Buda insanların en büyük gafleti oluyor.

Yaptıklarınızın hepsi de insani bir iş oluyor, inanç gereği. Tanrıda sizi kutsuyor. Kellesi zamansız uçanlar cehenneme, kelle uçuranlar cennete gidiyor. Ne ala iş! Ne büyük yalan be!

Bırakın yaratani yaratılanı...

Bırakın bütün varlıkları kendi haline.

Su akar yatağını bulur.

Bırakın dilinizdeki yalanları, elinizdeki silahları... Dünya cennet olur.

"Sevmeyin kardeşim! Yaratılanı yaradandan ötürü" sevmeyin. Artık bu söz samimiyetini yitirmiştir, yalancı ikiyüzlü siyasilerin en güzel kandırma sözlerinden birisi olmuştur.

İnsanı ya da hayvanı ya da bir otu; bu Dünyanın bir parçası bir varlığı canlısı diye sevin.

Mazereti bırakın!

Ötürü mütürü işlerini bırakın!

Sevin ulan sevin!

Sadece sevin!

Şuayip ODABAŞI

18.4.2021